

KSIĘGA ŻYCIA
OBLATEK SERCA JEZUSA

PRZEDMOWA

POŚLANNICTWO W KOŚCIELE

LUDWIKI TERESA DE MONTAIGNAC

1820-1885

MISJA OTRZYMANA

Apostolskie posłannictwo Instytutu wyrasta z intuicji wiary pani de Raffin¹. Ślub Sercu Jezusa, złożony przez nią w 1841 r. sprawia, że ta chrześcijanka o wybitnej mocy ducha angażuje się głęboko w służbę Kościoła. Zastanawia się nad ciągle postępującym zanikiem wiary we Francji w połowie XIX wieku i przygotowuje szeroki plan apostolski. Pragnie poprzez nabożeństwo do Serca Jezusa zjednoczyć świeckie kobiety, uwrażliwić je na modlitwę i na działanie we własnych środowiskach.

„Małe rozproszone węgielki nie mogą dać płomienia ani gorąca, ale zebrane razem mogą wywołać wielki ogień zdolny oświecić i rozgrzać świat”.

8 września 1843 r. Ludwika Teresa składa ślub Sercu Jezusa, który odkryła przed nią pani de Raffin.

„Jezu, mój Boże, mój Królu i ukochany mój Mistrzu, pragnąc oddać Ci wszelką chwałę do jakiej jestem zdolna, ślubuję i poświęcam Najświętszemu Sercu wyniszczonemu z miłości ku mnie wszystko, czym jestem i co posiadam... na doczesność i na wieczność”.

Oblacja Ludwiki Teresy to całkowity dar z siebie uczyniony na wzór Jezusa Zbawiciela. *„Ślub Sercu Jezusa ukształtował me życie, powołał do istnienia Pobożne Stowarzyszenie”.*

¹ Pani de Raffin - była ciotką i zarazem chrzestną matką Ludwiki Teresy. Ludwika Teresa de Montaignac pochodziła z licznej rodziny i utrzymywała z najbliższym rodzeństwem trwałe więzi. Głęboka duchowa bliskość łączyła ją także z ciotką p. de Raffin, która ją wychowywała.

Uczestnicząc początkowo w projekcie swej ciotki, w roku 1845 Ludwika Teresa staje się jego spadkobierczynią. Odczytuje go ponownie w świetle Ewangelii.

„Przyszędłem rzucić ogień na ziemię i jakże bardzo pragnę, aby zapłonął” Łk 12,49

Później, wyrzekając się wstąpienia do Karmelu, za radą ks. biskupa Gaume, poświęca się całkowicie temu dziełu dla jego pełnego rozwoju.

MISJA WCIELONA W ŻYCIE

Przybywszy w 1848 roku do Montluçon, Ludwika Teresa zastaje to miasto w zupełnej obojętności religijnej. Zadaje sobie pytanie, jak ożywić wiarę w tym dynamicznie rozwijającym się gospodarczo środowisku. Długo, w modlitwie pozwala dojrzewać w sobie Bożemu wezwaniu i tak zarysowywuje się jej posłannictwo. Najpierw szuka możliwości przyłączenia się do już istniejących organizacji. Idąc po tej linii ożywia działalność Kongregacji Dzieci Maryi. Widzi tu możliwość spotykania się z ludźmi, by podsuwać im kierunki działania, łączyć ich i zapalać do czynnego uczestnictwa.

Tak więc zakłada sierociniec, budzi nowy zapal w katechizacji parafialnej i tworzy dzieło ubogich kościołów. Ponieważ *„duch kontemplacji jest istotną cechą jej powołania”*, zaprasza ludzi do modlitwy, zapewniając im na to odpowiednie miejsce i czas. Przyczynia się do upowszechniania adoracji wynagradzającej, pomnaża ilość serii rekolekcji, buduje kaplicę otwartą dla wszystkich. Chce, by ta kaplica *„przypominała ludziom miłość Serca Jezusa”*. Powstają dzieła wiary, dzieła miłości, w ścisłej łączności z pasterzami Kościoła lokalnego.

Od 1854 roku dzieła rozpowszechniają się w diecezji, a wkrótce w wielu innych regionach Francji i równocześnie wyrażają się w różnych formach. W 1875 roku Ludwika zostaje Sekretarką Generalną Apostolstwa Modlitwy. Widzi w tym ruchu Kościoła *„najbardziej uniwersalny środek uświęcenia dla wielu dusz”* i korzysta z jego struktury organizacyjnej, aby *„przenikać w społeczeństwo”*.

W 1882 roku, powołana przez nią fundacja Samuelitów, odpowiada na potrzebę chwili, aby otoczyć opieką „cenne ziarno powołania” u małych dzieci, pozwolić mu „wykiełkować i rozwinąć się w dniu wybranym przez Opatrzność”. To było ryzyko.. Dla Niej, to po prostu „dzieło wiary i oddania Kościołowi”.

MISJA PRZEKAZANA

Z biegiem lat, w wierności wezwaniom Ducha Świętego i poprzez doświadczenie życiowe, precyzuje się posłannictwo. Kapituła w roku 1880 określa je w ten sposób:

„Zespalać mocno dusze więzią prawdziwego nabożeństwa do Najświętszego Serca Jezusa, pociągając je do modlitwy, wynagradzania, poświęcania się w zjednoczeniu z Nim i do wyrażania miłości poprzez zaangażowanie w dzieła, których jednym celem jest Jego chwała”.

Oblacja jest źródłem tego posłannictwa. Można ją proponować osobom, które są gotowe na przyjęcie planu Boga w jednym z dwu różnych stylów życia. Jedne małżonki lub celibatariuszki, pozostają w swoich środowiskach, harmonizując obowiązki rodzinne z różnorodną służbą Kościołowi. Spotykają się w tzw. ZJEDNOCZENIACH są to Oblatki Świeckie (dawniej nazywane Oblatki „Zjednoczeń”) i Zjednoczone. Inne Oblatki Zakonnice żyją we wspólnotach. Ich DOMY, „centrum działania i ogniska” są przede wszystkim źródłem odnowy dla oblatek świeckich i zjednoczonych. Każdy z DOMÓW bierze odpowiedzialność za jedno lub kilka dzieł, zależnie od potrzeb Kościoła miejscowego.

„Rola kobiety chrześcijanki jest jasno określona i piękna, stwierdza Ludwika Teresa. Trwać jednomyślnie z Dziewicą Maryją i Apostołami na modlitwie, aby przyzywać światła Ducha Świętego jak w wigilię Pięćdziesiątnicy oraz zawsze służyć Zbawicielowi i Kościołowi. Dla tego, kto jest przeniknięty duchem prostej i czystej wiary, kto trwa w postawie pełnej szacunku i synowskiego oddania, te zadania łączą się w jedno”.

Pani de Raffin wskazała jako wzór dla założonego przez siebie Stowarzyszenia „*święte niewiasty służące swymi dobrami Jezusowi Chrystusowi i Apostołom*”.

Ludwika Teresa proponuje oblatkom naśladowanie ich w wierności pójścia za Jezusem aż na Kalwarię, aż do poranku Wielkanocy, kiedy to otrzymały posłannictwo zaniesienia Piotrowi Nowiny o Zmartwychwstaniu.

Parę miesięcy przed śmiercią, Ludwika Teresa pozostawia nam takie oto wezwanie, hasło:

„Pragnę, byście były podobne do Apostołów po Pięćdziesiątnicy”.

4 października 1881 r. : Breve pochwalne udzielone Stowarzyszeniu

Religijnemu Oblatek Serca Jezusa.

24 września 1883 r. : Aprobata Reguł i Konstytucji Stowarzyszenia
Religijnego Oblatek Serca Jezusa przez Księdza
Biskupa de Dreux-Breze, Ordynariusza Moulins.

4 maja 1895 r. : Aprobata Konstytucji Zgromadzenia Oblatek
Serca Jezusa przez Świętą Kongregację
Biskupów i Zakonników.

14 maja 1982 r. : Aprobata Konstytucji Oblatek Zakonnice Serca
Jezusa i Statutów Oblatek Świeckich przez Świętą
Kongregację Zakonników i Instytutów Świeckich.

15 grudnia 2001 r. : Aprobata Księgi Życia przez Kongregację do
spraw Instytutów Życia Konsekrowanego i
Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

**ŚWIĘTA KONGREGACJA
DLA ZAKONNIKÓW
I INSTYTUTÓW ŚWIECKICH**

Prot. n. M. 46-1/80

DEKRET

Dostosowując się do poleceń motu proprio „Ecclesiae Sanctae”, (II.n.6) Oblatki Serca Jezusa z Montluçon przystąpiły do przejrzenia swego prawodawstwa na Kapitule Generalnej w 1980r. Następnie przedłożyły Stolicy Apostolskiej ustalony wtedy nowy projekt Konstytucji.

Po wnikliwym przebadaniu dokumentu, do którego wniesiono kilka poprawek, Święta Kongregacja dla Zakonów i Instytutów Świeckich stwierdziła, że tekst Konstytucji wyraża pragnienie Oblatek, by rozpoznawać we wszystkim miłość Serca Jezusa i ożywiać w ludziach wiarę w tę miłość. Siostry oddane całkowicie Bogu przez konsekrację, ożywione duchem kontemplacji istotnym w ich powołaniu, chcą być gotowe do pracy w Kościele i w głębokiej braterskiej jedności chcą odpowiadać na jego potrzeby w dziedzinie katechizacji, uczestnictwa w duszpasterstwie, akcji miłosierdzia i pracy społecznej. Niniejszym Święta Kongregacja udziela upragnionej aprobaty, która w niczym nie narusza wymagań prawa ogólnego.

Życzeniem Świętej Kongregacji jest, by wcielanie w życie Konstytucji dla Oblatek Zakonnic żyjących we wspólnotach i dostosowanie się do własnego Statutu dla Oblatek Świeckich było stałą zachętą do codzien pełniejszego życia konsekracją na podobieństwo Maryi, która jest wzorem uległości Duchowi Świętemu.

Bez względu na przeciwnie zarządzenia

Dane w Rzymie 14 maja 1982r.

+ d. Regu
ku.

E. Card. Pironio, Pref.

„Prawdziwa kontemplacja polega na tym, by być sercem i duchem zjednoczonym z Jezusem, by mówić, działać, myśleć jak On..

Czyż życie było bardziej aktywne, równocześnie tak pełne rozmodlenia?

Jezus zawsze zjednoczony z Ojcem, to nasz wzór, nasz jedyny Przewodnik.

To właśnie dusze gorliwe i aktywne są wezwane do największego postępu w życiu kontemplacyjnym. One to najlepiej realizują plany naszego Pana.

Na cóż przyda się kontemplowanie Wzoru, jeśli zabraknie energii, by go odtwarzać w życiu?

Osoba aktywna wyciąga konsekwencje ze swej modlitwy realizuje w życiu i działaniu otrzymane na niej światła.

Pracuje modląc się, upokarzając się, oddając się, poświęcając samą siebie: oto prawdziwe odtwarzanie życia Jezusa w praktyce.

Ona panuje nad sobą, swobodnie rozporządza wszystkimi posiadanymi zdolnościami, wszystko przyczynia się do jej uświęcenia.

Oblatka powinna gorliwie prosić o ducha takiej kontemplacji, ponieważ to jest istota jej powołania”.

(Ludwika Teresa de Montaignac)

Życiem olatki jest Jezus

Jezus życie wieczne w łonie Ojca

Jezus życie ludzi

**17 rozdział świętego Jana
jest naczelnym prawem Olatki**

Nazwą „OBLATEK”

obejmujemy WSZYSTKIE OBLATKI:

ZAKONNICE,

ŚWIECKIE,

ZJEDNOCZONE i MAŁŻEŃSTWA ZJEDNOCZONYCH

a więc cały INSTYTUT.

Nazwą ZGROMADZENIE,

obejmujemy

OBLATKI ZAKONNICE żyjące we wspólnotach.

CZĘŚĆ PIERWSZA

CZĘŚĆ WSPÓLNA

dla

WSZYSTKICH OBLATEK

SERCA JEZUSA

1. Oblacja Sercu Jezusa łączy w Instytucie, Zakonnice, Oblatki Świeckie, Zjednoczone i małżeństwa Zjednoczonych dla wypełnienia tej samej misji: być w sercu świata świadkami miłości, zacząć od jedności, ożywiać w ludziach wiarę w Boga pełnego serdecznej miłości.

Oblatki Zakonnice żyją we wspólnotach, składają śluby: Czystości, Ubóstwa i Posłuszeństwa według Konstytucji.

Oblatki Świeckie, laikat konsekrowany pozostają w swoich środowiskach życia. One także składają śluby: Czystości, Ubóstwa i Posłuszeństwa wedle własnego Statutu.

Oblatki Zjednoczone żyjące w celibacie lub małżeństwie i małżeństwa Zjednoczonych, żyją duchem Oblacji zgodnie z Drogowskazami Życia bez zobowiązań płynących ze ślubów.

OBLACJA

„Postępujcie drogą miłości na wzór Chrystusa, który nas umiłował i wydał siebie samego za nas Bogu w darze Oblacji jako ofiarę pełną wdzięcznej wonności” Ef 5,2.

2. Wezwane do całkowitego oddania się Ojcu przez Serce Jezusa, dzięki mocy Ducha Świętego, odpowiadamy na to powołanie Oblacją – całkowitym oddaniem siebie samych.
3. Życie Oblacją każdego dnia uzdalnia nas do czujności na Boże wezwania i przynagla do dawania na nie odpowiedzi, aby imię Boże było coraz więcej znane i kochane, aby przyszło Jego Królestwo.

CHARYZMAT

„Objawilem im Twoje Imię i nadal będę objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowaleś, w nich była i Ja w nich” J 17,26.

- 1 J 4,10
- J 15,16
4. Ochrzczone i umocnione Duchem Świętym w sakramencie Bierzmowania jesteśmy dziećmi Boga, uczestniczącymi w posłannictwie Kościoła. Nasza Oblacja, odpowiedź miłości na miłość, którą Bóg pierwszy nas umiłowiał, jest zakorzeniona w konsekracji Chrztu; a więc w tajemnicy śmierci i zmartwychwstania. Żyjemy tą tajemnicą w wolności całkowitego daru z siebie. W wierze oddajemy się Sercu Bożemu, aby Jezus żył w nas synowskim życiem uwielbienia, wynagradzania i całkowitej gotowości na przyjęcie i pełnienie Woli Ojca.
 5. Powołanie do Oblacji w służbie tej samej misji łączy w Instytucie:
 - Oblatki Zakonnice żyjące we wspólnotach. Składają śluby Czystości, Ubóstwa, Posłuszeństwa według swoich Konstytucji,
 - Oblatki Świeckie, laikat konsekrowany pozostające w swoim środowisku życia, składają także śluby Czystości, Ubóstwa, Posłuszeństwa według własnego Statutu,
 - Oblatki Zjednoczone, żyjące w celibacie lub małżeństwie, a także Małżeństwa Zjednoczonych żyjące duchem Oblacji bez zobowiązań płynących ze ślubów.

*"Zrozumia-
łam tę
wzruszającą
tajemnicę
Boga-
Dziecięcia,
ubogiego i
cierpiącego,
poczułam
się cała nią
przeniknięta
i zaczęłam
kochać to
Dziecię".*

J 17,22-23

J 11,52

6. Jezus w tajemnicy Wcielenia zachwycił nas. Kontemplujemy Go w całym Jego ludzkim życiu, od żłobka po krzyż, gdzie przebito Mu Serce. Jezus dziękuje Ojcu za miłość, objawia ją ludziom i daje nam ją przez Swego Ducha. My także chcemy ze swej strony przez Niego, z Nim i w Nim składać dziękczynienie Ojcu, ukazywać ludziom miłość, którą On ich miłuje i rozpoznawać w nich tę miłość.

7. Wezwanie do doskonałej jedności jest rysem charakterystycznym naszej rodziny: jedność z Sercem Jezusa, a przez Niego jedność z Ojcem w Duchu Świętym – jedność pomiędzy nami, by być znakami Królestwa. Podzielonemu światu, przez jedność braterską winniśmy ukazywać, że miłość Boga chce połączyć wszystkich ludzi: „*naszą misją jest jednoczyć*”. Eucharystia jednoczy nas z Oblacją Jezusa, który ofiarował siebie, aby rozproszone dzieci Boże zgromadzić w jedno. Ona stanowi centrum naszego życia.

POŚLANNICTWO

„Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. J 20,21

8. Włączone przez chrzest i bierzmowanie w posłannictwo Kościoła, uczestniczymy w nim zgodnie z własnym charyzmatem.

9. Żyjemy po to, aby rozpoznawać we wszystkim miłość Serca Jezusa i ożywiać w ludziach wiarę w tę miłość. Chcemy tak całkowicie oddać się Jezusowi, aby On sam mógł kierować naszymi krokami, być natchnieniem naszych myśli i dawać całemu naszemu życiu tę tajemniczą moc owocowania ziarna rzuconego w glebę.

*„Poświęcać
każdą
godzinę
naszego
życia, aby
adorować,
wielbić,
wynagradz
ać, nie
tylko przez
modlitwę i
zjednoczen
ie z Nim,
lecz także
przez
czynne
apostolstw
o”.*

Posłannictwo nasze dzięki Oblacji jest aktualne we wszystkich okolicznościach życia, wieku i stanu zdrowia.

10. W sercu człowieka, który trzuci się, cierpi, płacze, rozpoznajemy zranione Serce Jezusa Chrystusa. W człowieku zniewolonym widzimy zapoznanego, wyszydzonego, wzgardzonego Chrystusa.

Miłość Boga przynagła nas do działania, do pracy w świecie, w którym jest tak dużo grzechu, aby „wszystko odnowić w Chrystusie”.

11. W imię wierności Ewangelii łączymy się z ludźmi dobrej woli w wysiłku budowania społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego. Tam, gdzie jesteśmy, staramy się jednoczyć ludzi.

- 12.** Ludwika Teresa proponuje nam naśladowanie świętych niewiast pierwotnego Kościoła: towarzyszyły one dyskretnie grupie pierwszych uczniów i szły za Jezusem aż na Kalwarię. W poranek Wielkanocny otrzymały posłannictwo zaniesienia Piotrowi i braciom Dobrej Nowiny o Zmartwychwstaniu.
- 13.** Z Jezusem i Maryją przyjmujemy krzyż z miłością, pewne wiarą, że przez ten krzyż uczestniczymy w zbawczym dziele Chrystusa, ponieważ z krzyża tryska Życie.

STRUKTURY ZARZĄDU

WŁADZA W INSTYTUCIE

„Największy spośród was niech będzie waszym sługą”.

Mt 23,11

- 14.** Oblatki, członkinie Ludu Bożego, uczestniczące w posłannictwie Kościoła, z wiarą przyjmują władzę daną przez Jezusa Apostołom i ich następcom: *„kto was słucha, Mnie słucha”*.

Łk 10,16

Jak każdy chrześcijanin, są one zobowiązane do posłuszeństwa Najwyższemu Kapłanowi, Zastępcy Chrystusa.

Będą trwać w jedności z Biskupami, którzy otrzymali obowiązek nauczania, uświęcania i rządzenia Ludem Bożym.

- 15.** Władza w Instytucie jest tak samo konieczna, jak w każdej społeczności. Istnieje ona dla wspólnego dobra, a więc dla wzrostu osób i grup. Winna służyć posłannictwu i jedności Instytutu.

Mt. 20, 28

„Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie”.

KAPITUŁA GENERALNA

- 16.** Kapituła Generalna jest najwyższą władzą wewnątrz Instytutu. Władza ta wykonywana jest kolegialnie.

- 17.** Kapituła jest wydarzeniem Kościoła, gdyż wraz z wewnętrzną odnową Instytutu, cały Kościół duchowo się ubogaca.

Dlatego Kapituła powinna być przeżywana w postawie szczerego nawracania się i prawdziwego poszukiwania dróg Pana.

18. Członkinie Kapituły zbierają się, aby wspólnie modlić się, wsłuchiwać się w Słowo Boże, rozpoznawać wymagania Ducha Świętego, zgłębiać charyzmat Instytutu, przyjąć nowe wezwanie do nawrócenia i włączyć się w ewangelizację współczesnego świata.

Spotkanie to wymaga klimatu ubóstwa, modlitwy, braterskiej miłości i wolności ewangelicznej, tak aby każda mogła się wypowiedzieć z prostotą i z pogodą ducha przyjąć opinie innych.

19. Kapituła Generalna wybiera Przełożoną Generalną.

20. Jedynie Kapituła może zmienić Konstytucje Zgromadzenia, Statut Oblatek Świeckich i Drogowskazy Życia Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych. Pozwolenie Stolicy Świętej, do której należy autentyczna interpretacja Konstytucji i Statutu jest konieczne dla zmiany Konstytucji i Statutu. Dla tych zmian wymagane jest dwie trzecie głosów i tylko oblaski zakonnice głosują nad zmianami Konstytucji.

21. Kapituła ożywia apostołstwo Zgromadzenia i zatwierdza kierunki działania, z którymi zarząd musi się liczyć w czasie trwania jego kadencji.

22. Kapituła Generalna może wydawać zarządzenia dla całego Instytutu zgodne z Konstytucjami, Statutami i Drogowskazami Życia oraz Prawem kościelnym. Zarządzenia te będą ważne do czasu ich odwołania lub zmiany przez inną Kapitułę Generalną.

23. Decyzje podejmowane są w tajnym głosowaniu absolutną większością głosów. W mniej ważnych sprawach może być głosowanie jawne za pomocą podniesienia ręki. Członkini Kapituły ma zawsze prawo żądać głosowania tajnego.
24. Kapituła Generalna zbiera się co sześć lat, a także w razie konieczności zastąpienia Przełożonej Generalnej. W tym ostatnim przypadku, Asystentka Generalna, z głosem doradczym członkiń Konsulty i głosem decydującym Radnych Generalnych zwołuje Kapitułę w najkrótszym czasie dla wyboru nowej Przełożonej Generalnej, nowej Konsulty i nowej Rady Generalnej.
25. Wyjątkowo, decyzją Przełożonej Generalnej z głosem doradczym Konsulty i głosem decydującym Rady Generalnej, może być zwołana Kapituła nadzwyczajna.
26. Członkiniami Kapituły Generalnej z prawa są: Przełożona Generalna, członkinie Konsulty, Radne Generalne, Ekonomka i Sekretarka Generalna, Przełożone Wikariatów i Regionów, Odpowiedzialne Regionalne Oblatek Świeckich i Odpowiedzialne Regionalna Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych.
27. W skład Kapituły Generalnej wchodzi także delegatki wybrane, których liczba będzie zawsze conajmniej równa członkiniom z prawa. Sposób wyborów będzie ustalony przez Radę Generalną na propozycję Przełożonych Wikariatów i Regionów dla Oblatek Zakonnic. Dla Oblatek Świeckich i Zjednoczonych liczba ta będzie ustalona przez Przełożoną Generalną z głosem doradczym Konsulty.

Wszystkie Oblatki, nawet te po ślubach rocznych mają w wyborach głos czynny. Delegatkami wybranymi na Kapitułę mogą zostać Oblatki ślubów wieczystych oraz Oblatki zjednoczone i małżeństwa zjednoczonych mające 5 lat Oblacji.

28. Liczba delegatek na Kapitułę jest ustalona przez Konsultę Poszerzoną poprzedzającą Kapitułę. Liczba delegatek dla każdej gałęzi Instytutu będzie określona przez Przełożoną Generalną z głosem decydującym Konsulty.

29. Oblatki Zakonnice i Oblatki Świeckie uczestniczą w wyborach Przełożonej Generalnej.

30. Kapituła odbywać się będzie w dwu etapach:

1. Dla kwestii dotyczących całego Instytutu wszystkie Oblatki będą uczestniczyły we wszystkich posiedzeniach z prawem głosowania.
2. Oblatki poszczególnych gałęzi zbiorą się, aby wybrać członkinie Konsulty i omawiać własne problemy. Oblatki Zakonnice poza tym wybiorą trzy Radne Generalne i będą omawiały sprawy specyficzne dla życia zakonnego. Jedynie Oblatki Zakonnice będą miały prawo głosu dla zmiany swoich Konstytucji.

WYBORY

31. Przełożona Generalna powinna być Oblatką Zakonną i mieć co najmniej 35 lat życia i 5 lat profesji wieczystej.

32. W tym co dotyczy wyboru Przełożonej Generalnej należy się stosować do Prawa Kanonicznego.

- 33.** Przełożona Generalna jest wybierana w tajnym głosowaniu, absolutną większością głosów. Jeżeli żadna z sióstr nie otrzyma absolutnej większości głosów, to w głosowaniu czwartym będą wybierane te dwie siostry, które w trzecim głosowaniu otrzymały największą liczbę głosów. Wybraną zostanie ta, która otrzyma większą liczbę głosów. W przypadku równej ilości głosów, wybrana zostaje młodsza profesją, a przy równej ilości lat profesji młodsza wiekiem.
- 34.** Przełożona Generalna jest wybierana na sześć lat. Jej kadencja może być jeden raz powtórzona. Aby była powtórnie wybrana, wymagane jest dwie trzecie głosów i zgoda zainteresowanej.
- 35.** Jeżeli siostra wybrana na Przełożoną Generalną jest nieobecna na Kapitułe, to natychmiast należy ją wezwać i obrady Kapituły są zawieszone do momentu jej przybycia.
- 36.** Przełożona Generalna przewodniczy posiedzeniom, na których wybiera się Radne Generalne i członkinie Konsulty.

PRZEŁOŻONA GENERALNA

- 37.** Przełożona Generalna otrzymuje od Kapituły zadanie zarządzania Instytutem aż do następnej Kapituły.
Zadanie to jest jej powierzane jako służba dla zapewnienia jedności Instytutu, zagwarantowania wierności Konstytucjom, Statutom, Drogowskazom Życia i charyzmatowi Założycielki.
W wierności temu charyzmatowi starać się będzie o ożywienie ducha modlitwy, o braterską jedność i o dynamizm apostolski.
- 38.** Przełożona Generalna mianuje Odpowiedzialną Regionalną Oblatek Świeckich i Odpowiedzialną Regionalną Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych z głosem doradczym Konsulty.

Przełożona Generalna dopuszcza do ślubów wieczystych Oblatki Zakonnice z decydującym głosem Rady Generalnej.

Dopuszcza do ślubów wieczystych Oblatki Świeckie po zasięgnięciu zdania Rady Regionalnej Oblatek Świeckich.

Dopuszcza także do złożenia Oblacji Oblatki Zjednoczone i małżeństwa Zjednoczonych za zgodą Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych i za zgodą Konsulty.

39. W modlitwie, zjednoczeniu z Chrystusem i uległości Duchowi Świętemu, szuka światła i siły koniecznej, by naprawdę służyć pełnemu miłości planowi Ojca względem każdej z oblatek i całego Instytutu.

KONSULTA

40. W skład Konsulty wchodzi Przełożona Generalna, jedna Radna Generalna wybrana przez Oblatki Zakonnice obecne na Kapitule, jedna Oblatka Świecka, członkini Rady Między Regionalnej Oblatek Świeckich, wybrana przez Oblatki Świeckie obecne na Kapitule, Oblatka Zjednoczona lub Małżeństwo Zjednoczonych wybrane przez Oblatki Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych obecnych na Kapitule. Jeśli wybrane członkinie nie uczestniczą w Kapitule, zostaną wezwane i przybędą w miarę możliwości.
41. Rolą Konsulty jest udzielanie pomocy Przełożonej Generalnej w wykonywaniu jej funkcji i zapewnienie jedności Instytutu oraz wierności charyzmatowi.

42. Wybór członkiń Konsulty dokonuje się absolutną większością głosów w dwu pierwszych głosowaniach, a względną większością głosów w trzecim głosowaniu. W trzeciej turze można głosować jedynie na dwie osoby, które otrzymały największą ilość głosów w drugim głosowaniu. Kadencja członkiń Konsulty trwa sześć lat i może być jeden raz powtórzona.

SEKRETARKA GENERALNA

Przełożona Generalna mianuje Sekretarkę Generalną. Powinna ona być zakonnicą ślubów wieczystych. Może też być Radną Generalną.

44. Sporządza ona sprawozdania z obrad Konsulty i z Rady Generalnej. Ona też jest odpowiedzialna za archiwum Instytutu. Zwykle pomaga jej w tym kompetentna Oblatka.

KONSULTA POSZERZONA.

45. Konsulta Poszerzona złączy się z Radą Generalną, z Wikariatami, Regionami w zarządzie Instytutem, aby umocnić jedność i zapewnić dynamizm misyjny. Przyczyni się do tego, by lepiej dostrzegać poszczególne problemy każdego kraju i każdej gałęzi życia Oblacji.
46. Członkiniami Konsulty Poszerzonej są: Przełożona generalna, członkinie Konsulty, Radne Generalne, Przełożone Wikariatów i Regionów., Odpowiedzialne Regionalne Oblatek Świeckich, Odpowiedzialne Regionalne Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych. Do Konsulty należy decyzja, kto jeszcze mógłby uczestniczyć w Konsulcie Poszerzonej.

47. Konsulta Poszerzona, organ doradczy określa sytuację życia Instytutu od ostatniej Kapituły. Wypowiada swoje zdanie na pytania przedstawione jej przez Konsultę, reflektuje nad tymi, które wnosi Rada Generalna Oblatek Zakonnic, Rada Międzyregionalna Oblatek Świeckich, Przełożone Wikariatów i Regionów oraz Odpowiedzialne Regionalne Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych.
48. Konsulta Poszerzona poprzedzająca Kapitułę Generalną, określi głosem decydującym liczbę delegatek Zakonnic, Oblatek Świeckich i Zjednoczonych, które będą uczestniczyły w Kapitułę Generalnej. W wypadku zwołania Kapituły nadzwyczajnej dostosuje się do norm przyjętych w poprzedniej Kapitułę.

STRUKTURY ZARZĄDU ANEKS

ZWOŁANIE KAPITUŁY

49. Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady ustala datę i miejsce zwołania Kapituły. Decyzję tę ogłasza najpóźniej sześć miesięcy przed ustaloną datą. Może przyspieszyć lub opóźnić datę Kapituły najwyżej o sześć miesięcy.
50. Przełożona Generalna po zasięgnięciu zdania Rady, ustala datę wyboru Przełożonej Generalnej i uprzedza o niej Biskupa Diecezji. Rada Generalna określi szczegółowy sposób wyboru Przełożonej Generalnej i Radnych.

WYBÓR DELEGATEK

51. W pierwszym i drugim głosowaniu wybrane będą te delegatki, które otrzymały absolutną większość głosów. W trzecim głosowaniu wystarczy względna większość głosów. W drugim głosowaniu można głosować tylko na te delegatki, które otrzymały dziesiątą część głosów w pierwszym głosowaniu. W trzecim głosowaniu wybierane będą tylko te, które otrzymały piątą część głosów w poprzednim głosowaniu. W przypadku równej ilości głosów, wybrane zostaną młodsze Oblacją, a w przypadku tej samej daty Oblacji, młodsze wiekiem.
52. Przełożona Wikariatu lub Regionu, Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich, Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych sporządzą protokół głosowania.

Przedstawia go możliwie najszybciej Przełożonej Generalnej, zainteresowanym grupom i zawiadomiał delegatki, które mają uczestniczyć w Kapitułach Generalnych.

53. Wszystkie wybrane delegatki mają obowiązek uczestniczenia w Kapitułach. Jeżeli jedna z nich z poważnych powodów nie będzie mogła przybyć, przedstawi przyczynę Przełożonej Generalnej. Jeśli daną delegatkę trzeba zastąpić, to jej miejsce zajmie ta, która otrzymała po delegatkach wybranych największą ilość głosów w ostatnim głosowaniu w tym samym Wikariacie lub Regionie w grupie Oblatek Świeckich i Oblatek Zjednoczonych.

54. Wszystkie członkinie Kapituły Generalnej powinny być wezwane na Kapitułę, lecz obecność dwóch trzecich członkiń wystarczy dla ważności akt Kapituły.

OTWARCIE KAPITUŁY

55. Kapituła Generalna wybiera Sekretarkę Kapituły względną większością głosów.

Członkinie Kapituły wyznaczają dwie skrutatorki, które zobowiązują się do zachowania w tajemnicy tego, co dotyczyło wyborów.

56. Przełożona Generalna zdaje sprawę z życia Instytutu od czasu ostatniej Kapituły, a Ekonomka Generalna przedstawia stan finansowy Zgromadzenia.

POSZERZONA KONSULTA

57. Poszerzona Konsulta zbiera się co 2 lata.

CZEŚĆ DRUGA

KONSTYTUCJE

OBLATEK ZAKONNIC

SERCA JEZUSA

CHARYZMAT

1. Kontemplacja jest wiernym spotykaniem Boga w modlitwie, jak również wyczuleniem na Jego Obecność w braciach i zdarzeniach. Wzbudzana przez Ducha Świętego modlitwa przygotowuje działanie, a działanie karmi modlitwę: *„Jeśli działam, to moje działanie, jest owocem mej modlitwy”*.

2. Gotowe do pracy w Kościele ubogim i służebnym, chcemy być w sercu świata świadkami miłości i ożywiać w ludziach wiarę w Boga pełnego serdecznej miłości. *„Idziemy wszędzie tam, gdzie wzywa nas chwała Boża”*, dyskretnie i pokornie włączone w życie ludzi.

*„...nie
chodzi o
to, by się
oddzielać
od
społeczeń-
stwa, lecz
by je
przenikać”
.*

Zgodnie z możliwościami odpowiadamy na potrzeby Kościoła miejscowego przez: katechizację, wychowanie, uczestnictwo w duszpasterstwie, pracę charytatywną i społeczną.

To różnorodne apostołstwo obejmuje bez różnicy wszystkich ludzi, niezależnie od ich środowiska społecznego. Zgodnie z duchem Ewangelii, dajemy pierwszeństwo najuboższym.

3. W solidarności z ludźmi w ich codziennym życiu, jesteśmy wezwane do życia prostego, *„mając przed oczyma Nazaret, a świętą Dziewicę za wzór”*. To proste, ubogie życie, w nieustannym wewnętrznym kontakcie z Bogiem, staje się otwarte dla wszystkich i promieniuje radością obłacji przeżywanej dzień po dniu: *„Niech wszyscy będą przekonani, że w tym domu Jezus mieszka w każdym sercu. Pogoda dusz złączonych z Nim jest mocnym świadectwem”*.

Łk 2,51

*„większym
być niż się
wydawać”*

MODLITWA

„Jezus podniósłszy oczy ku niebu, rzekł: OJCZE... ”. J 17,1

4. Modlitwa Jezusa wypływa z głębi Jego Serca pełnego miłości do Ojca i do ludzi, których przyszedł zbawić. Aby On żył w nas i nadal prowadził swą misję, poddajemy się przekształcającemu działaniu Ducha Świętego, który czyni nasze serce podobnym Sercu Jezusa.

Modlitwa jest istotna w życiu oblatki. Dajemy jej pierwszeństwo w życiu codziennym i łączymy modlitwę liturgiczną, wspólnotową i osobistą z jedynie prawdziwą modlitwą – modlitwą Jezusa .

5. Wierne duchowi Kościoła żyjemy rytmem liturgii. Każdy okres liturgiczny, każde święto jest dla nas natchnieniem do modlitwy i odnawia nas w wierze i miłości.

6. W centrum liturgii Kościół sprawuje Eucharystię, źródło i szczyt całego życia chrześcijańskiego. Wchodzimy w tę wielką tajemnicę wiary, by czytać Pismo Święte, głosić śmierć Pana, wyznawać Jego Zmartwychwstanie i oczekiwać Jego przyjścia w chwale. Jest tylko jedna Oblacja, Oblacja Jezusa, odnawiana i uobecniata przy każdym sprawowaniu tej tajemnicy. Jednoczymy naszą Oblację z Oblacją Jezusa, aby uczynił nas żywą ofiarą dla chwały Ojca.

7. Z codziennej Eucharystii czerpiemy siłę życia. Przyjmujemy Ciało i Krew Chrystusa w tym sakramencie, który oznacza i realizuje jedność Ludu Bożego.

8. Chcemy, by obecność eucharystyczna była sercem naszych domów. Codzienna adoracja Najświętszego Sakramentu jednoczy nas z doskonałym uwielbieniem, dziękczynieniem, wstawiennictwem, wynagradzaniem, które Chrystus bezustannie ofiaruje Ojcu za wszystkich ludzi.
9. Każdego dnia wspólnie uczestniczymy w jednej z godzin Liturgicznej Modlitwy Dnia, zgodnie z ustaleniem 16 artykułu Aneksu. Celebracja ta prowadzi nas do Eucharystii lub dopełnia dziękczynienie po niej.
Chętnie słuchamy i rozważamy Słowo Boże. W psalmach odnajdujemy modlitwę całego ludu. Wyrażamy pragnienie przyjscia Królestwa i obejmujemy wstawiennictwem nadzieje, radości i smutki świata.
10. Pokorne i pełne wiary spojrzenie skierowane każdego dnia na nasze życie pozwala nam stanąć w obliczu zbawczej miłości. Świadomość godności dzieci Bożych, ale także poczucie grzeszności, zwraca nas ku Jezusowi, który uzdrawia i przebacza.
11. Spotkanie z czułością Ojca pełnego miłosierdzia, który wyciąga ku nam ramiona w często przyjmowanym Sakramencie Pojednania, odnawia w nas życie synowskie. Sakrament ten kształtuje w nas serce ubogie, które oczekuje wszystkiego od Boga.
12. Duch pokuty pobudza nas w ciągu całego roku do wiernego zachowania wymagań Kościoła. Staramy się być otwartymi wobec wezwań do nawrócenia przez ascezę życia i praktykę postu.

*„Między
Jezusem a
Oblatką
nie ma
bariery.
Każda
idzie tam,
gdzie
Duch
Święty ją
prowadzi.
Miłość jest
jej
jedynym
przewo-
dnikiem”*

13. Oblatka prosi żarliwie o ducha kontemplacji, który jest istotą jej powołania. Powinna dążyć do tego, by jej życie stawało się nieustanną wymianą miłości z Bogiem. W sposób szczególny dokonuje się to na modlitwie.

Każdego dnia staramy się poświęcić jej godzinę czasu, poddając się działaniu Ducha Świętego.

14. Skupienie, nieodzowne dla tej wymiany miłości, wymaga klimatu milczenia; warunku i owocu modlitwy.

15. Aby Bóg mógł nami zawładnąć, trzeba oddać się Jego miłości, wejść w „tajemnicę”, przyjąć pustynię, milczenie Boga, trwać w Jego obecności, bezinteresownie i z miłością.

16. Modlitwa kształtuje w nas spojrzenie ewangeliczne na zdarzenia i osoby.

Miłość Ojca prowadzi nas do rozpoznania w każdym człowieku dziecka Bożego i ofiarowania go Bogu wraz z jego bogactwem i ubóstwem, radościami i smutkami.

*„Cierpie-
nie jest
wyjątkowo
skute-
cznym
środkiem
do zjedno-
czenia z
Jezusem
Chrytusem
i do apo-
stolstwa”.*

17. Jednoczymy się z cierpieniami Chrystusa Odkupiciela przez przyjęcie, znoszenie i przeżywanie z miłością i w duchu wynagrodzenia doświadczeń, chorób i niemocy.

18. Sakrament Chorych przyjęty z wiarą przez siostry, które widzą ubytek swych sił z powodu choroby lub starości, daje im moc i pokój. Jest on również aktem nadziei wspólnoty, która otacza chorą.

*„Ta
Księga to
moje
życie”.*

19. Całym sercem staramy się codziennie karmić życie modlitwy osobistej i wspólnotowej czytaniem Pisma Świętego, szczególnie Ewangelii.

Świadome ważności solidnej formacji doktrynalnej poświęcamy sporo czasu studium nauki Kościoła i lekturze prawdziwych mistrzów życia duchowego, takich jak św. Teresa i św. Ignacy.

20 Rekolekcje roczne i miesięczne dni skupienia (osobiste lub wspólnotowe, są źródłem z którego nasze życie modlitwy czerpie swą moc, aby się odnawiać w wierności Ewangelii i w powołaniu oblatki

21. Maryja żyła wsłuchana w Boga, rozważając Jego Słowo. W wierze dała swą odpowiedź: „*TAK*” Jej modlitwy stało się „*TAK*” Jej życia.

Modlitwa Maryi jest wzorem modlitwy Oblatki. Z Maryją odkrywamy cuda, które Duch Święty w nas sprawia. Ona też uczy nas, w jaki sposób winnyśmy pozwolić Mu się prowadzić. Rozważanie różańca z Maryją pozwala nam na nowo przeżywać tajemnice życia Jezusa.

Jak Ona jesteśmy wezwane, by uwielbiać, kontemplować, służyć.

OBLACJA

22. Oblację przeżywamy w wierności wymaganiom rad ewangelicznych. Przez śluby zobowiązujemy się wobec wspólnoty Kościoła do pójścia w ślad za Jezusem ubogim, czystym i posłusznym.

FORMUŁA OBLACJI I ŚLUBÓW

(pierwsze śluby, odnowienie ślubów rocznych, profesja wieczysta)

Boże Ojczy, dzięki Ci składam:

Przez Jezusa, Twojego Syna, objawiłeś mi swoją miłość.

Z głęboką wiarą oddaję się Sercu Jezusa, aby Jezus - On sam - żył we mnie synowskim życiem uwielbienia, wynagradzania i całkowitej gotowości na przyjęcie i pełnienie Twojej woli.

Przez Niego, z Nim i w Nim, składam Ci w ofierze wszystko co posiadam i wszystko czym jestem.

Niech Twój Duch przemieni tę ofiarę, by stała się prawdziwym uwielbieniem Ciebie.

W służbie braciom, w Kościele służebnym i ubogim, chcę być świadkiem miłości Boga i ożywiać w ludziach wiarę w Ciebie, Boga pełnego serdecznej miłości.

We wspólnocie Kościoła, na Twoje ręce N.....
Przełożono Generalna (lub Delegatko Przełożonej Generalnej) i wobec was siostry, ja.....
składam śluby na jeden rok (na zawsze) czystości, ubóstwa i posłuszeństwa w Zgromadzeniu Oblatek Serca Jezusa według Konstytucji.

Dziewico Maryjo, Matko Kościoła, prowadź mnie drogą miłości, po której chcę iść śladami Jezusa.

Niech twoja modlitwa, modlitwa Ludwiki Teresy świętego (lub świętej) i wszystkich świętych, wyjedna mi łaskę życia tą Oblacją w całkowitej wierności.

A m e n .

FORMUŁA ODNOWIENIA OBLACJI I ŚLUBÓW

(W ŚWIĘTA: SERCA JEZUSA, NIEPOKALANEGO PO CZĘCIA – NA
ZAKOŃCZENIE REKOLEKCJI)

Boże Ojcze, dzięki Ci składam:

Przez Jezusa Twojego Syna, objawiłeś mi Swoją miłość.

Z głęboką wiarą, oddaję się Sercu Jezusa, aby Jezus - On sam
- żył we mnie synowskim życiem uwielbienia,
wynagradzania i całkowitej gotowości
na przyjęcie i pełnienie Twojej woli.

Przez Niego, z Nim i w Nim, składam Ci w ofierze wszystko
co posiadam i wszystko czym jestem i odnawiam śluby
czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.

Niech Twój Duch przemieni tę ofiarę, by stała się
prawdziwym uwielbieniem Ciebie.

A m e n .

CZYSTOŚĆ

„Miłością wieczną ukochałem cię, dlatego to, przez wierność przyciągnąłem cię do Siebie”. (Jr. 31,3).

23. Oblatka urzeczona miłością Jezusa przyjmuje wezwanie Ducha Świętego do pójścia śladami Jezusa i poświęca Mu wszystko czym jest, całą siebie, całą zdolność miłowania w „TAK” przymierza, przez które chce być wśród świata znakiem Boga – Najwyższej Wartości.
24. Idąc śladem Jezusa w radości należenia do Niego całkowicie, oblatka zobowiązuje się tym ślubem do życia w ciągłym i doskonałym celibacie dla Królestwa i do zachowania czystości właściwej temu stanowi.
25. Czystością żyje się dzięki wierze w to, że Bóg osobiście kocha każdą z nas i że jedynie ta Jego miłość może napęłnić serce człowieka, wyzwolić je i uczynić całkowicie gotowym do kochania ludzi i świadczenia o miłości Ojca.
26. Karmione Eucharystią, która jest siłą naszej czystości i przeżywające pojednanie w Sakramencie Pokuty, wierzymy, że Bóg jest wierny w swej miłości i nieustannie stwarza nas na nowo. Nasz związek z Chrystusem umacnia się również w modlitwie: kontemplacji miłości lub wołaniu naszej niemocy.
27. W Maryi widzimy wzór oblatki. Ona przyjmuje dar Boga i odpowiada nań z całą wolnością. Maryja w swej kobiecej osobowości otwiera się całkowicie na plan miłości Ojca, poddaje się działaniu Ducha Świętego.
Jak Ona, świadome bogactwa Bożego daru, wierzymy w duchową płodność naszej czystości.

*„Jezus jest
dla mnie
Wszystkim”*

- 28.** Otwarte i radosne życie siostrzane sprzyja rozwojowi osobowości i pozwala nam ze spokojem przyjmować samotność nieodłączną od tego ślubu. Prawdziwa przyjaźń może stworzyć głębsze więzi między siostrami, pobudzając je do wspólnomyślnego daru z siebie i do otwarcia się na wszystkich.
- 29.** Czerpane z tej samej miłości Boga, nasza wierność konsekracji zakonnej, a także wierność członków Ludu Bożego ich własnemu powołaniu, do małżeństwa lub celibatu, wzajemnie się umacniają i wzbogacają.
- 30.** Świadome swej słabości odkrywamy z całą pokorą konieczność ascezy osobistej (poznania siebie i panowania nad sobą) oraz równowagi życia. Wpływ świata, który do nas dociera przez kontakty, kierunki myślowe, środki masowego przekazu, wymaga od nas roztropności, a także rozeznawania osobistego i wspólnotowego.
- 31.** Dojrzałość uczuciowa i wolność wewnętrzna, rozwijane przez formację ciągłą, ogólnoludzką i duchową, pozwalają nam żyć czystością w pokoju i w radości.

UBÓSTWO

„Teraz poznali, że wszystko cokolwiek Mi dałeś, pochodzi od Ciebie”. J 17,7

32. Jezus, Słowo Wcielone, jest Ubogim, który wszystko otrzymuje od Ojca. Od żłobka po krzyż żyje jako ubogi. Oddaje wszystko i wydaje siebie samego z miłości. Jego to kontemplujemy i otrzymujemy jako najcenniejszy dar Ojca.

*„Bądźmy rzeczy-
wiście
ubogie, ale
przede
wszystkim
ubogie
wewnę-
trzenie”*

33. Z miłości do Niego chcemy żyć ubogo. Z całym zaufaniem oczekujemy wszystkiego od Ojca. Akceptujemy siebie same takimi jakie jesteśmy i innych takimi jacy są. Wolne i radosne zdajemy się na Niego we wszystkim, czym jesteśmy i co posiadamy. Prosimy, by nas uwalniał od pragnienia posiadania i panowania. Zgadza się na to, by otrzymywać od innych. W ciągłym wysiłku zapominania o sobie pozwalamy się zubażać. Bóg jest naszym jedynym bogactwem.

Rdz 4,9

34. Idąc za Jezusem w świat, który nie słyszy biednych i nie liczy się z nimi, staramy się dosłyszeć ich wołanie, które dochodzi do nas jako wyrzut:
„Co uczyniłeś z twoim bratem?”
W imię Ewangelii chcemy szanować ubogich w ich ludzkiej godności, sprzeciwiać się czynnie wszystkiemu co ich zniewala i przygniata, łączyć się z ich pragnieniami, z ich życiem, popierać sprawiedliwość społeczną.

35. W solidarności ze wszystkimi ludźmi poddajemy się wspólnemu prawu pracy, usiłując nadać jej prawdziwy sens. Pracujemy, by służyć wspólnocie ludzkiej, dzielić się z najuboższymi i zarabiać na życie.

Wybierając ubóstwo, dajemy pierwszeństwo innym wartościom niż zewnętrzne znaczenie czy zysk ekonomiczny i dlatego nie zgadzamy się na ocenianie osób według ich pracy fizycznej czy umysłowej, przynoszącej korzyść materialną czy też nieproduktywnej.

36.

Ślubem ubóstwa zobowiązujemy się uzależniać od przełożonych w używaniu dóbr materialnych, zachowując jednak dobra dziedziczne i prawo nabywania własności.

Wszelkie wynagrodzenie za pracę, dary, wpływy, renty lub inne, powinny być przekazywane wspólnocie. (zob. Normy prawne Nr. 150-157).

37. Styl życia, osobisty i wspólnotowy, ma być prosty i skromny, a nawet naznaczony pewną surowością. Powinno się to przejawiać w mieszkaniu, ubiorze, pożywieniu, odpoczynku,....

Unikamy gromadzenia wszystkiego, co nas zabezpiecza.

„Mamy zawsze za dużo w porównaniu z Betlejem i Nazaretem”.

38. Każda siostra i każda wspólnota jest odpowiedzialna za własne ubóstwo. Dlatego też starannie i odważnie będą sprawdzać, na ile swoim życiem dają świadectwo autentycznego ducha ubóstwa według Błogosławieństw: *„Błogosławieni jesteście wy, ubodzy, albowiem do was należy Królestwo Boże”.*

Łk 6,20

POSŁUSZEŃSTWO

„Niech świat się dowie, że Ja miłuję Ojca i że tak czynię, jak mi Ojciec nakazał”. J 14,31

J 4,34

39. Jezus przyszedł wypełnić wolę Ojca. Żył nią jak codziennym pokarmem i ta wierność woli Ojca doprowadziła Go aż do śmierci, która stała się największym dowodem miłości.

Duch Święty otrzymany na Chrzcie upodabnia nas w pewien sposób do Jezusa i daje nam możliwość żyć sercem prawdziwie synowskim, jak On, w „*Tak Ojciec*”.

40. Być posłusznym to uczynić akt wiary, nadziei i miłości, który nas jednoczy z Jezusem i włącza w Jego posłannictwo Sługi.

41. Rozpoznawanie woli Ojca, przyłgnięcie do niej, by ją realizować, domaga się od nas modlitwy do Ducha Świętego i wrażliwości na Jego poruszenia.

Jak wszyscy ochrzczeni, powinniśmy szukać woli Boga poprzez wielorakie pośrednictwa: Pismo Święte, nauczanie Kościoła, codzienne wydarzenia i sytuacje historyczne, w których żyjemy. Przez powołanie do życia zakonnego Bóg proponuje nam szczególne pośrednictwo Zgromadzenia, z jego Konstytucjami i Przełożonymi.

42. Przez ślub posłuszeństwa przyjmujemy dobrowolnie to pośrednictwo. Zobowiązujemy się do poddawania się decyzjom przełożonych zgodnie z Konstytucjami i prawodawstwem Kościoła.

Zobowiązujemy się iść tam, gdzie będziemy posłane przez Przełożoną Generalną lub Przełożoną Wikariatu.

43. We wspólnocie, poszukiwanie woli Bożej dokonuje się także poprzez dialog z Przełożoną lub z siostrami. Dialog ten wymaga prawości, umiejętności słuchania, zaufania, szacunku i dyskrecji.

Hbr 5,8

44. Pragnienie pełnego wejścia w plan Ojca prowadzi nas czasem do zrezygnowania z własnych zamiarów, podyktowanych ludzką roztropnością, aby przylgnąć w posłuszeństwie, które może być bolesne, do decyzji tych, którzy otrzymali władzę.

45. Poczucie odpowiedzialności wymaga od nas włączenia wszystkich osobistych darów w wypełnienie powierzonych nam zadań. Winnyśmy to czynić w duchu inicjatywy zależnej, to jest takiej, która wymaga zdawania sprawy.

46. Pokora jest fundamentalną postawą aby przyjmować Słowo Boże, odkrywać wolę Boga i ją realizować. Ona zapewnia prawdziwość nasze posłuszeństwa, gdyż uświadamia nam zarówno nasze możliwości jak i ograniczenia.

*"Czyniłam
zawsze to,
co
chciałam,
bo
chciałam
tylko woli
Bożej"*

47. Przykład Maryi, Służebnicy Pana, którą wszystkie pokolenia nazywają błogosławioną, pomaga nam zrozumieć, że posłuszeństwo wybrane dobrowolnie nie pomniejsza nas, przeciwnie, pozwala zbliżyć się do pełni rozwoju naszej osobowości poprzez zjednoczenie naszej woli z Wolą Boga, która jest samą miłością.

Posłuszeństwo prowadzi nas do prawdziwej wewnętrznej wolności.

WŁADZA WE WSPÓLNOCIE

„Ja jestem pośród was jak ten, kto służy” Łk 22,27

48. Zadaniem władzy jest służyć planowi Ojca wobec każdej siostry i całej wspólnoty .

49. Przełożona jest członkiem wspólnoty z tego samego tytułu co wszystkie siostry i jak one podlega posłuszeństwu. Dzieli z wszystkimi odpowiedzialność za życie wspólne i troskę o dobro wspólne, ale w służbie wspólnoty spełnia szczególną rolę. Polega ona na :

- gwarantowaniu wierności duchowi Instytutu w wypełnianiu posłannictwa,
- rozpoznawaniu darów i wezwań osobistych sióstr, aby każda mogła codziennie głębiej wchodzić w plan Boga,
- sprzyjaniu klimatowi modlitwy, wymiany, dzielenia się, który jest konieczny do realizowania w duchu jedności tego samego powołania i posłannictwa.

Jednak to do przełożonej należy odpowiedzialność za powzięcie ostatecznej decyzji, po rozeznaniu wspólnotowym.

*„W Bogu
ponownie
widzę
wszystkie
sprawy...
pod Jego
wejrzeniem
wszystko
nabiera
właściwego
znaczenia i
dojrzewa”.*

50. Przełożona szuka w modlitwie i zjednoczeniu z Bogiem światła i siły potrzebnych jej do wypełnienia powierzonego zadania.

ŻYCIE WSPÓLNE

„Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał”. J 17,21

51. Jezus gromadzi nas, aby żyć Oblacją w Kościele. Życie wspólnotowe jest dla oblatek zakonnic jednym z uprzywilejowanych środków wiodących do jedności i do realizacji ich posłannictwa. Przez zjednoczenie każdej oblatki z Bogiem i przez jedność między nami, wspólnota jest wśród ludzi świadectwem miłości Boga. W kontemplacji miłości Trójcy Przenajświętszej oblatka znajduje źródło jedności, a w Eucharystii czerpie siły, aby nią żyć.

Dz 2,42

52. Na wzór pierwszej wspólnoty chrześcijan, nasza wspólnota otwiera się na działanie Ducha Świętego, aby w modlitwie, akceptacji współsióstr i dzieleniu się z nimi, przeżywać wewnętrzną jedność, która jest znakiem Królestwa Bożego.

53. Chcemy żyć *„życiem zakonnym bardzo prostym, jak w rodzinie, mając Nazaret przed oczyma i Dziewicę Maryję jako wzór”*.

„Najważniejszą sprawą jest jedność wśród nas”.

54. Członkinie tej samej rodziny, Oblatki Zakonnice i Oblatki Świeckie Oblatki Zjednoczone, Małżeństwa Zjednoczonych, pragną się spotykać, aby zgłębiać wspólnie ducha Oblacji i dzielić się swymi doświadczeniami. Spotkania te sprzyjają umocnieniu jedności dla lepszej służby wspólnemu posłannictwu. Domy są otwarte na przyjęcie Oblatek Świeckich, które chcą spędzić tam pewien czas dla odnowy duchowej i pogłębienia życia braterskiego.

55. Dla założenia lub zniesienia domu, a także nieobecności we wspólnocie, należy dostosować się do norm prawnych (nr 171 d 3° i nr 178).

56. Każda oblatka, świadoma odpowiedzialności, którą dzieli z przełożoną i z wszystkimi siostrami, z prostotą i hojnością oddaje swe uzdolnienia w służbę wszystkim. W ten sposób uczestniczy we wzroście wspólnoty.

57. Przez posłuszeństwo przyjmujemy wspólnotę jako pochodzącą od Boga. Siostry się same nie dobierają. Życie we wspólnocie wymaga kochania się w prawdzie. Miłość ta wyraża się szacunkiem dla inności i wolności każdej, stwarza klimat wzajemnego słuchania, ufego dialogu w codziennym trudzie, oraz dzielenia radości i smutków.

58. Życie braterskie zakorzenia się w modlitwie osobistej i wspólnotowej. Umacnia się w milczeniu, a także w dzieleniu się wiarą.

Kol 3,12-15 Przed Bogiem odkrywamy to, co jest najlepsze w każdej siostrze, godzimy się na to, co ogranicza współsiostry i nas same. Ta postawa pozwala nam przezwyciężać nieuniknione konflikty, uznawać własne błędy i wybaczać jedna drugiej.

Wzajemna pomoc może się wyrazić w braterskim upomnieniu lub też przybrać inną formę. Zawsze będziemy ją sobie świadczyć w pokorze i miłości.

59. Środki społecznego przekazu ułatwiają nam łączność z życiem ludzi. W wyborze programu i ilości poświęconego na to czasu, powinniśmy się kierować pragnieniem służenia Ewangelii, zgodnie z powierzonym każdej z nas posłannictwem.

- 60.** W każdym domu będzie miejsce przeznaczone wyłącznie dla sióstr.
- 61.** Wszystkim powinno zależeć na tym, by siostry chore, cierpiące członki Chrystusa, uczestniczyły w życiu wspólnoty. Miłość względem nich będzie pełna serdecznej troskliwości.
- 62.** Śmierć jest ostatnią ofiarą, która dopełni naszą Oblację i doprowadzi nas do ostatecznego zjednoczenia z Bogiem. Siostrzaną obecnością pomożemy jedna drugiej w przygotowaniu tego spotkania w prawdzie i nadziei pełnej ufności w miłosierną Miłość.
- 63.** Modlimy się często za zmarłe siostry, szczególnie w czasie Eucharystii celebrowanej w ich intencji.
- 64.** Szczęśliwe, że możemy razem służyć braciom, chcemy, by i oni dzielili nasze szczęście. Żyjąc *„w pokoju i radości, którą daje Duch Święty, w radości należenia do Pana i służenia Mu”*, dajemy świadectwo o przyszłym Królestwie, w którym wszyscy będziemy napelnieni całą Pełnią Bożą.

Kol 3,16

POŚLANNICTWO

- 65.** Realizujemy je we wspólnocie, w głębokiej łączności z Oblatkami w świecie, Zjednoczonymi i małżeństwami Zjednoczonych. Ta sama Oblacja i wspólne posłannictwo upodabniają nas nawzajem. Nasze wspólnoty mają być dla nich ogniskami wymiany i źródłem duchowej odnowy.
- 66.** Ożywiać w ludziach wiarę, że Bóg ich kocha, mówić o tej miłości z odwagą i przekonaniem, mówić tym, którzy jej nie znają, to podstawowe zadanie Instytutu.
- 67.** W modlitwie przyjmujemy moc Ducha Świętego. To On uprzedza nas we wszystkich, których spotykamy i wzywa do tak samo dynamicznej wiary jaką była wiara Apostołów po Pięćdziesiątnicy.
- 68.** Przynaglone pragnieniem przekazania tego, co odkryliśmy w modlitwie, współpracujemy we wszystkim co budzi, wzmacnia, wychowuje wiarę i co pozwala wprost głosić Ewangelię. Mając to na uwadze staramy się lepiej poznać człowieka do którego się zwracamy.
- 69.** Wybieramy tę drogę, którą szedł Jezus, a więc: życie proste, serce otwarte dla wszystkich aż do daru z życia. Dajemy pierwszeństwo pracy, która wymaga małej liczby osób, skromnych środków i która nosi znamię prostoty. Pragniemy współpracować z duszpasterstwem miejscowym.

FORMACJA

„Jezus widząc, że idą za Nim, spytał ich: Czego szukacie?

Odpowiedzieli Mu: Mistrzu – gdzie mieszkasz?

Odpowiedział im: przyjdźcie i zobaczcie” J 1, 38-39

- Łk 10,2*
- 70.** Wierzymy w miłość Pana, który nie przestaje mówić do serca człowieka. Dlatego jesteśmy wyczulone na każde powołanie w ludzie Bożym, aby pomóc mu się zrealizować.
Wierne słowom Jezusa: *„Proście Mistrza, aby wysłał robotników na swoje żniwo”*, w modlitwie wyrażamy troskę o powołania.

CEL FORMACJI

„Uczyń z nich wielkie chrześcijanki – wychowuj je na Ewangelii. Jednego tylko pragnę, aby były podobne do Apostołów po Pięćdziesiętnicy.”

- 71.** Tym, które usłyszały wezwanie do Oblacji, formacja pozwala nabyć w szkole Ewangelii na tyle wolności wewnętrznej, aby pójść za Jezusem, trwać z Nim i uczestniczyć w jego posłannictwie zbawiania świata.
- 72.** Formacja stara się zapewnić każdej osobie wzrost w wierze i miłości. Pomaga wejść w życie zakonne apostołskie w jego wymiarze osobowym i wspólnotowym.
- 73.** Uległość Duchowi Świętemu, prostota w stylu życia, troska o jedność, otwartość na wszystkich, są przymiotami wymaganymi, aby żyć dyspozycyjnością Oblacji.

ETAPY FORMACJI

- 74.** Formacja początkowa obejmuje czas Nowicjatu i okres ślubów czasowych. Postulat poprzedza rozpoczęcie Nowicjatu.

Zachowanie wierności i odnawianie się duchowe w świecie bezustannych przemian, wymaga od nas formacji ciągłej trwającej przez całe życie. Formacja ta sprzyja otwarciu się na Ducha Świętego w odczytywaniu znaków czasu.

POSTULAT

75. Postulat jest czasem wzajemnego przyjęcia i poznania się. Powinien on pozwolić kandydatce na uczynienie wolnego wyboru życia zakonnego.
76. Podczas tego okresu osoba odpowiedzialna za formację lub inna siostra wyznaczona przez Przełożoną Generalną lub Przełożoną Wikariatu, pomaga postulancie żyć w pełni łaską Chrztu, rozeznawać swoje uzdolnienia i motywacje. Odpowiedzialna upewnia się, czy postulanka posiada cechy dojrzałości osobowej i uczuciowej wystarczające, aby się zaangażować w życie Instytutu.
77. Postulat może trwać od sześciu miesięcy do dwu lat.
78. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu dopuszcza do Postulatu. W razie konieczności ona też odsyła postulankę. Ze swej strony postulanka może swobodnie się wycofać. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu mogą przekazać tę władzę dopuszczenia lub odesłania postulanki osobie odpowiedzialnej za formację lub Przełożonej Regionalnej. (zob. Normy prawne: nr 162 do 168)
79. Po zasięgnięciu zdania swej Rady, Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu określają dla każdej postulanki sposoby formacji, a zwłaszcza wyznaczają miejsce, w którym ma odbyć Postulat.

NOWICJAT

80. Nowicjat rozpoczyna życie zakonne.

81. Nowicjat jest czasem modlitwy i refleksji, w którym pierwszeństwo daje się Ewangelii. Jest to okres uprzywilejowany, aby poznać Instytut i żyć jego duchem.

Oz 2,16

Mk 1,12

82. Wstępująca do Nowicjatu przygotowuje się do życia Oblacją samej siebie jako odpowiedzi miłości na uprzedzającą miłość Boga. Wymaga się od niej, aby umiała przyjąć „*pustynię*” i nierozłączne z nią zerwanie kontaktów ze światem i aby w ten sposób żyła w intymnej zażyłości z Bogiem, słuchając Jego Słowa, w otwarciu się na Ducha Świętego.

83. Życiu wiary i miłosnemu poznaniu Boga sprzyja w tym czasie wprowadzenie w Biblię, w liturgię i w teologię.

84. Jest to czas życia siostrzanego, w którym nowicjuszki pomagają sobie wspólnie w pokorze postępować za Jezusem ubogim, czystym i posłusznym.

85. Nowicjat, jako etap formacji, trwa co najmniej jeden rok, a najwyżej dwa lata, zależnie od potrzeby osoby i okoliczności. Jakikolwiek byłby czas jego trwania, powinien zawierać dwanaście miesięcy przebywania ciągłego w domu Nowicjatu. Nieobecność nowicjuszki przekraczająca 15 dni powinna być uzupełniona.

Nowicjuszka, która spędziłaby w domu Nowicjatu mniej niż dziewięć miesięcy, ciągłych lub z przerwami, miałaby Nowicjat nieważny i musiałaby rozpoczynać go od początku. Dla słusznych powodów Przełożona Generalna albo Przełożona Wikariatu może pozwolić nowicjuszce po dwu latach Nowicjatu na przedłużenie go jeszcze o sześć miesięcy.

86.

Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu dopuszcza do Nowicjatu z głosem decydującym swej Rady. Aby przyjęcie do Nowicjatu było ważne, kandydatka musi mieć ukończone co najmniej 18 lat życia i być wolna od wszelkich przeszkód prawnych. Może być przyjęta tylko wtedy, gdy powoduje nią wolna i szczerza wola oddania się Bogu.

87.

Nowicjat odbywa się normalnie we wspólnocie Nowicjatu. W wyjątkowych wypadkach, gdy okoliczności tego wymagają, Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może postanowić, aby nowicjuszka odbyła ważne Nowicjat w innej wspólnocie Zgromadzenia pod kierunkiem siostry pełniącej funkcję Mistrzyni Nowicjatu .

PROFESJA CZASOWA

88. Po zakończeniu Nowicjatu siostry składają Oblację samych siebie Bogu Ojcu przez Serce Jezusa i śluby roczne, czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, według Konstytucji zatwierdzonych przez Kościół. Profesja ta zobowiązuje je do postępowania za Jezusem i przygotowuje do ślubów wieczystych.

89. W okresie profesji czasowej siostry uczestniczą w posłannictwie Kościoła we wspólnotach, do których zostały posłane.

90. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu dopuszczają do profesji czasowej z decydującym głosem swej Rady. One też przyjmują profesję w imieniu Kościoła. Władza ta może być przekazana Przełożonej Regionalnej lub innej siostrze.

- 91.** Okres ślubów czasowych trwa od pięciu do siedmiu lat. Siostry odnawiają śluby każdego roku. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu dopuszczają do odnowienia ślubów rocznych po zasięgnięciu zdania swej Rady.
Śluby powinny być odnawiane w dniu, w którym wygasają. Jednakże Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu, zależnie od okoliczności, mogą pozwolić dla słusznej przyczyny na przyspieszenie odnowienia ślubów, jednak nie więcej niż o miesiąc.
- 92.** W wyjątkowym wypadku, Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może wezwać siostrę do złożenia ślubów wieczystych po trzech latach profesji czasowej.
- 93.** Po ukończeniu każdego roku profesji siostra może z poważnych przyczyn swobodnie opuścić Zgromadzenie. Zgromadzenie może nie dopuścić siostry do odnowienia ślubów rocznych dla słusznych i poważnych przyczyn, w tym także z powodu braku zdrowia. Nie może jednak wydalić siostry, która jest jeszcze związana ślubami czasowymi, jak tylko z bardzo ważnego powodu.

PROFESJA WIECZYSTA

- 94.** Kończąc okres zaangażowania czasowego, siostry odnawiają Oblacę siebie samych Bogu Ojcu przez Serce Jezusa i składają śluby wieczyste, czystości, ubóstwa i posłuszeństwa w Zgromadzeniu według Konstytucji zatwierdzonych przez Kościół.
- 95.** Przełożona Generalna dopuszcza do profesji wieczystej z decydującym głosem swej Rady. Ona to przyjmuje profesję w imieniu Kościoła. Może też przekazać tę władzę Przełożonej Wikariatu lub innej siostrze.

FORMACJA CIĄGŁA

96. Po profesji wieczystej Przełożone Wyższe lub Przełożone Regionalne czuwają nad tym, aby zapewnić formację ciągłą. Mogą one wyznaczyć do tego zadania siostrę, która się tym specjalnie zajmie. W służbie posłannictwu powinno siostrom bardzo zależeć na kontynuowaniu swojej formacji ogólnoludzkiej i duchowej.

OSOBY ODPOWIEDZIALNE ZA FORMACJĘ

97. Siostry odpowiedzialne za formację są mianowane przez Przełożoną Generalną z decydującym głosem jej Rady.
98. Ta sama osoba może być Mistrzynią Nowicjatu i odpowiedzialną za formację postulantek, profesek ślubów czasowych oraz sióstr przygotowujących się do ślubów wieczystych. Te odpowiedzialności mogą być również powierzone różnym osobom, zależnie od Wikariatów czy Regionów, biorąc pod uwagę okoliczności.
99. Siostry odpowiedzialne za formację starają się być otwarte na Ducha Świętego, ażeby rozeznawać Jego wciąż nowe działanie w tych, którym towarzyszą. Starają się też sprawdzić autentyczność ich powołania.
Powinny także rozpoznawać w każdej z powierzonych sióstr zdolności naturalne, wezwania osobiste, gotowość do nawrócenia, które pozwolą im *„oddać się Bogu, pozwolić Mu działać w sobie, być uległymi Jego działaniu”*.
Wykorzystają one w służbie formacji swoje doświadczenie, wiedzę i miłość Instytutu.

MISTRZYNI NOWICJATU

100. Mistrzynie Nowicjatu powinna mieć conajmniej 30 lat życia i 10 lat życia w Zgromadzeniu, licząc od pierwszych ślubów.
101. Stara się dobrze poznać każdą z nowicjuszek i nawiązać z nią kontakt osobisty, pozwalający na ufny dialog.
102. Zasadniczą jej troską jest rozwijanie w nowicjuszce życia modlitwy, życia sakramentalnego i umiłowania milczenia: to wszystko pomaga im żyć w obecności Boga i dążyć do „prawdziwej kontemplacji”.
103. Mistrzynie pomagają każdej, by zdała sobie sprawę z własnych ograniczeń i wad, aby obudziła się w niej potrzeba nawrócenia, daru z siebie w zaufaniu miłości, która przemienia.
104. Czuwa nad wytworzeniem między osobami klimatu wzajemnego przyjęcia, dzielenia się, wolności, który przygotowuje do życia wspólnotowego.
105. Mistrzynie zgodnie z duchem Zgromadzenia stara się rozpoznać „przymioty, uzdolnienia, dary a nawet temperament każdej”, aby skierować nowicjuskę do odpowiedniego „typu pracy apostolskiej”. Rozwijają w nich zmysł Kościoła i odpowiedzialności dzielonej z innymi członkami Ludu Bożego.
106. W służbie powołania do Oblacji wszystkie mamy do przekazania to, „co same otrzymałyśmy”, aby inni mogli doświadczyć w pełnej wolności tego, co daje życie będące darem z siebie dla Boga, jak Maryja – model naszego życia Oblatki.

1 Kor 15,3

WŁADZA W ZGROMADZENIU

- 107.** Przełożone, świadome odpowiedzialności wobec powierzonych im sióstr i uległe woli Boga w wypełnianiu swych zadań, sprawują tę władzę w duchu pokory, wolności wewnętrznej i ofiary.
- 108.** Władza w Zgromadzeniu zachowuje styl rodzinny i prosty. Przełożona, jako jedna z sióstr, odnosi się do pozostałych z szacunkiem i miłością, nawet wtedy, gdy z obowiązku musi być stanowcza. Raczej prosi niż rozkazuje. Winna troszczyć się o dobro duchowe każdej i o jej wierność własnemu powołaniu.
- 109.** Siostry, wolne i gotowe by służyć, przyjmą z pogodą ducha każdy znak Woli Bożej przekazany przez władzę zakonną. W ten sposób będą przyczyniały się do tworzenia klimatu zaufania i do gotowości w służbie posłannictwu ku radości członków całej rodziny zakonnej.

WYBORY

- 110.** Radne Generalne w liczbie trzech są wybierane przez Oblatki zakonnice, członkinie Kapituły Generalnej bezwzględną większością głosów w pierwszym i drugim głosowaniu a względną większością głosów w trzecim. Powinny być profeskami ślubów wieczystych
W trzech odrębnych tajnych głosowaniach wybierze się pierwszą, drugą i trzecią Radną. W przypadku otrzymania jednakowej ilości głosów, ponowi się głosowanie na jedną z tych dwu sióstr.

- 111.** Jeżeli wybrana Radna nie jest członkiem Kapituły, natychmiast się ją wezwie, lecz nie czeka się na jej przybycie z dalszymi pracami Kapituły.
- 112.** Przełożona Generalna wybierze spośród Radnych Generalnych swoją Asystentkę .
- 113.** Członkinie z prawa pozostają członkiniami Kapituły aż do jej zamknięcia, nawet gdyby Kapituła powierzyła ich funkcję innym siostram.

PRZEŁOŻONA GENERALNA

- 114.** W imieniu Kościoła na mocy posłuszeństwa, Przełożona Generalna wyznacza zadania siostram Regionów nie erygowanych w Wikariaty, powierzając im w ten sposób misję wewnątrz wspólnoty.
- 115.** Sama strzegąc wierności Konstytucjom, jest im tak jak inne siostry podporządkowana.
- 116.** Może czasowo zwolnić siostrę lub wspólnotę z jednego lub kilku punktów Konstytucji lub Aneksu, dotyczących życia modlitwy i życia wspólnotowego.
Zwolnienie to dotyczy wyłącznie przepisów dyscyplinarnych.
- 117.** Czuwa nad odpowiednim zarządzaniem dobrami doczesnymi Zgromadzenia.
- 118.** Jeżeli Przełożona Generalna nie będzie mogła wypełniać swojej funkcji z powodu choroby lub innej przyczyny, zastąpi ją Asystentka Generalna.

RADA GENERALNA

- 119.** W skład Rady Generalnej wchodzi Przełożona Generalna i trzy Radne Generalne. Służy ona Instytutowi i jego apostolskiej misji. Kadencja Radnych Generalnych trwa sześć lat i może być tylko jeden raz powtórzona.
- 120.** Główną troską Rady Generalnej będzie otwarcie się na wezwania Ducha Świętego dostrzeżone w modlitwie, we wspólnej refleksji, we wskazaniach duszpasterskich Kościoła, a także w wydarzeniach i sytuacjach współczesnych. Rada będzie się starała dobrze poznać i zrozumieć życie Wikariatów, Regionów i Wspólnot. Z realizmem i duchem wiary będzie słuchała i rozeznawała propozycje sióstr i wezwania Kościołów lokalnych.
- 121.** Wszelkie decyzje będą podejmowane w służbie posłannictwu zgodnie z charyzmatem Zgromadzenia, z uwzględnieniem zarówno uzdolnień jak i trudności, czy też specjalnych wezwań poszczególnych sióstr.
- 122.** Decyzja ostateczna należy do Przełożonej Generalnej, z wyjątkiem przypadków, kiedy jest wymagany decydujący głos Rady Generalnej. Jednakże Przełożona Generalna, bez bardzo ważnych przyczyn, nie poweźmie decyzji przeciwnej jednomyślnemu zdaniu Radnych.
- 123.** Służba Radnych Generalnych wymaga refleksji, rozeznawania, dyskrecji i stałego szukania światła w modlitwie.
- 124.** Właściwym ich zadaniem jest naświetlać sprawy, co do których ma powziąć decyzję Przełożona Generalna i służyć siostrzaną współpracą w zarządzaniu i dynamizowaniu Instytutu.

- 125.** Każda Radna zachowa wolność przedstawiania własnego punktu widzenia, lecz przyjmie każdą decyzję, nawet powziętą wbrew jej osobistemu zdaniu.
- 126.** Jeżeli Radna Generalna uznałaby, że powinna podać się do dymisji, przedłoży swoje racje Radzie Generalnej. Do Rady należy przyjęcie lub odrzucenie tej dymisji.
- 127.** W razie konieczności zastąpienia Radnej Generalnej, Przełożona Generalna, z decydującym głosem Rady, mianuje na jej miejsce siostrę, która będzie spełniać swoje funkcje aż do najbliższej Kapituły Generalnej.

EKONOMKA GENERALNA

- 128.** Ekonomka Generalna jest mianowana przez Przełożoną Generalną z decydującym głosem Rady. Powinna być profeską o ślubach wieczystych. Jeśli nie jest członkiem Rady Generalnej, to jednak uczestniczy w zebraniach zawsze wtedy, gdy chodzi o dobra materialne.
- 129.** Ekonomka Generalna jest mianowana na sześć lat, lecz może być zwolniona z tego obowiązku wcześniej, gdyby tego wymagały poważne przyczyny. Jej kadencja może być powtarzana.
- 130.** Ekonomka jest zobowiązana do zarządzania dobrami materialnymi Zgromadzenia w duchu służby i do czuwania nad sposobem ich używania. Powinna stale sprawdzać, czy pełni tę służbę w duchu ewangelicznego ubóstwa.
- 131.** Wypełnia powierzone obowiązki pod kierunkiem Przełożonej Generalnej i przedstawia raz w roku rachunki Radzie Generalnej.

POSZERZONA RADA GENERALNA

- 132.** Poszerzona Rada Generalna łączy Wikariaty i Regiony celem wzmocnienia jedności w zarządzaniu i zapewnienia dynamizmu misyjnego Zgromadzenia. Pozwala też lepiej dostrzegać specyficzne problemy każdego Wikariatu czy Regionu.
- 133.** Członkiniami Poszerzonej Rady Generalnej są: Przełożona Generalna, Radne Generalne, Przełożone Wikariatów i Przełożone Regionalne. Do Rady Generalnej należy określenie, kto poza tym mógłby uczestniczyć w Poszerzonej Radzie Generalnej.
- 134.** Poszerzona Rada Generalna, jako organ doradczy, przedstawia sytuację Zgromadzenia od poprzedniej Kapituły, wypowiada się na temat zagadnień przedłożonych przez Radę Generalną i rozważa sprawy Wikariatów i Regionów.
- 135.** Pewne sektory geograficzne w Zgromadzeniu zostały ukonstytuowane w Wikariaty, inne w Regiony. Mogą też być wspólnoty, które nie należą do żadnego Wikariatu ani Regionu lecz podlegają bezpośrednio Przełożonej Generalnej.

WIKARIATY

- 136.** Odpowiedzialność za każdy Wikariat powierzona jest Przełożonej Wikariatu, która jest Przełożoną Wyższą i rządzi w imieniu Przełożonej Generalnej.
- 137.** Przełożona Wikariatu jest mianowana na okres trzech lat przez Przełożoną Generalną z decydującym głosem jej Rady. Powinna mieć co najmniej 30 lat życia i 5 lat profesji wieczystej. Jej kadencja może być powtarzana na następne trzecie lata, lecz nie więcej niż trzy razy.

- 138.** Zadanie to jest jej powierzone jako służba dla zapewnienia jedności, zagwarantowania wierności Konstytucjom oraz dynamizowania apostołstwa Wikariatu.
- 139.** Przełożona Wikariatu przekazuje siostrom „na mocy posłuszeństwa” zadania, powierzając im w ten sposób posłannictwo wewnątrz wspólnoty. Każdego roku wizytuje wspólnoty Wikariatu. Czuwa nad właściwym zarządzaniem dobrami materialnymi.
- 140.** Dwie Radne Wikariatu są mianowane przez Przełożoną Generalną z głosem decydującym jej Rady. Służba Radnych wymaga refleksji, rozeznawania, dyskrecji i stałego szukania światła w modlitwie.
- 141.** Zadaniem Radnych jest naświetlanie spraw o których decyduje Przełożona Wikariatu, służenie jej braterską pomocą w zarządzaniu oraz animacja duchowa i apostołska Wikariatu.
- 142.** Przełożona Wikariatu i jej Rada służą Zgromadzeniu i jego posłannictwu w Kościele. Wspólnie będą się wsłuchiwać w wezwania Ducha Świętego, w propozycje sióstr i we wskazania duszpasterskie Kościoła.
- 143.** Przełożonej Wikariatu będą pomagać Sekretarka i Ekonomka, mianowana przez Przełożoną Generalną na propozycję Przełożonej Wikariatu.
- 144.** Sekretarka sporządza protokoły z zebrań Rady Wikariatu. Troszczy się o archiwum Wikariatu, może jej w tym pomagać kompetentna siostra.

- 145.** Ekonomka zarządza dobrami Wikariatu w porozumieniu z Przełożoną Wikariatu, według norm ustalonych przez Zarząd Generalny. Co pół roku Ekonomka zdaje sprawę Przełożonej Wikariatu i jej Radzie z sytuacji finansowej Wikariatu i każdego roku przekazuje sprawozdanie Ekonomce Generalnej.

REGIONY

- 146.** Odpowiedzialność za Region jest powierzona Przełożonej Regionalnej mianowanej przez Przełożoną Generalną z decydującym głosem jej Rady.
Przełożona Regionalna nie jest Przełożoną Wyższą i jej władza jest określona przez Przełożoną Generalną w momencie nominacji.

WŁADZA LOKALNA

- 147.** Każda wspólnota zamieszkuje w domu prawnie erygowanym.
Każda wspólnota będzie miała Przełożoną lokalną mianowaną przez Przełożoną Generalną z decydującym głosem jej Rady.
- 148.** Przełożona lokalna powinna być profeską po ślubach wieczystych. Jest mianowana na trzy lata. Jej kadencja może być powtórzona dwa razy.
- 149.** Zadaniem Rady lokalnej jest naświetlać sprawy, o których decyduje Przełożona i służyć jej siostrzaną pomocą w ważniejszych zagadnieniach życia wspólnoty i jej posłannictwa.

NORMY PRAWNE

ZARZĄD DOBRAMI DZIEDZICZNYMI

Własność

150. Siostry zachowują własność dóbr, które posiadają w chwili pierwszych ślubów oraz zdolność nabywania innych. Zrzekają się prawa administracji i używania tych dóbr, a także dochodów z nich płynących.

Zrzeczenie się administrowania, używania i dochodów z dóbr materialnych.

151. Przed pierwszymi ślubami siostry przekazują na czas, w którym są związane ślubami, administrację swoimi dobrami jednej lub kilku osobom według swego wyboru a nawet Zgromadzeniu, jeśli ono na to się zgodzi. Podobnie określają dobrowolnie, kto ma używać i korzystać z dochodu z tych dóbr. To wszystko stanowi przedmiot aktu sporządzonego na piśmie, zwanego „*aktem zrzeczenia*”.
152. Jeśli jakaś siostra tego aktu nie uczyniła, ponieważ nie miała dóbr, a otrzymała je potem, albo jeśli zrobiwszy pierwsze zrzeczenie ma uczynić nowe względem dóbr, które otrzymała później, to dostosuje się ona do tego, co było wyżej powiedziane.
153. Akt zrzeczenia nie może być zmieniony bez upoważnienia Przełożonej Generalnej. Gdy siostra opuszcza Zgromadzenie, „*akt zrzeczenia*” traci natychmiast ważność prawną.

Testament.

- 154.** Przed profesją wieczystą, siostry w pełnej wolności sporządzą testament dotyczący wszystkich dóbr, które aktualnie posiadają, albo które mogłyby otrzymać. Testament ten będzie ważny wobec prawa cywilnego. Nie może być zmieniony bez pozwolenia Przełożonej Generalnej. W nagłych przypadkach pozwolenie to może dać Przełożona lokalna.

Akty wymagane przez prawo cywilne.

- 155.** Z upoważnieniem Przełożonej lokalnej, siostry mogą sporządzać wymagane przez prawo cywilne akty, dotyczące ich dóbr.

Zrzeczenie się.

- 156.** Ogólnie biorąc, siostry nie mogą zrzec się własności swoich dóbr przez akty międzyosobowe, tytułem darowizny.
Dana siostra może jednak zrzec się własności swoich dóbr dziedzicznych, po złożeniu profesji wieczystej i po ukończeniu 40 lat życia. Powinna mieć pozwolenie Przełożonej Generalnej z decydującym głosem jej Rady i określić swój posąg. Ponadto zrzeczenie to powinno dotyczyć całości dóbr, których jest aktualną właścicielką. Dokument pisemny potwierdzający sądownie to zrzeczenie powinien zawierać stwierdzenie, że siostra zrzeka się dóbr, które w przyszłości mogłyby otrzymać przez zapis albo dziedziczenie. Siostra dysponuje swobodnie swoimi dobrami na rzecz trzeciej osoby. Gdyby otrzymała nowe dobra, dysponuje nimi w danej chwili z tą samą wolnością.

Posag

- 157.** Posag jest dowolny. Dochody z posagu automatycznie należą do Zgromadzenia. Posagu nie wolno odstępować, staje się on własnością Zgromadzenia z chwilą śmierci siostry. Ekonomka Generalna lub Ekonomka Wikariatu czy Regionu, zależnie od przypadku, zarządzają posagami pod kierunkiem kompetentnej Przełożonej. Wyboru lokat dokonuje się z wymaganą roztropnością.

Pożyczki i depozyty

- 158.** Bez pozwolenia Przełożonej lokalnej siostry nie mogą pożyczać osobom trzecim pieniędzy, ani przedmiotu mającego wartość pieniężną, należącego do wspólnoty. Żadna siostra nie przyjmie bez pozwolenia depozytów, ani nie zgodzi się na zarządzanie kwotami pieniężnymi, należącymi do osób trzecich.

Dobra materialne Zgromadzenia.

- 159.** Zgromadzenie ma prawo posiadać dobra. Są one dobrami Kościoła, powierzonymi dla celów ewangelizacji. Siostry, które mają obowiązek zarządzania tymi dobrami, winny go wypełniać jako „*śłudzy wierni*” i roztropni, kierując się troską o dobro wspólne, sprawiedliwość i miłość. Ta troska dotyczy każdej z sióstr i winna się przejawiać w ubogim stylu życia, w trosce o dobro wspólne.
- 160.** Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może pozwolić pisemnie na transakcje takie, jak: sprzedaż nieruchomości, zaciąganie pożyczek..., których wartość nie przekracza maksymalnej sumy, ustanowionej przez Konferencję Episkopatu kraju, w którym te transakcje się odbywają.

Jeśli ich wartość przekracza tę sumę, wymagane jest pozwolenie Stolicy Apostolskiej.

- 161.** W prośbach kierowanych do Stolicy Apostolskiej należy wykazać inne długi lub zobowiązania, którymi aktualnie jest obciążone Zgromadzenie, Wikariat, Region lub dom.

KANONICZNE WARUNKI PRZYJĘCIA

KANDYDATEK

- 162.** Kandydatka przedstawia przed swoim przyjęciem do postulatu wyciąg aktu urodzenia, świadectwo lekarskie i świadectwo kościelne wymagane prawem (świadectwo chrztu, bierzmowania i stanu wolnego).
- 163.** Jeśli kandydatka była nowicjuską w innym Zgromadzeniu, wymagać się będzie opinii o niej.
- 164.** Przyjęcie siostry, która była kiedyś profeską ślubów czasowych lub wieczystych w innym Instytucie wymaga zgody Przełożonej Generalnej z decydującym głosem jej Rady. Przyjęcie siostry ślubów wieczystych, która przychodzi bezpośrednio z innego Instytutu, wymaga zgody Przełożonych Generalnych obu Instytutów z decydującym głosem ich Rad.
- 165.** Aby przyjąć do postulatu osobę mającą ponad 35 lat, konieczna jest zgoda Przełożonej Generalnej po zasięgnięciu opinii jej Rady.
- 166.** Jeśli postulantka nie może być przyjęta do Nowicjatu z powodu przeszkody z prawa ogólnego, Przełożona Generalna może prosić Stolicę Świętą o dyspensę z tej przeszkody.

Nie mogą być ważne przyjęte do Nowicjatu osoby, które:

- nie mają wieku przepisanego przez Konstytucję do wstąpienia do Nowicjatu, tzn. ukończonych 18 lat,
- zawarły małżeństwo, dopóki ono trwa,
- aktualnie są związane świętymi więzami z jakimś Instytutem życia konsekrowanego lub są członkami Stowarzyszenia życia apostołskiego,
- wstępują do Zgromadzenia zniewolone przymusem, poważną obawą lub podstępem, albo przyjęte przez Przełożoną zniewoloną w podobny sposób,
- zataiły przynależność do Instytutu życia konsekrowanego lub Stowarzyszenia życia apostołskiego.

W sposób niedozwolony, ale ważne są przyjęte do Nowicjatu osoby:

- obarczone długami, których nie mogą spłacić,
- należące do obrządku wschodniego, bez pisemnego zezwolenia Świętej Kongregacji dla Kościołów Wschodnich.

167. Brak zdrowia może być przyczyną, dla której profeska ślubów czasowych, decyzją Rady Generalnej i po zasięgnięciu opinii lekarza, nie będzie dopuszczona do odnowienia ślubów.

168. Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może przyjąć na nowo do Zgromadzenia, bez konieczności powtarzania Nowicjatu, siostrę, która prawnie opuściła Zgromadzenie, czy to po Nowicjacie, czy po ślubach czasowych lub wieczystych. Przełożona Generalna powinna zażądać czasu próby przed złożeniem na nowo profesji czasowej.

ZARZĄD

ZASADY GŁOSOWANIA

169. Dla każdego głosowania, większość oblicza się w stosunku do wszystkich głosujących, nawet jeśli ich głos był nieważny.

Przy wyborach, w razie równej ilości głosów, wybrana zostaje młodsza profesją, a przy równej ilości lat profesji, młodsza wiekiem.

Nikt nie może ważnie głosować na siebie.

RADA GENERALNA

170. § a. Rada Generalna ma głos decydujący w sprawach:

1. dopuszczenia nowicjuszek do Nowicjatu międzynarodowego i dopuszczenia tych samych nowicjuszek do ślubów czasowych (Konstytucje § 90);

2. dania nowicjuszcze wyjątkowego pozwolenia na odbycie Nowicjatu poza domem Nowicjatu, pod kierunkiem siostry odpowiedzialnej, pełniącej funkcję Mistrzyni Nowicjuszek (§ 87);

3. dopuszczenia do ślubów wieczystych profesek Zgromadzenia o ślubach czasowych (§ 95);

4. wezwania siostry do złożenia ślubów wieczystych po trzech latach profesji czasowej (§ 92);

5. przyjęcia ponownie do Zgromadzenia osoby, która prawnie je opuściła po ślubach czasowych (§ 168);

6. niedopuszczenia juniorystki do odnowienia ślubów rocznych z powodu braku zdrowia (§ 167);

7. udzielenia zgody na opuszczenie Zgromadzenia przez siostrę o ślubach czasowych (§ 179);

8. dopuszczenia siostry, która była kiedyś profeską w innym Instytucie lub przychodzi bezpośrednio z innego Instytutu (§ 164).

§ b. Rada Generalna ma także głos decydujący przy:

1. nominacji :

- Ekonomki Generalnej (§ 128),
- nowej Radnej Generalnej w przypadku śmierci jednej z Radnych, dymisji lub usunięcia jednej z nich (§ 127);

2. nominacji:

- Przełożonej Wikariatów (§ 137),
- Radnych Wikariatu (§ 140),
- Przełożonych Regionalnych (§ 146),
- Przełożonych lokalnych (§ 147),
- Mistrzynie Nowicjuszek i innych Odpowiedzialnych za formację (§ 97);

3. nominacji Odpowiedzialnych Regionalnych Oblatek Świeckich;

4. odwołania Ekonomki Generalnej, Przełożonych, Urzędniczek mianowanych przez Przełożoną Generalną;

5. przyjęciu lub odmówieniu przyjęcia dymisji jednej z Radnych Generalnych (§ 126).

§ c Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady zwołuje Kapitułę Generalną, ustala jej miejsce, datę i przebieg oraz datę wyboru Przełożonej Generalnej.

§ d Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady:

1. dokonuje erekcji Wikariatu lub Regionu i zmiany jego granic;
2. eryguje Nowicjat i wyznacza jego miejsce;
3. eryguje dom i powierza mu misję za pisemną zgodą Biskupa Ordynariusza miejsca lub zamyka dom po konsultacji z Biskupem;
4. znosi Wikariat lub Region;
5. zmienia siedzibę Przełożonej Generalnej;
6. pozwala siostrze na przebywanie poza wspólnotą Zgromadzenia zgodnie z przepisami prawa kanonicznego (§ 177); przyznaje Indultu eksklustracji na czas nie dłuższy niż trzy lata (§ 178);
7. pozwala na sprzedaż nieruchomości oraz zaciągnięcie pożyczek, których wartość nie przekracza maksymalnej sumy, ustalonej przez Konferencję Episkopatu kraju, w którym te transakcje się odbywają (§ 160);
8. upoważnia do zakupu nieruchomości, budowy lub koniecznych remontów;
9. upoważnienia siostrę do zrzeczenia się dóbr dziedzicznych (§ 156).

§ e Z pozwoleniem Stolicy Apostolskiej i głosem decydującym swej Rady, Przełożona Generalna może złożyć z urzędu Radną Generalną (§ 173).

- 171.** W przypadku, gdyby Radne Generalne uznały jednomyślnie, że Przełożona Generalna stała się niezdolna do pełnienia swych obowiązków, powinny zwrócić się do Kongregacji do spraw Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, do której należy podjęcie koniecznych kroków.
- 172.** Gdyby Przełożona Generalna uznała, że powinna się podać do dymisji, zwróci się do Kongregacji do spraw Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, do której należy zgoda na tę dymisję lub odmowa.
- 173.** W czasie trwania kadencji i z ważnych przyczyn, jedna z Radnych Generalnych może być zwolniona z tej funkcji przez Przełożoną Generalną za zgodą dwu pozostałych Radnych i z aprobatą Stolicy Apostolskiej

RADA WIKARIATU

- 174.** Rada Wikariatu ma głos decydujący w dopuszczeniu do Nowicjatu i do ślubów czasowych (nr 86 do 90).
- 175.** Po zasięgnięciu zdania Radnych, Przełożona Wikariatu proponuje Radzie Generalnej:
1. nominacje Przełożonych lokalnych i Odpowiedzialnych za formację, a w razie konieczności usunięcie z urzędu siostry mianowanej przez Radę Generalną;
 2. otwarcie nowej wspólnoty lub zniesienie dawnej;
 3. zmianę profilu apostolskiego jednego z domów Wikariatu;
 4. zgodę na wydatki nadzwyczajne i pożyczki przekraczające sumę, którą wolno dysponować Wikariatowi.

PRZEBYWANIE POZA DOMEM ZGROMADZENIA I WYSTĄPIENIE SIÓSTR

- 176.** Jeśli jakaś siostra z poważnych przyczyn uważałaby, że powinna jakiś czas zamieszkać poza domem Zgromadzenia lub definitywnie go opuścić, nie poweźmie tak ważnej decyzji bez przemodlenia i rozważenia tej sprawy z Przełożonymi Wyższymi.

POZWOLENIE NA PRZEBYWANIE POZA DOMEM ZGROMADZENIA

- 177.** Jeśli jakaś siostra z powodów osobistych uważałaby, że powinna przebywać przez dłuższy czas poza domem Zgromadzenia, Przełożona Generalna z decydującym głosem Rady może jej udzielić takiego pozwolenia na czas nie przekraczający jednego roku.

EKSKLAUSTRACJA

- 178.** Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może też przyznać tzw. Indult eksklaustracji, pozwalając tym samym na przebywanie siostry poza domami Zgromadzenia na okres nie przekraczający trzech lat. Przedłużenie Indultu jest zastrzeżone dla Stolicy Apostolskiej. Siostra eksklaustrowana traci głos czynny i bierny w wyborach w okresie objętym Indultem. Zachowuje ona zobowiązania życia zakonnego możliwe do realizacji w jej położeniu, pozostając w zależności od swoich Przełożonych i Biskupa Ordynariusza miejsca, w którym przebywa.

WYSTĄPIENIE ZE ZGROMADZENIA

- 179.** Przełożona Generalna z decydującym głosem swej Rady może wyrazić zgodę na opuszczenie Zgromadzenia przez siostrę ślubów czasowych przed wygaśnięciem jej ślubów.

Indult sekularyzacji siostry o ślubach wieczystych jest zastrzeżony dla Stolicy Apostolskiej. Dana siostra składa prośbę na ręce Przełożonej Generalnej, która, wraz z własną opinią i opinią Rady Generalnej, przekazuje tę prośbę Stolicy Apostolskiej.

- 180.** W sprawie odesłania siostry ślubów czasowych lub wieczystych, należy działać zgodnie z Prawem Kanonicznym.
- 181.** Z chwilą opuszczenia Zgromadzenia, dana siostra nie może żądać wynagrodzenia za pracę wykonywaną w czasie pobytu w Zgromadzeniu. Jednakże Zgromadzenie kierując się miłością, powinno zatroszczyć się o zaspokojenie jej najpilniejszych potrzeb.
- 182.** Konstytucje nie obowiązują same przez się pod grzechem, z wyjątkiem norm dotyczących materii ślubów lub przykazań Bożych i kościelnych. Przyjmujemy je z wiarą, jako środek prowadzący do życia zgodnego z naszym charyzmatem. Dzięki łasce Ducha Świętego zobowiązujemy się przestrzegać je tak, by były wyrazem naszej wierności *Przymierzu*.

ANEKS
DO KONSTYTUCJI
OBLATEK ZAKONNIC
SERCA JEZUSA

UBÓSTWO

1. Postępowanie za Jezusem ubogim, wybrane z miłości świadczenie o autentycznym duchu ubóstwa, według Błogosławieństw, pociąga za sobą wymagania osobiste i wspólnotowe.

2. *"Słyszeć wołanie ubogich"*, to wezwanie stawiające nam pytania na temat naszego stylu życia:

Czy umiemy zadowolić się tym, co konieczne? Unikać marnotrawstwa? Czy umiemy przyjąć fakt, że nasze prośby nie zostały natychmiast spełnione? Czy potrafimy ocenić wartość tego, o co prosimy i czy zastanawiamy się jaką przedstawiałoby to wartość dla ludzi, którym brak rzeczy koniecznych? Czy umiemy żyć ubogo w czasie wypoczynku?

3. *„Wszystko oddawać do wspólnego"*, zobowiązuje nas do oddawania wspólnocie w całości naszych zarobków, rent i emerytur, bez wymagania z tego tytułu specjalnych względów dla siebie.

Otrzymane dary są własnością wspólnoty. Opieramy się pokusie proszenia o nie dla siebie.

Nie godzimy się na przyjmowanie darów osobistych bez rozeznania sprawy z Przełożoną (np. podróż, pielgrzymka). Fakt często przytaczany, *„to nie będzie nic kosztowało Wspólnotę"*, nie jest motywem wystarczającym.

Dbamy o przedmioty służące do codziennego użytku wspólnoty i godzimy się na skrępowanie wynikające z tego, że one są wspólne.

4. *"Zależność od Przełożonych"*, zobowiązuje nas nie tylko do prośby o pozwolenia, ale także do zdawania sprawy z naszych wydatków, czy to będzie w wypadku kwoty otrzymanej do własnej dyspozycji, czy też pieniędzy wziętych ze wspólnej kasy - jeśli wspólnota taką kasę posiada.

5. Planowanie wydatków daje nam okazję do sprawdzania we wspólnocie naszego zaangażowania w życie ubóstwem i zachęca do dzielenia się. Pozwala nam to uświadomić sobie nasze potrzeby, sprawdzać ich słusność i rozeznawać czy kosztowne zakupy są konieczne. Pamiętajmy, że planowanie wydatków nie jest równoznaczne z otrzymaniem pozwolenia.
6. Wspólnoty biorą udział w ogólnych ciężarach Zgromadzenia. Powinny regularnie wpłacać do kasy Regionu lub Wikariatu to, co im pozostało po zaspokojeniu koniecznych potrzeb.

POSŁUSZEŃSTWO

7. Aby całkowicie wypełnić Wolę Boga w duchu wiary i miłości, nasze posłuszeństwo będzie nie tylko poddaniem, lecz przyłgnięciem osobowym do tego, czego się od nas wymaga. Jest ono więc źródłem wolności i radości.
8. Dyspozycyjne wobec Kościoła przyjmujemy Jego nauczanie jako wyraz Woli Bożej na dzisiaj i dostosowujemy do niego swoje działanie.
9. Wierne wymaganiom naszego ślubu posłuszeństwa, będziemy się strzec szukania zewnętrznych wpływów na wspólnotę, aby nie krępować przełożonych w podejmowaniu decyzji, które nas dotyczą, a nawet postaramy się odradzać tym, którzy chcieliby w tej sprawie pośredniczyć.
10. W omawianiu spraw lub w dialogu, który poprzedza akt posłuszeństwa zakonnego, przedstawimy lojalnie to, co uważamy, że powinniśmy powiedzieć i będziemy zachowywać jak największą dyskrecję na temat tych rozmów. Jasno przedstawiona decyzja Przełożonej kończy dialog i zobowiązuje do posłuszeństwa na mocy ślubu.
11. Ponieważ zobowiązaliśmy się nie decydować same o własnym życiu, godzimy się w duchu wiary na zdawanie sprawy Przełożonej z organizacji naszego osobistego życia oraz na rozważanie z nią planu naszej pracy apostolskiej.
12. Jeżeli nie otrzymujemy od Przełożonej pozwolenia o które prosimy i jeżeli uważamy przed Bogiem, iż powinniśmy powtórzyć naszą prośbę Przełożonej Wyższej lub Regionalnej, to nie uczynimy tego bez lojalnego wyjaśnienia motywów, dla których nam odmówiono.

13. Nie pozwolimy się wciągnąć w systematyczną krytykę jakiejś decyzji Wyższej Przełożonej nawet wówczas, gdy ona nas nie dotyczy, wiedząc dobrze, że nie znamy wszystkich motywów danego problemu.

14. Wszelka władza jest służbą i powinna być tak przeżywana.

Każda odpowiedzialna, która deleguje część władzy powinna:

- jasno określić zleconą misję,
- darzyć zaufaniem,
- szanować wolność inicjatywy,
- być gotowym do dialogu, do podtrzymania na duchu, towarzyszyć z bliska, bez narzucania się,
- brać na siebie konsekwencje.

Osoba, która przyjmuje delegację powinna:

- czuć się wolną w wykonywaniu odpowiedzialności,
- podejmować konieczne inicjatywy,
- być gotową do dialogu, do proszenia o radę, do uznania własnych błędów,
- zdawać sprawę ze zleconej misji.

Owocną pomocą w tej służbie są systematyczne ewaluacje.

ŻYCIE WSPÓLNE

15. Wezwane do wspólnego posłannictwa siostry razem z Przełożoną, przynajmniej raz w roku, odczytają i rozpatrzą na nowo projekt apostolski Wspólnoty oraz środki przewidziane dla jego realizacji. Sprawozdanie z tego zebrania w dwu egzemplarzach wyślą Przełożonej Wikariatu lub Regionalnej.

16. Wspólnota, w zależności od składu i własnego posłannictwa, określa organizację swego życia tak, aby każda siostra miała czas na modlitwę osobistą i aby cała wspólnota miała czas na dzielenie się i modlitwę.

Siostry ustalają wspólnie:

- codzienną godzinę Liturgicznej Modlitwy celebrowanej wspólnie,
- warunki milczenia nieodzownego do skupienia
- miejsca klauzury
- czas i treść tygodniowych zebrań
- wypoczynek... itp.

17. Życie pod wspólnym dachem i dzielenie wspólnego stołu, to podstawa życia wspólnotowego. Jednakże z racji zdrowia, studiów lub apostołstwa, którego gwarancją jest posłuszeństwo, Przełożona Generalna z głosem decydującym swej Rady, może pozwolić zamieszkać danej siostrze, przez określony czas, poza wspólnotą.

Siostra ta powinna regularnie, w okresach ustalonych przez Przełożoną Generalną, powracać do swojej wspólnoty.

18. Kontakty z rodzinami (pobyty w rodzinie, przyjmowanie rodzin we wspólnocie), będą w miarę możliwości przedmiotem uprzedniego rozważenia, co do ich celowości i stosowności. Rozeznanie to należy robić z Przełożoną lub ze wspólnotą, zależnie od konkretnego przypadku.
19. Wspólnota otwarta i gościnna powinna jednak czuwać nad równowagą własnego życia; dlatego przyjęcie gości lub propozycja ich zaproszenia wymagać będzie refleksji.
20. Zdrowie jest darem Bożym dla wypełniania posłannictwa. Każda z prostotą powie Przełożonej gdy poczuje się chora.
21. Dokumenty, książki lub czasopisma o prawdziwej wartości duchowej są do dyspozycji sióstr.
22. Dokonywana regularnie ewaluacja lub rewizja życia, pozwala wspólnocie wzmacniać swoją jedność i odnawiać dynamizm w otrzymanym posłannictwie.

FORMACJA

23. Odpowiedź na Boże wezwanie jest aktem wolnym i osobistym. Od wejścia do Nowicjatu aż do wieczystej profesji, wolność ta wyraża się pisemną prośbą skierowaną na każdym etapie do Przełożonej Generalnej lub Przełożonej Wikariatu odpowiedzialnej za przyjęcie.
24. Przed rozpoczęciem Postulatu radzi się kandydatce rekolekcje dla przemyślenia swego wyboru. Przed Nowicjatem, przed pierwszą profesją czasową, przed profesją wieczystą, siostry odprawiają rekolekcje, których czas trwania i styl dostosowuje się do poszczególnych osób.
25. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu po rozmowie z osobami zainteresowanymi, decyduje o miejscu złożenia pierwszej profesji i profesji wieczystej. Pierwsza profesja, roczne odnowienie profesji i profesja wieczysta są potwierdzone protokołem podpisanym przez daną siostrę i przez tę, która profesję przyjęła.

POSTULAT

26. Postulat odbywa się albo we wspólnocie, albo poza domem Zgromadzenia (ukończenie studiów, zdobycie uprawnień zawodowych, konieczność pobytu w rodzinie). W tym ostatnim przypadku Przełożone Wyższe lub ich delegatki określają częstotliwość i długość pobytu Postulantki we wspólnocie.
27. Jest wskazane aby postulantka, nie przerywając swej dotychczasowej zwykłej pracy, była równocześnie zaangażowana w apostołstwo. Postulantka dysponuje swoimi dobrami.

28. Pod koniec Postulatu, można zasięgnąć opinii sióstr, które są w kontakcie z Postulantką, aby ułatwić decyzję Przełożonej odpowiedzialnej za dopuszczenie do Nowicjatu.

NOWICJAT

29. Aby pomóc Nowicjuszkom do scalenia życia wewnętrznego z działalnością apostolską, umożliwia się im odbywanie staży. Celem tych staży jest także danie Nowicjuszkom okazji do poznania konkretnych problemów życia pracy, ubóstwa i posłuszeństwa. Staże te pomagają też do kształtowania charakteru, do lepszego poznania warunków życia ludzi i do rozwoju zmysłu odpowiedzialności. Są one doświadczeniem wierności Bogu w warunkach życia czynnego.
30. Ilość i czas trwania staży, a także czas, w którym należy je rozpoczynać, są pozostawione do rozeznania Mistrzynie Nowicjatu ze zgodą Przełożonej Wyższej i z dostosowaniem do norm Kościoła. (Renovationis Causam 23,24).
31. Jeżeli staż ma miejsce we wspólnotie, to powinna się ona przygotować do podjęcia tej odpowiedzialności. Najważniejszą cechą takiej wspólnoty powinna być wierność sióstr i panująca między nimi siostrzana jedność.
32. W czasie trwania staży, Mistrzynie jest odpowiedzialna za Nowicjuszki we współpracy ze wspólnotą, która je przyjęła. Ważne jest stworzenie odpowiednich warunków tego przyjęcia i regularne przeprowadzanie refleksji nad tym, co się przeżywa. Jeśli zaszłaby taka konieczność, Przełożona Generalna lub odpowiednia Przełożona Wikariatu, po konsultacji z Mistrzynią Nowicjatu może odesłać Nowicjuskę. Nowicjuszka sama może też swobodnie się wycofać.

ŚLUBY CZASOWE

- 33.** W czasie trwania ślubów czasowych, formacja sióstr do życia apostołskiego odbywa się przez pogłębianie wiedzy religijnej i jeśli to potrzebne, przez formację społeczną, techniczną lub zawodową.
- 34.** Byłoby pożądane aby na tym etapie znalazły się dłuższe okresy poświęcone modlitwie, refleksji czy studiom.
Wyznaczona przez Przełożoną Wyższą siostra będzie odpowiedzialna za to, aby pomagać siostrom w tym okresie do zachowania równowagi między życiem apostołskim i wymogami formacji.
- 35.** Czas trwania bezpośredniego przygotowania do profesji wieczystej jest różny. Konieczne jest co najmniej trzy miesiące, a okres sześciu miesięcy byłby pożądany
Ten ostatni etap formacji koncentruje się na modlitwie i refleksji. Prowadzi go siostra odpowiedzialna za formację, delegowana przez Przełożoną Wyższą.
Podczas tego okresu siostry są zwolnione ze zwykłej działalności apostołskiej i studiów.
- 36.** Przed dopuszczeniem danej siostry do profesji wieczystej, Przełożona Generalna zasięgnie informacji kilku sióstr, które były we wspólnocie z przyszłą profeską.
Te ostatnie wypowiedzą się zgodnie ze swym sumieniem, by naświetlić powzięcie decyzji przez Radę Generalną. Czas probacji dla siostry ślubów wieczystych, przychodzącej bezpośrednio z innego Instytutu zakonnego, trwa trzy lata. (§ 164).

ODNOWIENIE ŚLUBÓW

- 37.** Siostry odnawiają śluby na zakończenie rekolekcji rocznych, w dniu święta: Serca Jezusa i Niepokalanego Poczęcia – 8-go grudnia.

DUSZPASTERSTWO POWOŁAŃ

- 38.** Wspólnoty będą otwarte na młodzież szukającą Boga i zaproponują im warunki przyjęcia i dialogu, które pozwolą na rozeznanie i pogłębienie ich powołania lub zaangażowania w Kościele.

W szacunku dla osobistego powołania każdego człowieka, odpowiedzialne za duszpasterstwo powołań ukażą młodzieży dwie formy życia konsekrowanego, które zakorzeniają się w Oblacji; życie zakonne i życie świeckie w łonie Instytutu.

WŁADZA W ZGROMADZENIU

WYBÓR DELEGATEK

39. Każdy Wikariat i Region ustali swój własny sposób wyboru delegatek na Kapitułę i przedstawi go Radzie Generalnej do zatwierdzenia. Przełożona Generalna i Radne Generalne nie uczestniczą w wyborze delegatek na Kapitułę Generalną.

PRZEŁOŻONA GENERALNA I RADA GENERALNA

40. Przełożona Generalna będzie wizytować domy Zgromadzenia przynajmniej co trzy lata. Gdyby miała przeszkody, wydeleguje Wizytatorkę.
41. Rada Generalna ustali sama częstotliwość swoich zebrań. Dla ważności decydującego głosu Rady, wymagana jest obecność Przełożonej Generalnej i dwóch Radnych. Lecz wszystkie członkinie Rady powinny być odpowiednio wcześniej wezwane.

POSZERZONA RADA GENERALNA

42. Poszerzona Rada Generalna zbiera się co dwa lata albo częściej, zależnie od decyzji Rady Generalnej. Poszerzona Rada Generalna będzie w jednym lub kilku dniach pracować razem z Międzyregionalną Radą Oblatek Świeckich.

KONSULTACJE

43. W perspektywie nominacji, Przełożona Generalna przeprowadza co pewien czas konsultacje dla poznania tych sióstr, które uważane są za zdolne do wypełniania odpowiedzialnych obowiązków w Instytucie.

Przed powierzeniem Przełożonej lokalnej trzeciej kadencji w tym samym domu, zasięgnie ona zdania sióstr tej wspólnoty.

WIKARIATY

- 44.** Przełożona Wikariatu będzie pisać do Przełożonej Generalnej przynajmniej raz na miesiąc, aby umożliwić jej poznanie życia Wikariatu. Będzie jej także wysyłać sprawozdania z wizytacji kanonicznych oraz zebrań Poszerzonej Rady Wikariatu.
- 45.** Jedna spośród Radnych Wikariatu może być powołana przez Przełożoną Generalną do szczególnej pomocy Przełożonej Wikariatu. W każdym Wikariacie Przełożona Generalna wyznaczy wcześniej jedną Radną dla zastąpienia Przełożonej Wikariatu, w razie gdyby nie mogła ona wykonywać swych funkcji.
- 46.** Radne są mianowane na trzy lata. Ich nominacje mogą być powtórzone na dalsze trzechlecie, ale nie poza czwarte. Radne powinny być profeskami ślubów wieczystych.

POSZERZONA RADA WIKARIATU

- 47.** Poszerzona Rada Wikariatu, organ doradczy, przyczynia się do spójności Wikariatu, do dynamizmu misyjnego i do więzi z całością Zgromadzenia.
- 48.** Zbiera się ona przynajmniej raz w roku, aby zgłębiać ważne problemy określone przez Radę Wikariatu. Siostry mogą na to zebranie wysyłać swoje propozycje. W roku poprzedzającym Kapitułę Generalną, Poszerzona Rada Wikariatu opracowuje propozycje do przedstawienia Kapitułe Generalnej.

49. § 1. Członkami tej Rady są: Przełożona Wikariatu i jej Radne, Mistrzynie Nowicjatu, Ekonomka i siostry delegatki, wybrane zgodnie ze sposobem reprezentacji określonym przez Radę Generalną na propozycję Wikariatu.

§ 2. Na propozycję Rady Wikariatu, Przełożona Generalna za zgodą swej Rady, może zdecydować, że Sekretarka Wikariatu będzie członkiem z prawa Poszerzonej Rady Wikariatu.

§ 3. Reprezentantki Oblatek Świeckich i Zjednoczonych mogą uczestniczyć w niektórych spotkaniach tej Rady, dotyczących ich lub całości Instytutu.

REGIONY

50. Przełożona Generalna z głosem decydującym swej Rady eryguje Regiony i wyznacza ich granice.

51. Przełożona Regionalna zwoła co najmniej raz w roku Radę złożoną z Przełożonych i innych sióstr, których liczbę określi w danym przypadku Rada Generalna na propozycję Przełożonej Regionalnej. Delegatki do tej Rady będą wybierane przez Siostry danego Regionu. Sposób ich wyboru w każdym Regionie określa Rada Generalna.
Postanowienie Nr 49 § 3 stosuje się tak samo do Rady Regionu.

ZARZĄD MIEJSCOWY

52. Przełożona lokalna raz w roku napisze do Przełożonej Generalnej i regularnie będzie zdawać sprawę Przełożonej Regionalnej lub Przełożonej Wikariatu z życia wspólnoty i powierzonego jej posłannictwa.
53. Nie uczyni ona żadnego poważniejszego wydatku bez konsultacji ze swą Radą lub ze wspólnotą i bez upoważnienia kompetentnej Przełożonej. Powierzy ona - na ile to możliwe - ekonomce miejscowej, rachunki wspólnoty i zarząd dobrami.
54. Nie jest wskazane, by siostra, która była Przełożoną lokalną przez dziewięć lat bez przerwy w tym samym domu, była bezpośrednio mianowana Przełożoną innej wspólnoty.
55. Rada lokalna, we wspólnotach w których ona istnieje, składa się z dwóch sióstr. Pierwszą Radną mianuje Przełożona Wyższa, po wysłuchaniu zdania swej Rady. Drugą Radną wybierają członkinie danej wspólnoty. Kadencja Radnych trwa trzy lata.

ADMINISTRACJA DOBRAMI

56. Rachunki wspólnot i dzieł prowadzonych przez wspólnoty wysyła się co pół roku do Ekonomki Wikariatu lub Regionu.
57. Domy, które prowadzą działalność apostolską we własnych dziełach Zgromadzenia, gdzie administracja jest prowadzona przez stowarzyszenie zarządzające, wysyłają rachunki po zamknięciu roku do Ekonomki Wikariatu lub Regionu - dokumentacja zawiera bilans i przewidywany budżet, a dla Francji także rachunek obrotów. Dotyczy to również Spółek i Stowarzyszeń. Równocześnie wysyła się odpisy narad odbytych w ciągu roku.
58. Ekonomki Wikariatu i Regionów przesyłają co rok Ekonomce Generalnej sprawozdanie z rachunków wspólnot i rachunki własne Wikariatu lub Regionu.
59. Upoważnienie Przełożonej Generalnej z głosem decydującym jej Rady jest konieczne przy zakupie nieruchomości, przy budowie czy remontach kapitałnych. Należy sporządzić dokumentację i przesłać ją Przełożonej Wikariatu albo Przełożonej Generalnej; dokumentacja zawiera uzasadnienie, ogólną sumę kosztów i plan finansowania tego przedsięwzięcia. Zależnie od potrzeby załącza się do dokumentacji opis projektu i kosztorys.
60. Dla zaciągnięcia czy udzielenia pożyczki również należy sporządzić dokumentację. Zawiera ona pełną wysokość kwoty pożyczonej lub wypożyczonej, czas trwania, stopę procentową, wysokość rocznej raty do zwrotu (kapitał + procenty). W takim przypadku konieczne jest wykazanie innych pożyczek.

- 61.** Po otrzymaniu upoważnienia na założenie hipotek (zob. Konstytucje - alienacje) należy przesłać odpis tego aktu Ekonomce Wikariatu albo Regionu.
- 62.** Dzielenie się z innymi Zgromadzeniami odbywa się w każdym kraju według sposobów przewidzianych przez Unię Przełożonych Wyższych lub w zależności od przeżywanych sytuacji.
- 63.** Do Rady Generalnej należy określenie, dla każdego Wikariatu i każdego Regionu, sumy o której jest mowa w Konstytucjach, Nr 175 : 4°.

CZEŚĆ TRZECIA

STATUT

OBLATEK ŚWIECKICH

SERCA JEZUSA

CHARYZMAT

1. Kontemplacja jest wiernym spotykaniem Boga w modlitwie, jak również wyczuleniem na Jego Obecność w braciach i zdarzeniach. Wzbudzana przez Ducha Świętego modlitwa przygotowuje działanie, a działanie karmi modlitwę: *„Jeśli działam, to moje działanie jest owocem mej modlitwy”*.
2. Gotowe do pracy w Kościele ubogim i służebnym, chcemy być w sercu świata świadkami miłości i ukazywać ludziom Boga pełnego serdecznej miłości.
„Idziemy wszędzie, gdzie wzywa nas chwała Boża”, dyskretnie i pokornie włączone w życie ludzi.
Różnorodne w formach apostołstwo, wśród różnych osób i środowisk społecznych charakteryzuje się pierwszeństwem dla najuboższych zgodnie z Ewangelią.

„...nie chodzi o to, by się oddzielać od społeczeństwa, lecz by je przenikać”
3. W solidarności z ludźmi w ich codziennym życiu, jesteśmy wezwane do życia prostego, *„mając przed oczyma Nazaret, a świętą Dziewicę za wzór”*. To proste, ubogie życie, w nieustannym wewnętrznym kontakcie z Bogiem, staje się otwarte dla wszystkich i promieniuje radością. Oblacji przeżywanej dzień po dniu. *„Pogoda duszłączonych z Nim jest mocnym świadectwem”*.

Łk. 2,51

„Większym być niż się wydawać”

MODLITWA

„Jezus podniósłszy oczy ku niebu, rzekł: OJCZE... ”. J 17,1

4. Jezus, Syn Boga jest „zwrócony ku Ojcu”, pozostaje w stałej komunii z Nim trawiony troską o Jego chwałę. Jezus, Słowo Wcielone, jest też pełnym Człowiekiem, przenikniętym miłością do ludzi, których chce doprowadzić do Ojca.
5. Konsekracja chrzcielna osiągająca pełnię w naszej Oblacji sprawia, że życie każdej z nas staje się wzrastaniem „do pełni człowieczeństwa” w Chrystusie. Poprzez nas On wciąż dokonuje zbawienia świata dla chwały Ojca.
6. Dobrze rozumiana świeckość unika dualizmu – rozdziału między działaniem a kontemplacją. Ona raczej scala i jednoczy nasze życie. Bowiem słuchanie Boga na modlitwie, wrażliwość na wezwania braci i wezwania współczesnych wydarzeń, mają jeden i ten sam cel: komunię z Bogiem i komunię z ludźmi dla nadejścia Królestwa Bożego.
7. Modlitwa jest najpierw pogłębieniem naszej wewnętrznej więzi z Chrystusem, do którego należymy. Ona też powinna nas mobilizować do przenikania w serce świata, który nieustannie przedstawiamy Bogu z uwielbieniem, dziękczynieniem, błaganiem.
8. W życiu osobistym, często przeciążonym i narażonym na wiele niespodzianek, każda powinna z rozeznaniem i giętkością ustalić sobie rytm życia modlitwy i takie formy kontaktu z Panem, które jej najbardziej odpowiadają. Ale wszystkim nam powinno mocno zależeć, by zachować wiernie czas na modlitwę, czyli to szczególne trwanie w obecności Boga. Dlatego właśnie codziennie zarezerwujemy sobie taki czas.

*Bóg ma
stać się
oddechem
mej duszy.
Powinnam
się
poruszać i
działać w
Nim*

Modlitwa jest źródłem naszego działania, które bez niej łatwo mogłoby być pozbawione sensu, jakim jest włączenie w Boży Plan względem świata.

9. Modlitwa wypływa także z życia: z kontaktów osobowych i wydarzeń. Wyczułone na Ducha Świętego lepiej rozeznajemy znaki Jego obecności działającej wszędzie tam, gdzie człowiek współuczestniczy w dziele stworzenia. W ten sposób uczymy się, że nawet przy naszym ubóstwie środków, możemy „*konsekwować*” świat poprzez zaangażowanie i własną działalność.
10. Jako członki Ludu Bożego modlimy się wraz z Kościołem i w Kościele. Liturgia Kościoła uobecnia tajemnice życia Jezusa i w Jego dążenie ku Ojcu włącza całe stworzenie.
11. Jedynym prawdziwie „Modlącym się” jest Jezus Chrystus. Eucharystia, w której ofiaruje się On Ojcu i daje się ludziom włączając wszystko co ludzkie w swoją Oblację, będzie miała szczególnie cenne miejsce w naszym życiu i stanie się, o ile to możliwe, codzienną.
12. Sakrament pojednania często przyjmowany, odnawia w nas życie synowskie i braterskie.
13. Chętnie kontemplujemy i modlimy się do Dziewicy Maryi, gdyż Ona jest wzorem życia Oblacją i pewną drogą prowadzącą do Jezusa. Przez rozważanie Różańca odżywają w nas wraz z Nią tajemnice Jezusa.
14. Wiara oświecona nie tylko ożywia modlitwę, ale także przyczynia się do coraz bardziej otwartego dialogu z innymi. Stąd płynie potrzeba przyswajania sobie kultury religijnej i studiowania szczególnie Pisma Świętego oraz dokumentów Kościoła.

W świecie prześląkniętym materializmem, w którym wiedza bezustannie stawia pod znakiem zapytania wielkie zagadnienia życia, trzeba koniecznie pogłębiać i rozwijać naszą wiarę.

15. Okresy refleksji i modlitwy w ciągu roku pozwalają nam odnawiać się i stwarzają okazję do ewaluacji życia i dzielenia się życiem. Z rekolekcji rocznych nikt nie może się zwolnić bez poważnego powodu.

OBLACJA

16. Oblację przeżywamy w wierności wymaganiom Rad Ewangelicznych. Przez śluby angażujemy się w Kościele do pójścia za Jezusem ubogim, czystym i posłusznym.

FORMUŁA OBLACJI I ŚLUBÓW

(Pierwsze śluby, odnowienie ślubów rocznych, profesja wieczysta).

Boże Ojczy, dzięki Ci składam: przez Jezusa, Twego Syna, objawiłeś mi swoją miłość.

Z głęboką wiarą oddaję się Sercu Jezusa, aby Jezus – On sam - żył we mnie synowskim życiem uwielbienia, wynagradzania i całkowitej gotowości na przyjęcie i pełnienie Twojej Woli.

Przez Niego, z Nim i w Nim, oddaję Ci wszystko co posiadam i wszystko czym jestem.
Niech Twój Duch przemieni tę ofiarę, by stała się prawdziwym uwielbieniem Ciebie.

W sercu świata, w Kościele służebnym i ubogim, chcę świadczyć o Twojej miłości i sprawiać, by rozpoznawano Ciebie, Boga pełnego serdecznej miłości.

We wspólnocie Kościoła, na Twoje ręce N.....Przełożono Generalna (lub Delegatko Przełożonej),

ja..... składam śluby roczne (wieczyste):
czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, w Instytucie Oblatek Serca Jezusa według Statutu Oblatek Świeckich.

Dziewico Maryjo, pomagaj mi żyć całkowicie konsekracją, która zobowiązuje mnie do postępowania śladami Jezusa.

Niech Twoja modlitwa i modlitwa Ludwiki Teresy, świętego..... i wszystkich Świętych, wyprasza mi wierną realizację złożonej Oblacji.

Amen.

FORMUŁA ODNOWIENIA OBLACJI I ŚLUBÓW

(święta: Serca Jezusa, Niepokalane Poczęcie - na zakończenie rekolekcji)

Boże Ojcze, dzięki Ci składam: przez Jezusa Twojego Syna, objawiłeś mi swoją miłość.

Z głęboką wiarą oddaję siebie Sercu Jezusa, aby Jezus – On sam - żył we mnie synowskim życiem uwielbienia, wynagradzania i całkowitej gotowości na przyjęcie i pełnienie Twojej Woli.

Przez Niego, z Nim i w Nim składam Ci w ofierze wszystko co posiadam i wszystko czym jestem i odnawiam śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.

Niech Twój Duch przemieni tę ofiarę, by stała się prawdziwym uwielbieniem Ciebie.

Amen.

CZYSTOŚĆ

„My miłujemy, ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował”. 1 J. 4,19

- "Jezus
moje
Wszystko"
17. Istotą naszej konsekracji świeckiej jest ślub czystości, którym zobowiązujemy się do życia w ciągłym celibacie. Ślub ten jest przede wszystkim odpowiedzią miłości na miłość, odpowiedzią osobistą na miłość osobową.
 18. Przez to zaangażowanie oddajemy całą naszą osobę ze wszystkimi władzami i możliwościami Jezusowi Chrystusowi, aby On sam stał się sercem naszego życia.
 19. Ślub ten wymaga stałej wierności Chrystusowi. Aby ją zachować, trzeba podjąć z Jego łaską odważną walkę przeciw wszelkiemu szukaniu samej siebie.
 20. Przynależność do Chrystusa, wyzwala nas i zcala. Staramy się więc być w pełni dyspozycyjni na wypełnienie Woli Pana i na służbę braciom, przede wszystkim najuboższym.
 21. Jak drożdże w cieście dla mocy i wzrostu Ciała Chrystusa, stajemy się poprzez kontakty z ludźmi, twórcami jednoczenia w miłości i wolności.
 22. Każda prawdziwa miłość do Chrystusa przeżywana w konsekrowanym celibacie, jest źródłem wewnętrznej równowagi. Rozwija ona naszą moc miłowania, w świecie jest świadectwem miłości Boga, mówi o nadejściu Jego Królestwa już tu na ziemi i o ostatecznym zwycięstwie Chrystusa w Chwale Ojca.

23. Intymna zażyłość z Chrystusem, opieranie się na Jego miłości, gwarantuje płodność czystości. Czystość wzrasta przez wierność Eucharystii i modlitwie; przez życie, w którym kontemplacja i działanie są obliczem tej samej miłości; przez pokorne korzystanie z sakramentu Pojednania i częste czytanie Pisma Świętego. Wreszcie czystość jest owocem naszego stałego otwierania się na Ducha Świętego.
24. Uczucia rodzinne, różnorodne kontakty życia codziennego, radość przyjaźni, a w szczególności siostrzana wymiana wśród nas Oblatek, bardzo nam pomagają żyć czystością.
25. Korzystanie z życzliwości ludzi, których Chrystus stawia na naszej drodze, nie zwalnia nas z pewnej roztropności, z prawdziwej ascezy, aby stale panować nad własną uczuciowością, być przejrzystym względem siebie i innych, zdecydowanie strzec wolności serca. Pokora każe nam szukać pomocy w trudnościach.
26. Oblatce Świeckiej jak każdemu człowiekowi, nie są obce godziny samotności. Wiara w obecność Tego, który w niej żyje, pomaga jej przyjąć te godziny w cierpieniu lub w pokoju.

UBÓSTWO

„Oni poznali, że wszystko cokolwiek mi daleś, pochodzi od Ciebie”. J. 17,7

27. Jezus, Słowo Wcielone, jest Ubogim, który wszystko otrzymuje od Ojca. Od żłobka po krzyż żyje w postawie ubogiego. Oddaje wszystko i wydaje siebie samego z miłości. Jego to kontemplujemy i otrzymujemy Go jako najcenniejszy dar Ojca.

28. Oblatki Świeckie zachowują prawo własności swoich dóbr i prawo nabywania innych, także dochodów i wynagrodzeń za pracę. Zobowiązujemy się żyć ubogo z miłości do ubogiego Jezusa, według sposobu i w mierze przystosowanej do życia, jakie każda z nas prowadzi w świecie.

*"Bądźmy
rzeczywi-
ście
ubogie, ale
przede
wszystkim
ubogie
wewnę-
trznie".*

29. Ubóstwo jest przede wszystkim postawą wewnętrzną, dzięki której zdajemy sobie sprawę z całkowitej zależności od Boga. Ono też każe nam zaakceptować siebie takimi jakimi jesteśmy i zgadzać się, że wszystko otrzymujemy od Ojca.

30. W duchu pierwszego błogosławieństwa używamy dóbr materialnych z umiarem i wewnętrznym oderwaniem; staramy się nie wyróżniać od środowiska, w którym żyjemy, zachowując jednak we wszystkim cechę prostoty i umiarkowania.

31. W konkretnie życia staramy się dzielić z innymi, szczególnie z najuboższymi. Dzielimy z nimi zarówno dobra materialne jak kulturalne i duchowe. Dzielenie to wymaga postawy szacunku dla godności drugiego człowieka, a także poznania bogactwa, które możemy od niego otrzymać.

32. Mocno tkwiąc w świecie, w którym pracujemy zawodowo, czujemy się solidarne z ludźmi w ich radościach, smutkach i braku poczucia bezpieczeństwa. Czujemy się także solidarne z ludźmi pracy nie pozwalając jednak na to, by praca nas pochłonęła, ani nie czynimy z niej bożka.
33. Każda na swój sposób stara się uczestniczyć w działalności sprzyjającej postępowi sprawiedliwości społecznej, która szanując wartości ewangeliczne, wyzwala człowieka, zapewnia jego ludzki wzrost, pozwalając mu w ten sposób lepiej żyć życiem synów Boga i lepiej uczestniczyć w boskim planie stworzenia.
34. Dobrowolnie przyjęta zależność od Instytutu, pozwala nam szczerze oceniać zgodnie z wezwaniem łaski, sposób wyrażenia życiem naszego zaangażowania w ubóstwo. Robimy to z pomocą swojej Odpowiedzialnej Bezpośredniej
35. W zaufaniu i prostocie, przedkładamy jej ogólny plan rozchodów i dochodów i zdajemy jej sprawę z ważniejszych wydatków.
36. Ubóstwo duchowe i materialne, przeżywane w wierności ubogiemu Jezusowi, będzie nas zbliżało do wewnętrznej wolności, która sprzyja działaniu Boga w nas. Dając pierwszeństwo wartościom zapoznanym przez nasze zmaterializowane społeczeństwo, Oblatka Świecka wniesie w świat Orędzie Ewangelii.

POŚLUSZEŃSTWO

„Moim pokarmem jest czynić wolę Tego, który mnie posłał”.
J 4,34

37. Jezus przyszedł wypełnić wolę Ojca. Żył nią jak codziennym pokarmem i ta wierność woli Ojca doprowadziła Go aż do śmierci, która stała się największym dowodem miłości.

38. Duch Święty otrzymany na Chrzcie upodabnia nas w pewnej mierze do Jezusa i pozwala nam żyć jak On.

Hbr. 5.8

39. Oblatki Świeckie przez konsekrowane posłuszeństwo jednoczą się z posłuszeństwem Chrystusa.

40. Aby współpracować z działaniem Bożym, my które tak mocno tkwimy w świecie, uważamy za rzecz istotną być otwartymi na działanie Ducha Świętego i rozeznawać znaki Woli Bożej we własnym życiu i w życiu innych.

41. Nasze posłuszeństwo, jak wszystkich ochrzczonych, jest także posłuszeństwem Kościołowi, wiernością Jego nauczaniu, aktywnym uczestnictwem w Jego posłannictwie dla urzeczywistnienia Królestwa. W konkretach życia staramy się dostrzegać potrzeby Ludu Bożego i wezwania Kościoła lokalnego, którego jesteśmy członkami.

42. Jako laikat konsekrowany, włączone mocno w życie rodzinne, zawodowe, obywatelskie i społeczne, przyjmujemy z pokorą zależność od tych środowisk życia i staramy się być w nich, o ile to możliwe, twórcami pokoju i jedności.

43. My, Oblatki uważamy za przywilej fakt, że Instytut pomaga nam żyć autentycznym charyzmatem naszego powołania za pośrednictwem Statutu, odpowiedzialnych, grup refleksji.
44. W trosce o wierność charyzmatowi naszej duchowej rodziny sprawdzamy, a jeśli trzeba, poprawiamy nasze życiowe postawy w świetle Statutu.
45. Chcemy być całkowicie gotowe do szczerego i ufego dialogu z Bezpośrednią Odpowiedzialną - a nawet z grupą Oblatek - i zobowiązujemy się informować ją w głównych zarysach o naszym życiu. W ten sposób Odpowiedzialna będzie mogła uczestniczyć w naszej refleksji i pomóc nam dokonywać wyborów.
46. Jednak nasz status osoby świeckiej domaga się, aby ostateczna decyzja należała do każdej z nas. Do nas także należy organizacja własnego życia i najlepsze rozwiązywanie powstających problemów.

ŻYCIE SIOSTRZANE

"Aby wszyscy byli jedno... aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał"
J 17,21

47. Aby realizować tę wolę Chrystusa według życzenia Ludwiki Teresy, staramy się o to, by łączyły nas prawdziwe siostrzane więzy. Jedność, której twórcą i źródłem jest Bóg, staje się dla każdej siłą, a równocześnie przekonuje świat o tym, że Bóg jest Miłością.
48. Obowiązki naszego świeckiego życia nie pozwalają się nam często spotykać, ale nawet oddalone lub odosobnione z powodu wieku czy choroby, pozostajemy głęboko związane świadomością przynależenia do tej samej rodziny duchowej. Dzielimy z nią wspólne posłannictwo, modlitwę oraz interesujemy się wszystkim co się w tej rodzinie dzieje.
49. Komunia w Chrystusie, nasze siostrzane życie Oblatek Świeckich, umacnia się przez korespondencję, informacje i listy okólne, spotkania przyjacielskie i wzajemne odwiedziny. Wszystko to służy wzajemnemu zbliżeniu. W momentach trudnych i radosnych, ale także bolesnych, chcemy być bliskie sobie. W potrzebach, z prostotą i dyskretnie śpieszymy sobie z pomocą materialną i duchową.
50. Regularne spotkania są nieodzowne, aby zacieśniać między nami więzy przyjaźni, komunikować sobie przeżyte doświadczenia i rozważać je wspólnie w świetle Ewangelii (rewizja życia) oraz umacniać naszą jedność w modlitwie.
51. Spotkanie Regionu gromadzi raz w roku możliwie największą liczbę Oblatek Świeckich. Jest ono czasem szczególnie intensywnej odnowy duchowej i umocnieniem siostrzanego życia.

"Najważniejsza jest jedność wśród nas".

52. Grupy lokalne zbierają się przynajmniej dwukrotnie w ciągu kwartału. Spotkania te świadczą o żywotności *"ducha rodzinnego"*, sprzyjają budowaniu jedności wśród nas i są w ciągu roku okresami odnowy pierwotnego zapалу.
53. Członki tej samej rodziny, Oblatki Świeckie, Oblatki Zakonnice, Oblatki Zjednoczone i małżeństwa Zjednoczonych, chętnie się spotykają, by się lepiej poznać. Wzajemne siostrzane kontakty, wymiana, dzielenie się modlitwą i refleksją, pomagają wszystkim coraz lepiej odpowiadać wspólnemu powołaniu. Oblatki Świeckie uczestniczą w wydarzeniach całego Instytutu, wspólnie przeżywając w dziękczynieniu jego radości jak i akceptując bolesne doświadczenia.

POŚLANNICTWO

54. Przypominać ludziom, że Bóg ich kocha, świadczyć o tej miłości z odwagą we wszystkich okolicznościach, to podstawowe zadania naszego Instytutu.
55. Realizujemy to posłannictwo w świecie, w głębokiej łączności z Oblatkami Zakonnkami, z Oblatkami Zjednoczonymi i małżeństwami Zjednoczonych. Ta sama Oblacja i wspólne Posłannictwo upodabniają nas. Ale wypełniamy to Posłannictwo w różnoraki sposób.
56. W modlitwie przyjmujemy moc Ducha Świętego. To On uprzedza nas we wszystkich, których spotykamy i wzywa do równie dynamicznej wiary jaką była wiara Apostołów po Pięćdziesiątnicy.
57. Przynaglone pragnieniem przekazania tego, co odkryliśmy w modlitwie, staramy się, aby wartości Ewangeliczne przenikały w świat. W tym celu chcemy lepiej poznać warunki życia ludzi, którzy nas otaczają .
58. Idziemy tą drogą, którą wybrał Jezus: życie proste, oddane drugim, z sercem otwartym dla wszystkich.
59. Staramy się brać czynny udział w duszpasterstwie miejscowym i angażujemy się w pracę Kościoła dla ewangelizacji świata.

PRZYJĘCIE I FORMACJA

- 60.** Instytut przyjmuje jako Oblatki Świeckie, osoby każdego stanu, niezamężne lub wdowy, pełniące różne zawody, które pragną poświęcić się Bogu, aby stać się w świecie świadkami miłości Chrystusa. (zob. nr 63 do 70).
- 61.** Zasadniczym elementem, który pozwala rozpoznać powołanie świeckie, jest pragnienie całkowitej konsekracji siebie dla Boga, a równocześnie wola, aby pozostać włączoną w środowisko, w jakim dana osoba żyła dotychczas i stać się w nim obecnością Chrystusa, który zbawia świat. Pragnienie to może początkowo nie być jasne i wyraźne, a uświadomienie go sobie będzie jednym z celów formacji.
- 62.** Niedostateczne zdrowie nie jest przeszkodą do przyjęcia pod warunkiem, że dana osoba posiada wystarczającą równowagę wewnętrzną. Oblacja realizowana w cierpieniu jest uprzywilejowanym środkiem apostołstwa.
- 63.** Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich przyjmuje jako kandydatki osoby pragnące wejść w grupę Oblatek Świeckich i decyduje zgodnie z opinią swojej Rady: o przyjęciu do pierwszej formacji, do ślubów czasowych oraz do ich odnowienia lub też przedłużenia, jeśli zajdzie taka potrzeba.
- 64.** Przełożona Generalna przyjmuje do zobowiązań wieczystych po zasięgnięciu opinii Rady Regionalnej Oblatek Świeckich.
- 65.** W chwili przyjęcia każda musi przedstawić swoją metrykę chrztu, świadectwo bierzmowania, dając wystarczające dowody moralności i dostarczając wszelkie wyjaśnienia odnośnie swego stanu majątkowego.

- 66.** Pierwszy okres formacji trwa dwa lata i może zostać przedłużony co najwyżej o jeden rok.
- 67.** Przynajmniej na trzy miesiące przed każdym z tych etapów, kandydatka składa prośbę na piśmie do Przełożonej Generalnej albo do Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich. W każdej takiej prośbie kandydatka przedstawia motywacje swego zaangażowania, przebieg formacji i własny postęp duchowy.
- 68.** Śluby czasowe składa się w obecności Odpowiedzialnej Regionalnej lub jej delegatki. Następnie są one odnawiane co najmniej przez pięć lat, nie dłużej niż siedem lat.
- 69.** Jeśli Przełożona Generalna nie dopuści Oblatki Świeckiej do ślubów wieczystych lub jeśli Oblatka Świecka sama uważa, że nie może złożyć tych ślubów, w pewnych wypadkach i za zgodą Przełożonej Generalnej, może ona pozostać w grupie Oblatek Świeckich i corocznie odnawiać swoje śluby czasowe. W tym wypadku po piętnastu latach ślubów czasowych, odnawianie ich nie wymaga już składania prośby do Odpowiedzialnej Regionalnej.
- 70.** Wymagany wiek do przyjęcia, aby złożyć Oblację – to 22 lata. Te, które mają ponad 50 lat muszą otrzymać dyspensę, której może udzielić Przełożona Generalna.
- 71.** Okres wstępnego wprowadzenia pozwala kandydatce jaśniej rozeznąć swoją decyzję, a Instytutowi pozwala poznać kandydatkę.

72. Następnie rozpoczyna się pierwszy okres formacji z pomocą Oblatki Świeckiej lub Zakonnej, wyznaczonej przez Przełożoną Generalną za zgodą Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich. Celem tej formacji jest przede wszystkim pogłębienie chrześcijańskiego życia. Stopniowo także formacja powinna wprowadzić w to, czym jest konsekracja świecka, Charyzmat Instytutu i uczestnictwo w planie Boga budującego i zbawiającego świat. Każda kandydatka powinna według swych możliwości zdobyć pewien zasób wiedzy: biblijnej, liturgicznej, misyjnej i społecznej.
73. Różne środki pomagają w formacji: stałe i pełne zaufania kontakty podtrzymywane przez każdą kandydatkę z osobą odpowiedzialną za formację, siostrzane spotkania, uważne studium dokumentów Kościoła, rekolekcje zamknięte, dni skupienia, sesje.
74. Aby lepiej zapoznać kandydatki z duchem Instytutu, można niektóre zapraszać na pobyt w jakiejś wspólnocie Oblatek. Częstotliwość tych pobytów zależy od poszczególnych osób.
75. Przy końcu pierwszego okresu formacji kandydatka składa Oblację i roczne śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Zobowiązuje się przez to do życia według niniejszego Statutu.
76. Wtedy następuje drugi okres, w ciągu którego kandydatka podejmuje formację w sposób bardziej osobisty, utwierdza się w realizacji złożonych ślubów, czyni postępy w życiu ewangelicznym i stara się scalać swoje życie z pomocą bezpośredniej odpowiedzialnej.

77. Śluby wieczyste oznaczają koniec drugiego okresu formacji, ale Oblatka Świecka musi w całym życiu dbać o swoją formację, aby lepiej realizować wymagania życia konsekrowanego.

ODEJŚCIE I WYDALENIE

- 78.** Jeśli Oblatki, które złożyły śluby czasowe i dla ważnych powodów nie mogą należeć do Grupy Oblatek Świeckich, albo te, które same nie pragną pozostać w tym stanie, nie odnowią ślubów, przez to samo będą zwolnione z wszelkiego zobowiązania.
- 79.** W nagłym wypadku Oblatki, które złożyły śluby czasowe, mogą prosić Przełożoną Generalną o dyspensę ze ślubów przed terminem ich wygaśnięcia.
- 80.** Dyspensa ze ślubów wieczystych jest zastrzeżona dla Stolicy Świętej.
- 81.** Oblatka Świecka, która złożyła śluby wieczyste jak też ta, która złożyła śluby czasowe, w czasie trwania tych ślubów nie może być wydalona, jak tylko wtedy, gdy zachodzą ważne powody natury zewnętrznej, a także, gdy się stwierdzi jej niezdolność trwania w wierności duchowi Instytutu. W tym co dotyczy wydalenia, należy się stosować do przepisów Stolicy Świętej.

ORGANIZACJA

- 82.** Dla wszystkich ważnych decyzji dotyczących Oblatek Świeckich, Przełożona Generalna ma do pomocy Radę Międzynarodową, w skład której wchodzi: jedna z Radnych Generalnych Zgromadzenia i Odpowiedzialne Regionalne Oblatek Świeckich.
- 83.** Przełożona Generalna określa za każdym razem czas trwania kadencji Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich.
Odpowiedzialna Regionalna ma do pomocy Radę w skład której wchodzi dwie Oblatki Świeckie wybrane i jedna Zakonnica mianowana przez Przełożoną Generalną.
Jeśli Oblatka Zakonnica jest mianowana Odpowiedzialną Regionalną przez Przełożoną Generalną, to zakres jej władzy i czas trwania kadencji określa za każdym razem Przełożona Generalna.
- 84.** Każda Oblatka Świecka będzie miała Odpowiedzialną Bezpośrednią (O.B.) Oblatkę Świecką lub Zakonnicę.
Osoba zainteresowana proponuje Odpowiedzialnej Regionalnej tę, którą chciałaby mieć Odpowiedzialną Bezpośrednią.
Odpowiedzialna Regionalna mianuje Odpowiedzialną Bezpośrednią po konsultacji z zainteresowaną i ewentualnie z formatorką.
Jeśli Odpowiedzialną Bezpośrednią ma być Zakonnica, Odpowiedzialna Regionalna zasięgnie rady Przełożonej Wikariatu.

UZUPEŁNIENIE PRAKTYCZNE

S T A T U T U

OBLATEK ŚWIECKICH

SERCA JEZUSA

ORGANIZACJA

RADA MIĘDZYNARODOWA

1. Międzynarodowa Rada Oblatek Świeckich zbiera się zwyczajnie co 2 lata. Rada ta w ciągu jednego lub dwu dni będzie pracowała wspólnie z Poszerzoną Konsultą Instytutu.

RADA REGIONALNA

2. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich posiada swoją Radę w skład której wchodzi dwie oblatki świeckie wybrane w tajnych wyborach przez Oblatki Świeckie danego Regionu w i jedna Oblatka Zakonnica mianowana przez Przełożoną Generalną.

3. Misją Oblatki Zakonnicy w tej Radzie jest:

- Uczestnictwo w spotkaniach Rady Regionalnej Oblatek Świeckich
- Zachowanie wierności charyzmatowi

Jej głos jest doradczy.

Jest zobowiązana do całkowitej dyskrecji w tym co usłyszała na Radzie.

Winna zdawać sprawę ze swego posłannictwa Przełożonej Generalnej

4. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich zbiera swą Radę dwa razy w roku lub częściej jeśli widzi tego potrzebę.
5. Jeśli Radna Oblatek Świeckich będzie uważała za konieczne złożyć swą dymisję, przedłoży swoje racje Odpowiedzialnej Regionalnej, która wraz z innymi Radnymi zobaczy słuszność przyjęcia lub odmówienia tej dymisji.

6. Jeśli trzeba będzie zastąpić jedną z Radnych, Odpowiedzialna Regionalna ze swą Radą wyznaczy inną, aż do następnych wyborów.
7. Przedstawicielki Oblatek Świeckich, Oblatek Zjednoczonych i małżeństw Zjednoczonych mogą uczestniczyć w pewnych spotkaniach Poszerzonej Rady Wikariatu, które mogą ich dotyczyć lub dotyczyć całości Instytutu. To samo dotyczy Radnych Regionu.

GRUPY LOKALNE.

8. Oblatki Świeckie jednego okręgu geograficznego-grupy lokalne – będą się zbierać co najmniej 2 razy w półroczu. Animatorkę grupy lokalnej wyznacza Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich za zgodą swojej Rady.
9. Przełożona Generalna lub Przełożona Wikariatu w porozumieniu z Odpowiedzialną Regionalną Oblatek Świeckich, może mianować animatorką grupy lokalnej Zakonnice jeśli okoliczności tego wymagają.

ODPOWIEDZIALNA REGIONALNA OBLATEK ŚWIECKICH

10. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich danego Regionu jest mianowana przez Przełożoną Generalną Instytutu Oblatek Serca Jezusa.

11. Przełożona Generalna przed mianowaniem Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich przeprowadzi możliwie szeroką konsultację wśród Oblatek Świeckich danego Regionu.

12. § a. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich jest gwarantką:

- Jedności każdej Oblatki Świeckiej z Instytutem, z Przełożoną Generalną i z każdą Oblatką ,
- Życia charyzmatem, realizowania misji i posłannictwa przez każdą Oblatkę Świecką według Statutu.

§. b. Mianuje Odpowiedzialną Bezpośrednią każdą Oblatkę Świeckiej.

§. c. Z głosem doradczym swej Rady dopuszcza:

- Kandydatkę do rozpoczęcia formacji wstępnej.
- Oblatkę Świecką do złożenia I-szych ślubów i Oblacji,
- Oblatkę Świecką do odnowienia ślubów rocznych,

Z ważnych powodów może przedłużyć okres formacji wstępnej oraz czas ślubów rocznych – uzasadniając decyzję pisemnie i przysyłając ją Przełożonej Generalnej.

§. d. Deleguje Oblatki Świeckie do wypełnienia konkretnej misji w Instytucie na przykład:

- Do bycia odpowiedzialną za formację;
- Do formowania Oblatek Świeckich starszych i chorych, które nie mogą uczestniczyć w spotkaniach miesięcznych;
- Do współpracy w ekipie powołaniowej prowadzonej przez Oblatki Zakonnice, Zjednoczone i małżeństwa Zjednoczonych;
- Do wykonywania prac administracyjnych i ewentualnie zajmowania się ekonomstwem;
- Do prowadzenia Kroniki życia i działalności Oblatek Świeckich danego Regionu,

§. e. Odpowiedzialna Regionalna dba o rozwój i umacnianie więzów siostrzanych wśród wszystkich Oblatek oraz o jedność między nimi:

- Dynamizuje wiarę, zaangażowanie i apostołstwo każdej Oblatki Świeckiej;
- Zna osobiście środowisko, życie i pracę każdej Oblatki Świeckiej w swoim Regionie.

13. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich we współpracy z formatorkami jest odpowiedzialna za:

- formację na wszystkich etapach : wstępnym, przygotowawczym do złożenia I-szych ślubów i Oblacji, formację w czasie ślubów czasowych i w okresie przygotowującym do złożenia ślubów wieczystych;
- organizację, tematyki i przebiegu dni skupienia, rekolekcji (rocznych, przygotowujących do złożenia pierwszych ślubów i do ślubów wieczystych);

- organizację różnych week-ends dla Oblatek Świeckich w okresie ślubów wieczystych, ślubów czasowych, w okresie formacji początkowej.
- organizację sesji formacyjnych dla formaterek.

Ona też dynamizuje każdą Oblatkę Świecką do formacji ciągłej i troszczy się o nią.

14. Odpowiedzialna bezpośrednia Odpowiedzialnej Regionalnej jest mianowana przez Przełożoną Generalną.

15. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich przesyła Przełożonej Generalnej:

- sprawozdanie z powierzonej misji co najmniej raz w roku,
- sprawozdanie kasowe raz w roku,
- komplet dokumentów celem wydania decyzji o dopuszczeniu Oblatek Świeckich do ślubów wieczystych,

Przedstawia ważne sprawy dotyczące wypełnienia powierzonej misji i życia Oblatek Świeckich danego Regionu, aby otrzymać zdanie Konsulty.

16. Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich przesyła informacje do Sekretariatu Generalnego:

- dane o Oblatkach Świeckich i ich zaangażowaniach;
- dokumenty stwierdzające złożenie pierwszych ślubów, odnowienia ślubów i ślubów wieczystych;
- informacje, które powinny się ukazać w biuletynie generalnym Instytutu;
- listę zmarłych Oblatek Świeckich Regionu.

17. Dane wymagane od Odpowiedzialnej Regionalnej:

- kocha Instytut i każdą Oblatkę,
- żyje charyzmatem, duchem Instytutu,
- zna Statut i żyje nim,
- jest prawa, otwarta, szczerą wobec Boga, Przełożonej Generalnej oraz każdej Oblatki Świeckiej,
- czerpie moc i siłę w modlitwie, w Eucharystii i w Słowie Bożym,
- stara się osiągnąć równowagę psychiczną i uczuciową, a także formację chrześcijańską i apostolską
- jest zakorzeniona w życiu Kościoła, kocha Go i służy Mu,
- studiuje dokumenty Kościoła, dotyczące Instytutu i życia konsekrowanego,
- jest dyspozycyjna, dyskretna i budzi zaufanie,
- troszczy się o duszpasterstwo powołań.

ZASADA POMOCNICZOŚCI

- 18.** Wszelka władza jest służbą i tak powinna być przeżywana.

Każda odpowiedzialna, która deleguje część władzy powinna:

- jasno sprecyzować misję, którą powierza,
- darzyć zaufanie,
- szanować wolność inicjatywy
- być gotową : do dialogu, do podtrzymywania na duchu, do towarzyszenia bez narzucania się
- być gotową do przyjęcia konsekwencji.

Osoba, która przyjmuje delegację powinna:

- czuć się wolną w wypełnianiu odpowiedzialności,
- podejmować konieczne inicjatywy,
- być gotową do dialogu, do proszenia o radę, do uznania swych błędów,
- zdawać sprawę z powierzonej misji.

Systematyczne ewaluacje są skuteczną pomocą w wypełnianiu tej służby.

ODPOWIEDZIALNA BEZPOŚREDNIA.

- 19.** Odpowiedzialna bezpośrednia jest Oblatką Świecką lub Zakonnica (za zgodą Przełożonej Wikariatu) Jest mianowana i zatwierdzona na czas określony przez Odpowiedzialną Regionalną Oblatek Świeckich. Ma być gwarantem wierności Oblatki Świeckiej jej zaangażowaniom i duchowi Instytutu. Odpowiedzialna Bezpośrednia powinna dyskretnie zdawać sprawę z tego zadania tej, która ją mianowała. Jest ona najważniejszą pośredniczką między Instytutem a Oblatką Świecką.
- 20.** Dane wymagane od Odpowiedzialnej Bezpośredniej:
- by żyła autentycznie swoją konsekracją i odznaczała się duchem wiary,
 - by znała i właściwie oceniała życie świeckie,
 - by była przeniknięta duchem Statutu i odwoływała się do niego,
 - by była godna zaufania przez sposób przyjmowania, dyspozycyjność, roztropność, dyskrecję, a także umiejętność rozeznawania.
- 21.** Odpowiedzialna Bezpośrednia stwarza z daną Oblatką Świecką takie więzy, aby mogła dokonywać się prawdziwa wymiana. Nie boi się być sobą, okazując zaufanie, zachowując jednak pewną dyskrecję.
- Interesuje się wszystkim, co składa się na życie Oblatki Świeckiej: rodziną, kontaktami, pracą zawodową i emeryturą, życiem politycznym i społecznym, czasem wolnym.
 - Podtrzymuje Oblatkę Świecką szczególnie w momentach trudnych: choroby, żałoby, doświadczeń, różnych kryzysów.
 - Powinna podjąć inicjatywę kontaktu, gdy Oblatka dłużej milczy.

- Pomaga w rozwoju życia duchowego Oblatki Świeckiej z szacunkiem dla szczególnych Bożych wezwań,
- Upomina delikatnie, ale jasno, jeśli są ewidentne i poważne braki. Nie będzie się bała stawiać jej w prawdzie,
- Stara się odpowiedzieć na list od razu, w przeciwnym wypadku ryzykuje, że jej odpowiedź będzie już nieaktualna gdy dojdzie. Korespondencja jest szczególnie ważna w sytuacjach oddalenia,
- Czuwa by nie mieć postawy rozkazującej. Zależność odczuwana przez Oblatkę Świecką nie powinna w niczym naśladować zależność w życiu zakonnym,
- Postara się zrobić wszystko co możliwe, aby się spotkać kilka razy w roku z Oblatką Świecką. Jeśli jest okazja, to odwiedzi ją w domu, co pogłębi ich wzajemną zażyłość,
- Stara się znać na bieżąco główne dokumenty dotyczące życia świeckiego.

RELACJE OBLATKI ŚWIECKIEJ Z ODPOWIEDZIALNĄ BEZPOŚREDNIĄ

22. Począwszy od pierwszych ślubów i Oblacji Oblatka Świecka otrzymuje Odpowiedzialną bezpośrednią, która nie jest formatorką (zob. art. 84-76-34-35-45). Oblatka Świecka daje Odpowiedzialnej Bezpośredniej prawo wglądu w swoje życie i powinna mieć odwagę prosić ją o pomoc za każdym razem, gdy tego potrzebuje. Jednak minimum wymiany jest konieczne by Oblatka Świecka prawdziwie żyła swoimi zaangażowaniami.

Modlitwa

23. Oblatka Świecka zdaje sprawę ze swej wierności życiu modlitwy. Z Odpowiedzialną Bezpośrednią omawia wybór i uczestnictwo w rekolekcjach. Podczas rekolekcji rocznych Oblatka Świecka przejrzy swój plan życia duchowego w świetle przeżytych w ciągu roku doświadczeń i przedstawi go Odpowiedzialnej Bezpośredniej.

Czystość

24. W przypadku trudności, zaufanie powinno pozwolić Oblatce Świeckiej na szukanie pomocy u Odpowiedzialnej Bezpośredniej.

Ubóstwo

25. Oblatka Świecka zdaje sprawę z wykorzystania swoich dochodów (pensji, emerytury, renty itd.). Jak to tylko możliwe przedstawia Odpowiedzialnej Bezpośredniej, plan ważnych wydatków, dzielenia się i zarządzania swoimi dobrami.

Odpowiedzialna Bezpośrednia powinna po siostrzanemu interweniować wtedy, gdy to okaże się konieczne.

Posłuszeństwo

26. Oblatka Świecka ustala z Odpowiedzialną Bezpośrednią częstotliwość kontaktów i korespondencji i jest temu wierna. Wymaga się od niej gotowości do szczerego i ufego dialogu z Odpowiedzialną Bezpośrednią.
Zaangażowania w grupy społeczne, polityczne czy religijne Oblatka Świecka może podejmować po rozmowie z Odpowiedzialną Bezpośrednią.

Życie siostrzane

27. Oblatka Świecka rozmawia z Odpowiedzialną Bezpośrednią o jakości swoich kontaktów z Instytutem, a szczególnie z Oblatkami swej grupy miejscowej.
Odpowiedzialna bezpośrednia często wraca do omawianych spraw i odpowiada na zadane pytania, ewentualnie mówi, że nie może na nie odpowiedzieć.
W przypadku, gdy Odpowiedzialna Bezpośrednia lub Oblatka Świecka uważa, że wzajemne kontakty stają się trudne - wręcz niemożliwe – zgłasza to Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich.

ADMINISTRACJA DÓBR.

- 28.** Oblatki Świeckie mają obowiązek zarządzania swoimi dobrami z roztropnością, nie zaniedbując korzyści społecznych (Ubezpieczenie Społeczne, Kasa Chorych, Towarzystwo Ubezpieczeń Społecznych, itp.), które zapewnią im dostateczne zabezpieczenie w wypadku choroby i w starości.
- 29.** Oblatka Świecka poweźmie konieczne decyzje, zgodnie z roztropnością i sprawiedliwością dotyczące jej dóbr (zrobi testament...).
- 30.** Aby pokryć ogólne wydatki grupy, każda będzie w nich uczestniczyła w zależności od swoich warunków materialnych.
- 31.** Dla wzajemnej pomocy można będzie utworzyć kasę solidarności, pochodzącą z dobrowolnych darów Oblatek Świeckich.

CZEŚĆ CZWARTA

DROGOWSKAZY ŻYCIA OBLATEK ZJEDNOCZONYCH I MAŁŻEŃSTW ZJEDNOCZONYCH SERCA JEZUSA

OBLACJA

To oddanie siebie Bogu
(Ef 5,2) jako odpowiedź miłości na miłość,
(1 J 4,10) którą Bóg pierwszy nas umiłował
i objawił ją nam przez Serce Jezusa.
Oblacja jest zakorzeniona
w Sakramencie Chrztu.

SERCE JEZUSA

Święty Jan Apostoł, wiarygodny świadek,
wzywa nas do kontemplacji otwartego boku
Jezusa na Krzyżu, daru doskonałej miłości
Jezusa oddającego własne życie, aby obdarzyć
swym życiem wszystkich ludzi.

(J 19,34) „*Jeden z żołnierzy włócznią przebił Mu bok
i natychmiast wypłynęła krew i woda*”.

Oblacja jest głębokim przyłgnięciem
do Osoby Chrystusa.

Przynagła nas do świadczenia, że Jego Serce
jest niewyczerpanym źródłem Życia i Miłości.

W KOŚCIELE ...

WSZYSCY JESTEŚMY WEZWANI DO ŚWIĘTOŚCI

*„Wszyscy chrześcijanie jakiegokolwiek stanu
i zawodu, powołani są do pełni życia
chrześcijańskiego i do doskonałej miłości”.*

Sobór Watykański II - Lumen Gentium V, 40

*„Toteż ludzie świeccy, jako poświęceni Chrystusowi i
namaszczeni Duchem Świętym, w przedziwny sposób są
powołani i przygotowani do tego, aby rodziły się w nich
zawsze coraz obfitsze owoce Ducha W ten sposób
świeccy, poświęcają Bogu świat przez świętość własnego
życia, kult adoracji”.*

Sobór Watykański II - Lumen Gentium IV, 34.

E W A N G E L I A

jest naszym, drogowskazem życia

*„Ta księga to moje życie,
ona jest pokarmem mej wiary i miłości”*

Ludwika Teresa

... a w Ewangelii szczególnie 17 rozdział Świętego Jana:

*„Nie proszę abyś ich zabrał ze świata,
ale byś ich ustrzegł od złego” (Jan 17, 15)*

*„Jak Ty mnie posłałeś na świat, tak i ja
ich na świat posłałem” (Jan 17, 18).*

*„Aby się tak zespolicili w jedno,
aby świat poznał, żeś Ty mnie posłał
i żeś Ty ich umiłował tak, jak mnie
umiłowałeś”. (Jan 17, 23).*

*„ROZDZIAŁ 17 ŚWIĘTEGO JANA
JEST NACZELNYM PRAWEM OBLATKI”.*

Ludwika – Teresa

TEN SAM CHARYZMAT

OBLACJA Bogu Ojcu
przez Serce Jezusa
w mocy Ducha Świętego.

zob. Rozdział pierwszy, Część wspólna dla wszystkich Oblatek

Charyzmat, to dar Ducha Świętego dany Ludwice Teresie, a po niej członkiniom Instytutu dla wypełnienia ich posłannictwa w Kościele.

Charakteryzuje się on:

- miłością Serca Jezusa,
- misją łączenia ludzi,
- duchowością skoncentrowaną na kontemplacji w działaniu.

Te cechy są „sercem” charyzmatu.

W INSTYTUCIE

Powołanie do Oblacji łączy dla wspólnego posłannictwa:

Oblatki Zakonnice,
Oblatki Świeckie,
Oblatki Zjednoczone i Małżeństwa
Zjednoczonych.

zob. nr 5 - Część wspólna dla wszystkich Oblatek.

Zjednoczeni są osobami świeckimi żyjącymi w celibacie lub małżeństwie

- świadomymi obowiązków płynących z **Sakramentu Chrztu**
- powołanymi do życia **Oblacją** w sercu świata, bez zaangażowania ślubami, żyjącymi według Drogowskazów Życia.

Uczestniczą oni w **charyzmacie – posłannictwie** Instytutu przez ducha wierności:

- posłuszeństwu Boga
- sakramentom
- wierności w relacjach miłości i szacunku dla innych
- wierności duchowi ubóstwa.

Zaangażowanie w Instytut przejawia się w życiu małżeńskim, rodzinnym, społecznym, kościelnym w różnych kontaktach międzyosobowych, siostrzanych, które świadczą, że to życie natchnione jest **EWANGELIĄ** i przeżywane w **JEDNOŚCI** z Oblatkami Zakonnkami i Świeckimi.

OBECNOŚĆ OBLATEK W ŚWIECIE

„JAK OJCIEC MNIE POSŁAŁ, TAK I JA WAS POSYŁAM”.

Jan 20, 21

Ameryka

Meksyk
Gwatemala
Honduras
Salwador
Nikaragua
Panama
Brazylia

Afryka

R.C.A.
R.D.C.

Europa

Polska
Belgia
Francja
Portugalia

**„BOŻE, TY NATCHNAŁEŚ
BŁOGOSŁAWIONĄ LUDWIKĘ TERESE
ŻARLIWYM PRAGNIENIEM ODDANIA SIĘ CAŁKOWICIE
TWOJEJ MIŁOŚCI,
KTÓRĄ ODKRYWAŁA I ROZPOZNAWAŁA
W SERCU JEZUSA,
UDZIEL NAM ZA JEJ WSTAWIENNICTWEM
ŁASKI WIARY W TĘ JEGO MIŁOŚĆ
I DAWANIA O NIEJ ŚWIADECTWA”.**

Laikat
świadomy zobowiązań
płynących ze Chrztu

C H R Z E S T

„W każdym sakramencie Chrystus pozwala zrozumieć członkom swego Kościoła jak bardzo są miłowani. Przypomina im o tym nie tylko słowami Ewangelii, ale łącząc słowa z gestami.”

Ks. Piotr Descouvemont

CH R Z E S T

*„Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci:
jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha ,
nie może wejść do Królestwa Bożego”*

(Jan 3, 5)

*„Powołaniem laików jest zarządzanie
dobrami doczesnymi zgodnie z planem Boga
i szukanie Królestwa Bożego”.*

(VAT II - Lumen Gentium IV, 31)

C H R Z E S T

Ochrzczeni, Bierzmowani Duchem Świętym, jesteśmy dziećmi Boga, zaangażowanymi w wypełnienie posłannictwa Kościoła.

Chrzest uzdalnia nas do wejścia w Trynitarnie Życie Osób Bożych. Na ten dar Boga odpowiadamy z całą wolnością: Tak, chcemy odradzać się z wody i Ducha; tej wody, która tryska z boku Chrystusa, aby współpracować z łaską Chrztu.

Zjednoczeni i małżeństwa Zjednoczonych, świadomi zobowiązań płynących ze Chrztu chcą:

- żyć z Jezusem jego synowskim TAK,
- być „żywymi kamieniami świątyni Boga”,
- uczestniczyć w głoszeniu Dobrej Nowiny.

Żyć z Jezusem jego synowskim „TAK”.

W wierności dla Ewangelii:

„Żyjmy zawsze
w
TAK OJCZE
s e r c e m
prawdziwie
synowskim”	- przyłączyć do osoby Jezusa w całym Jego życiu, śmierci i zmartwychwstaniu, w którym zanurzeni jesteśmy przez Chrzest;
„Co mi mówi
wiara,
co mi mówi
Ewangelia,
co mi mówi
Kościół?”	- stanowczo odrzucać zło - ale nie osoby - w społeczeństwie, w którym podważa się wartości ewangeliczne;
	- przewyżczać egoizm i grzech, żyjąc w stałej postawie nawracania w przekonaniu, że zdolność powiedzenia „nie” jest także sposobem miłowania.

Być „żywymi kamieniami” świątyni Boga.

1 P 2,5

„Służyć
Zbawicielowi
i Kościołowi,
to to samo...”

Chrzest czyni z nas lud kapłański, prorocki i królewski i uzdalnia nas do przyjęcia pewnych zadań w Kościele: trzeba nam je zaakceptować, przygotowywać się do nich i żyć nimi w swoim środowisku, stając się w ten sposób pełnymi członkami Ludu Bożego.

Uczestniczyć w głoszeniu Dobrej Nowiny

Świadcząc o radości bycia dzieckiem Boga
i dzieląc się tą radością.

Szerząc poznanie Orędzia Miłości.

- przez spojrzenie na drugiego pełne szacunku i gotowości do dialogu;
- przez zwrócenie uwagi na najbardziej potrzebujących pomocy;

W świecie ogarniętym pesymizmem głosić nadzieję na nowe życie i nowy świat.

Mt 13, 33 „Drożdże w cieście ... sól ziemi ..”

Mt 5,13a to ideał wymagający, ale nieodzowny, aby stale postępować naprzód.

Laikat
powołany do życia Oblacją
w sercu świata

O B L A C J A

O B L A C J A

Sobór mówi o laikacie:

„Wszystkie bowiem i uczynki, modlitwy i apostolskie przedsięwzięcia, życie małżeńskie i rodzinne, codzienna praca, wypoczynek ducha i ciała, jeśli są przeżywane w duchu Bożym, a nawet utrapienia życia, jeśli są cierpliwie znoszone; „wszystko to staje się duchową ofiarą miłą Bogu, przez Jezusa Chrystusa”, (1 P 2,5): a składane zbożnie Ojcu w eucharystycznym obrzędzie spotyka się z OBLACJĄ Ciała Pańskiego”.

VAT II – Lumen Gentium IV, 34

OBLACJA, *„to obfitować w życie w jakim się człowiek znajduje”.*

(Zundel)

O B L A C J A

A.. OBLATKI ZJEDNOCZONE I MAŁŻEŃSTWA ZJEDNOCZONYCH SĄ LAIKATEM POWOŁANYM DO ŻYCIA OBLACJĄ

I. Życ Oblacją – pozwalając prowadzić się Duchowi Świątemu

Ef 5,2

„Być duchem

i s e r c e m

zjednoczonym

z Jezusem, mówić,

działać, myśleć

jak ON”

Jesteśmy wezwani, aby poświęcić całe nasze życie Bogu „na wzór Chrystusa, który nas umiłował i wydał samego siebie za nas Bogu w darze Oblacji”, aby żyć Oblacją wśród świata.

Pan pierwszy dał nam dyskretne znaki swej obecności i miłości.

Odpowiadając na jego wezwanie wybieramy życie, w którym decydującą rolę ma odgrywać miłość:

- W przyjmowaniu miłości Serca Jezusa i świadczeniu o niej w świecie.
- W pełnym otwieraniu się na kształtowanie przez TEGO, który jest „cichy i pokornego Serca”.
- W trwaniu w Nim, rozważając tajemnicę Wcielenia tak bardzo drogą Ludwice Teresie.

Mt 11,29

Jak Maryja wsłuchane w Jego wezwania, by odpowiadać na nie w sposób i w czasie przez Niego wybranym.

... Przez Serce Jezusa, z Nim, w Nim ...

„Modliłam się za ciebie, ... aby ci wyprosić doskonale nabożeństwo do Serca Jezusa polegające na głębokiej wierze w Jego Miłość, na szlachetnej wdzięczności za Jego dobrodziejstwa, na czynnym oddaniu się sprawom Jego chwały, (bowiem gorliwość to najlepszy dowód miłości), a także modliłam się o gorące pragnienie podobania się Jemu przez praktykowanie cnót, których On sam był wzorem i tylko On sam może usunąć przeszkody, które nie pozwalają na Jego królowanie w nas.”

List Ludwiki Teresy do p. Tresca, 27 czerwca 1865.

II. Życ Oblacją w prostocie i zaufaniu

**„Większym być,
niż się wydawać,
że się jest”**

Najpierw być, potem działać.

Trwać w zaufaniu i „radości należenia do Boga i służenia Mu”.

Mieć świadomość, że On jest zawsze z nami, jako nasza podpora, by nas zachęcać do otwierania się na wszystkich.

III. Życ Oblacją w codzienności

**„Pracujecie
dla Boga ale
to nie wystarcza.
Trzeba pracować
w Bogu”**

Oblacja przemienia nas codziennie i pozwala stawać się takimi, jakimi Bóg chce nas mieć. Ona nadaje sens naszemu życiu, harmonizując i scalając je.

Łk 1,38

Życie duchowe: przez naszą ofiarę, przez nasze „TAK” każdego dnia powtarzane za Maryją: „Oto ja służebnica Pana”.

**„Bardzo
kochałam
rodzinę”**

W życiu małżeńskim, rodzinnym, zawodowym, społecznym, cywilnym; wierzymy, że Serce Jezusa kocha każdego we wszystkich okolicznościach życia, staramy się uświadamiać to sobie i darzyć tą miłością innych.

„Czerpane z tej samej miłości Boga, nasza wierność konsekracji zakonnej, a także wierność członków Ludu Bożego ich własnemu powołaniu do małżeństwa lub celibatu, wzajemnie się umacniają i wzbogacają.”

Konstytucje Oblatek Zakonnic nr 29.

„Uczucia rodzinne, różnorodne kontrakty codziennego życia, radość przyjaźni, a w szczególności siostrzana wymiana wśród nas Oblateki bardzo nam pomagają żyć Oblacją w celibacie.”

Statut Oblatek Świeckich, nr 24.

B. ŻYĆ OBLACJĄ UCZESTNICZĄC W CHARYZMACIE I POŚLANNICTWIE INSTYTUTU W DUCHU WIERNOŚCI

I . Wierności posłuszeństwu Boga

**Jan
13,1**

Jezus przyszedł wypełnić wolę Ojca. Żył nią jak codziennym pokarmem. Wierność woli Ojca doprowadziła Go do granic miłości. Idąc za Jezusem jesteśmy wezwani do życia jako dzieci Boga Ojca.

Wysłuchani w Ducha Świętego staramy się rozeznawać znaki woli Boga we własnym życiu i w życiu innych.

*„Posłuszeństwo jest posłannictwem. Działać z posłuszeństwa, to działać będąc posłanym”
(Zundel).*

Nasze posłuszeństwo jak wszystkich ochrzczonych jest także posłuszeństwem Kościołowi, wiernością jego nauce, czynnym uczestnictwem w jego posłannictwie służącym realizacji Królestwa. W konkretach życia staramy się dostrzegać potrzeby Ludu Bożego, w znakach czasu i wezwaniach Kościoła miejscowego, do którego należymy.

Być posłusznym, to uczynić akt wiary i zaufania miłości Ojca przeżywany w wielkiej nadziei.

„UZNAJ WIĘC, ŻE PAN, BÓG TWÓJ,
JEST BOGIEM PRAWDZIWYM,
BOGIEM WIERNYM,
ZACHOWUJĄCYM PRZYMIERZE I MIŁOŚĆ
DO TYSIĘCZNEGO POKOLENIA
WZGLĘDEM TYCH,
KTÓRZY GO MIŁUJĄ
I STRZEGĄ JEGO PRAW ...”

Pwt 7,9

II. Wierności sakramentom

- **Eucharystii**, w której Jezus ofiaruje się Ojcu i daje się ludziom, włączając swoją Oblację wszystko co ludzkie. Eucharystia powinna mieć szczególne miejsce w naszym życiu.
- **Sakramentowi Przebaczenia** w którym przyjmujemy serdeczną miłość Ojca pełnego miłosierdzia. Sakrament ten odnawia w nas życie otrzymane na Chrzcie i czyni z nas ludzi „pojednanych” ze sobą i z innymi, zdolnych do wprowadzenia jedności w naszych środowiskach.
- **Sakramentowi Chorych**, który wyraża współczucie Chrystusa i Kościoła wobec cierpiących. Jest to sakrament uzdrowienia, pokoju wewnętrznego i siły do życia w stanie ciężkiej choroby lub osłabienia wiekiem.
- **Sakramentowi Małżeństwa** lub przykazaniu miłości otrzymanemu od Jezusa. Jezus powierzył tę miłość mężczyźnie i kobiecie jako pierwsze ich „zadanie”, które staje się fundamentem ich wzajemnych relacji, najpierw małżeńskich, a potem macierzyńskich i ojcowskich. Ta miłość jest podstawą cywilizacji ludzkiej, którą można nazwać cywilizacją miłości.

**Jan
Paweł II**
**(List do
Rodzin).**

„Wiara w Boga może być przekazywana jedynie przez tych, którzy Nim żyją.”

(Zundel)

*„Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką
Bóg ma ku nam. Bóg jest miłością. Kto trwa
w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim.”*

1 J 4,16

*„Bóg stworzył człowieka na swój obraz,
na obraz Boży go stworzył
stworzył mężczyznę i niewiastę.
Bóg widział, że wszystko co uczynił było
bardzo dobre”.*

Rdz 1, 27-31

III. Wierności w relacjach miłości i szacunku wobec drugich.

Źródłem każdej relacji jest miłość Ojca, której serdeczność objawił nam Jezus przez swoje Serce. Jakikolwiek byłby stan naszego życia, odpowiedzią na tę miłość winna być wierność Przymierzu.

Wierność Przymierzu jest samym sercem życia małżeńskiego, będąc równocześnie darem siebie i szacunkiem dla drugiego. Wierność wyraża się w uznaniu drugiego i szacunku dla jego odrębności.

Wierność danemu słowu rozciąga się na wszystkie kontakty ludzkie, rodzinne, przyjacielskie i zawodowe.

Błogosławiona Ludwika Teresa w całym swoim życiu dawała szczególne miejsce przyjaźni będącej głębokim i trwałym uczuciem, wyrażającym się w przyjęciu drugiej osoby i w dyspozycyjności.

”Kochałam”

„Nie ma żadnej sprzeczności między darem, który składamy Bogu, a tym, który składamy drugiemu człowiekowi, którego kochamy tak jak On”.
(Zundel)

„BŁOGOSŁAWIENI UBODZY
DUCHEM”

Mt.5,3

IV. Wierności duchowi ubóstwa

„Nasze życie

winno być

proste

we wszystkim.

Trwajmy

w prostocie

naszej słabości:

kochajmy Boga

i to wszystko

co ON kocha.

Wszystko

polega na tym”.

W duchu pierwszego Błogosławieństwa używamy dóbr materialnych z umiarem i wewnętrznym oderwaniem.

Ubóstwo jest wolnością i pokorą, zdaniem się na Boga i zaufaniem Bogu.

To oderwanie się zakłada dzielenie się dobrami, w które Bóg nas uposażył. Wtedy ,to czym się różnimy, staje się wspólnym bogactwem.

Nowe spojrzenie i pragnienie prawdziwego braterstwa zakłada zwrócenie szczególnej uwagi na najuboższych.

Staramy się uczestniczyć w akcjach dotyczących sprawiedliwości społecznej. W wyzwoleniu człowieka, z jego nędzy duchowej lub materialnej, aby mógł żyć lepiej godnością dziecka Bożego.

„Ubóstwo jest także tworzeniem przestrzeni przyjęcia wolności, szlachetności, prostoty prowadzącej do tego, co jest jedynie istotne”.

(Zundel)

Przez OBLACJĘ Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych stają się członkami Instytutu w pełnym tego słowa znaczeniu i uczestniczą w jego życiu.

„SPRAW PANIE, ABY WSZYSCY CZŁONKOWIE KOŚCIOŁA WZRASTALI W WIERNOŚCI EWANGELII”.

(Modlitwa Eucharystyczna w czasie wielkich zgromadzeń)

MOJA OBLACJA

**Boże Ojcze, dziękuję Ci :
przez Jezusa, Twego Syna
objawiłeś mi swoją miłość.**

W wierze oddaję się Sercu Jezusa.

.....
.....
.....

**Przez Jezusa, z Jezusem i w Jezusie,
oddaję Ci wszystko czym jestem
i wszystko co posiadam.**

**Niech Duch Święty
przemieni tę ofiarę na Twoją chwałę.**

**W sercu świata,
w Kościele służebnym i ubogim,
chcę świadczyć o Twojej miłości i sprawiać,
by rozpoznawano Ciebie,
Boga pełnego serdecznej miłości.**

**Dziewico Maryjo pomóż mi żyć pełnią tej OBLACJI.
Błogosławiona Ludwiko Tereso, módl się za nami .**

Amen.

*<<GDY JEZUS PRZEBYWAŁ
W JAKIMŚ MIEJSCU NA MODLITWIE
I SKOŃCZYŁ JĄ,
RZEKŁ JEDEN Z UCZNIÓW DO NIEGO:
„PANIE, NAUCZ NAS MODLIĆ SIĘ „>>
Łk 11,1*

MODLITWA

DUCH KONTEMPLACJI

„Byłoby wielkim złudzeniem wierzyć, że aby kontemplować, trzeba trwać przygnębionym w kącie kaplicy, nieruchomo, w napięciu ducha i ciała. Takie błędne myślenie jest dość powszechne.

Prawdziwa kontemplacja, polega na tym, by być sercem i duchem zjednoczonym z Jezusem, by mówić, działać, myśleć jak On. Czyjeż życie było bardziej aktywne, a równocześnie tak pełne rozmodlenia?.....”

„Czynić wszystko rozumnie i starannie, jak MARYJA, z jedynym pragnieniem, by się tylko Jemu podobać. Działanie winno wypływać w sposób naturalny z głębi życia wewnętrznego. To ono powinno być naszym prawdziwym życiem”.

Relacje z rozmowy Ludwiki Teresy z Marią Paweł Maupetit, (1882).

MODLITWA

Modlitwa Jezusa wypływała z głębi Jego Serca pełnego miłości do Ojca i do ludzi, których przyszedł zbawić.

Jesteśmy powołane do kontemplacji Serca Jezusa, do łączenia się z Nim, uwielbiania i adorowania Go :

W modlitwie osobistej

Aby Chrystus żył w nas i nadal przez nas prowadził swoje posłannictwo, poddajemy się działaniu Ducha Świętego, który kształtuje w nas serce podobne do Serca Jezusa.

„Zawsze

złączone z Ojcem, to nasz Wzór Modlitwa, pogłębienie naszego intymnego kontaktu z Jezusem, pozwala nam wejść z Nim w komunie życia trynitarnego. Tak rozumiana modlitwa jest istotna dla życia Oblacją.

i nasz

jedyny

Przewodnik”

Czas szczególnie poświęcony modlitwie, nasza zażyłość z Jezusem, powinny nas prowadzić do konkretnego działania na rzecz Królestwa, w służbie planu miłości Ojca.

„MÓDLICIE SIĘ NIEUSTANNIE”

(1 Tes 5, 17)

*„To nie wielość wiedzy nasycza duszę,
ale smakowanie rzeczy w głębi serca”.*

Ćwiczenia Duchowe – Św. Ignacy Loyola

*„Zawsze my jesteśmy w obecności
Boga, trzeba by raczej powiedzieć, że
to my powinniśmy sobie przypominać
Jego obecność”*

Ludwika Teresa

W modlitwie nieustannej.

**„Serce Jezusa
modli się
nieustannie”**

W wierności Ludwice Teresie, powinniśmy
*„gorąco prosić o ducha kontemplacji, który jest
istotą naszego powołania”.*

W miarę możliwości, mimo licznych zajęć,
staramy się o to, by nasze życie stawało się
nieustanną modlitwą.

Żyć z Jezusem, żyć w Nim, zarówno w
chwilach wyłącznie poświęconych na
bezpośredni dialog z Nim jak i w czasie
konkretnej pracy: w biurze, szpitalu, szkole,
kuchni, przy sprzątanii itp.

Nawet unieruchomienie fizyczne staje się
działaniem dla Królestwa, jeśli jest przeżywane
w dynamice kontemplacji.

W modlitwie wspólnej

To wielka łaska, że w Instytucie możemy być
pewni modlitwy wstawienniczej jednych za
drugich, modlitwy rozszerzającej się na
wszystkie potrzeby świata.

Szczęśliwe małżeństwa, które mogą modlić się
razem, które mogą mówić Bogu w momentach
trudnych: Chodzi o Twoje Panie Przymierze z
nami!

W modlitwie z Maryją

**„Ona przeszła
przez życie
adorując,
kontemplując,
służąc.”**

Maryja, „wychowawczyni w każdej sytuacji”,
uczy jak być złączonym z Jezusem, wychowuje
nas do życia duchowego w codzienności, tak jak
w Nazarecie.

Modlitwa różańcowa ożywia w nas tajemnice
życia Jezusa.

*„Modlitwa się wznosi, miłosierdzie Boże zstępuje.
Jak niską byłaby ziemia i jak wzniesione niebo.
Bóg jednak zawsze słyszy słowo człowieka”.*

Święty Augustyn.

*„Oto stoję u drzwi i kołaczę.
Jeśli ktoś posłyszysz mój głos i drzwi otworzy,
wejdę do niego i będę z nim wieczerzał, a on
ze Mną”.*

(Ap 3, 20)

*„Ranna medytacja jest dla duszy apostołskiej
przygotowaniem do działania”.*

List Ludwika Teresy do M.T. de la Bruyere z 11 lipca
1882 roku

W konkretach naszego życia

Tak często, jak to tylko możliwe, będziemy się zwracali z dziecięcym zaufaniem do Źródła w modlitwie wzniecanej i odnawianej przez Ducha Świętego.

**„Cokolwiek
robię,
moje działanie
jest owocem
modlitwy”**

- Mieć czas na modlitwę. Zapewnić sobie codziennie na modlitwę serca (choćby 15 minut), na słuchanie Słowa Bożego aby wejście w „dialog z Tym, o Którym wiem, że mnie kocha”.

(Teresa z Avila)

**„Kochajmy
modlitwę
Kościoła ...,
ona jest
wspólnym
wołaniem
ziemi ku niebu.**

- Aby żyć gotowością odpowiadania na miłość potrzeba nam tego prostego i prawdziwego kontaktu, w którym Serce Jezusa objawia nam swoje pragnienia i zaprasza do działania.
- Łączyć się z modlitwą Kościoła czy to poprzez czytania liturgiczne dnia, czy przez psalmy, czy przez proponowane przez Kościół modlitwę wstawienniczą. Modlić się osobiście lub z innymi.
- Zarezerwować każdego roku kilka dni na intensywne pogłębienie duchowe w samotności, lub uczestnicząc w rekolekcjach zaproponowanych ewentualnie przez Instytut.

Nasza modlitwa karmi się Pismem Świętym, nauczaniem Kościoła, dawnych i współczesnych mistrzów duchownych; szczególnie św. Teresy z Avila i św. Ignacego Loyoli, którzy wycisnęli swe piętno na duchowości bł. Ludwiki Teresy.

	O Jezu	
	<i>Życie wieczne</i>	<i>J 1,18</i>
	<i>w łonie Ojca,</i>	<i>1 J 1,2b</i>
	<i>życie dusz</i>	
<i>Rdz 1,26a</i>	<i>stworzonych na</i>	
<i>1,27</i>	<i>podobieństwo Twoje,</i>	
	<i>w Imię</i>	
	<i>Twojej miłości,</i>	<i>J 16,23b</i>
	<i>daj poznać,</i>	
	<i>objaw Serce Swoje!</i>	<i>J 17,3</i>
		<i>J.17,26</i>

Ludwika Teresa de Montaignac

*„JA WAS WYBRAŁEM...
ABYŚCIE SZLI
I OWOC PRZYNOSILI”.*

Jan 15,16

POŚLANNICTWO

„Wezwane do tego, aby rozpoznawać we wszystkim miłość Serca Jezusa i ożywiać wiarę w tę miłość wśród ludzi, uczestniczymy w wysiłku misjonarskim Kościoła, który od poranka Zesłania Ducha Świętego ożywia Kościół Jezusa Chrystusa”.

Akta Kapituły 1994.

POŚLANNICTWO

Zjednoczeni i Małżeństwa Zjednoczonych uczestniczą w posłannictwie Instytutu.

I. Żyjąc tym posłannictwem w sercu świata.

**„JEZU,
daj poznać,
objaw Swoje
SERCE”.**

Naszą misją jest ożywiać wiarę w miłość Serca Jezusa współpracując w budowaniu bardziej sprawiedliwego i braterskiego społeczeństwa i wnosząc w nie wartości ewangeliczne.

Tu gdzie jesteśmy, poprzez nasze życie, może się urzeczywistniać miłość Jezusa do każdego człowieka.

W konkretach życia starać się:

Łk 10, 29-37

***„Naszą misją
jest
jednoczyć”.***

- O świadczenie miłosierdzia i mówienie o miłosierdziu Serca Jezusa dla każdego słabego człowieka.
- O rozpoznawanie zranionego Serca Jezusa Chrystusa w człowieku uzależnionym, pogardzanym ... w każdym, który cierpi. Pomagać żyć słabym, małym, ludziom z marginesu.
- O niesienie pokoju i bycia zacząłem jedności, świadcząc o tym słowami i czynami, dając pierwszeństwo dialogowi i tolerancji.

OBECNOŚĆ W ŚWIECIE

„Zjednoczeni poprzez doświadczenie życia rodzinnego i obecność w świecie, wnoszą do Instytutu ważne elementy dla lektury ZNAKÓW CZASU. Uzupełniając się wzajemnie, Oblatki Zakonnice, Świeckie i Zjednoczeni, w świetle tych rozpoznanych znaków, idą drogą własnego posłannictwa i odkrywają inne jeszcze formy służby Kościołowi i światu. Mogą też ewentualnie prowadzić wspólne dzieła”.

Akta Kapituły 1994

SŁUŻBA POWOŁANYM PRZEZ PANA.

„To w rodzinie bowiem młodzi przeżywają pierwsze doświadczenia ewangelicznych wartości, miłości względem Boga i ludzi. Konieczne jest też wychowanie młodych do odpowiedzialnego korzystania z własnej wolności, aby potrafili poświęcić życie, zgodnie z otrzymanym powołaniem, najwznioślejszym wartościom duchowym”.

Adhortacja apostolska „Vita Consecrata” Nr 107

II. Życie posłannictwem w różnych zaangażowaniach.

W życiu zawodowym, społeczno-politycznym, w działalności humanitarnej oraz uczestnicząc w różnych grupach, uznawać pracę jako wartość ale nie traktować jej jako wartość absolutną. W pracy podkreślać przede wszystkim szacunek dla godności człowieka.

W konkretach życia starać się:

- Rozumieć, poznawać, szanować i akceptować osoby, słuchając ich z taką uwagą, by wyzwać z nich to, co mają najlepsze w sobie.
- Współpracować z nimi w budowaniu świata bardziej solidarnego.

III. Życie posłannictwem w Kościele i dla Kościoła.

Kościół jest dla świata. Każdy ma w nim swoje miejsce. Każde powołanie w łonie Kościoła jest służbą.

Życie braterskie w Kościele, który jest wspólnotą, powinno być znakiem obecności Chrystusa i jego Królestwa.

W konkretach życia starać się :

„Nasze powołanie przysposobuje nas do pomocy dziełom diecezjalnym i parafialnym”

- o lepsze poznanie Kościoła, Ciała Chrystusa, którego jesteśmy członkami, będąc świadomymi, że pewne obciążenia przeszłości i kultur wpłynęły na jego obecny stan.
- W modlitwie, w kontaktach i w pracy zawodowej być wyczulonymi na różne powołania w łonie Ludu Bożego i pomagać im się realizować.
- Odkrywać znaczenie dzielenia się, bezinteresowności i gościnności.

„Rodzina chrześcijańska ... jest naturalną i podstawową szkołą wiary. Rodzice otrzymują w sakramencie małżeństwa łaskę i zadanie chrześcijańskiego wychowania dzieci, wobec których świadczą i którym przekazują wartości tak ludzkie, jak i religijne”.

Ekshortacja apostolska „Christifideles Laici” Nr 62.

„Przypominam Ci, że wychowanie dzieci nie może ucierpieć z powodu twojego zaangażowania w dobre dzieła, tak jak i obowiązki wobec męża winny być na pierwszym miejscu po modlitwie.

List Ludwiki Teresy do pani Tresca, 17 stycznia 1866.

IV. Życie posłannictwem w rodzinie.

Kościół potrzebuje różnych form życia Ewangelią, różnych funkcji, aby wcielać w życie obecność Boga poprzez ludzi, dla różnych ludzi.

W konkretności naszego życia:

- przyjmować wspólnie powołanie do świętości, do trwałego szczęścia we wzajemnym słuchaniu się, dialogu, w wyrzeczeniu się egoizmu i zamknięcia się w sobie.
- być otwartymi i dyspozycyjnymi względem innych w każdym stanie naszego życia, gdyż służąc braciom – służymy Bogu, oddając się braciom – oddajemy się Bogu.

„Posłannictwo polega na uobecnianiu Chrystusa i przekazywaniu Jego obecności. (Zundel)

**„Życie w rodzinie
życiem
bardzo
prostym
mając przed
oczyma
Nazaret i
Maryję
jako wzór”.**

Małżeństwa Zjednoczonych i małżonki Zjednoczone uczestniczą w posłannictwie Instytutu jako para małżeńska i jako rodzice.

Małżeństwa chrześcijańskie jako takie są powołane do dawania świadectwa i ukazywania obłacyjnego wymiaru małżeństwa („Przyjmuję ciebie ... oddaję się tobie”). Świat współczesny oczekuje tych którzy by własnym życiem zaświadczyli o łasce życia małżeńskiego. Bóg żąda od małżonków wierności i wzywa nas do modlitwy za małżeństwa, które przeżywają trudności.

Rodzina chrześcijańska troszczy się o przekazanie dzieciom tradycji naznaczonej życiem wiary w nadziei, że oni będą ją nadal rozwijać.

„Trzeba się modlić, aby małżonkowie kochali swoje powołanie, nawet wtedy, gdy ich droga staje się uciążliwa, gdy przeżywają momenty trudne do przyjęcia i niewygodne, na pozór nie do pokonania. Trzeba się modlić, aby także i wtedy małżonkowie pozostali wierni swemu przymierz z Bogiem”.

List do Rodzin – Jan Paweł II, Nr 14

„RODZINA JEST DROGĄ KOŚCIOŁA”

Towarzystwo rodzinie jest potrzebne do rozeznawania w co mogą się angażować, tak, by to nie szkodziło życiu rodzinnemu.

Koniecznym jest, aby wobec Zjednoczonej lub Małżeństwa Zjednoczonych rodzina wyraziła zgodę na ich styl życia Oblacją, (Jednakże mogą zdarzyć się okoliczności, w których trzeba będzie zachować dyskrecję na ten temat).

*„Kochać
miłość i
przyczyniać
się do tego,
by inni ją
kochali”.*

Wezwani wraz z całym Kościołem do „budowania cywilizacji miłości”, staramy się codziennie w pokorze przyczyniać się do jej wzrostu, krok po kroku.

„Jezus jedynym sprawcą mego działania.”

Trwale łączyć osoby
przez prawdziwe nabożeństwo
do Serca Jezusa

J E D N O Ś Ć

„STANOWIMY JEDNO CIAŁO”

1 Kor 12,12

„Wzorem, źródłem i celem jedności chrześcijan z Jezusem jest jedność Syna z Ojcem w darze Ducha Świętego. Zjednoczeni z Synem w miłości Ducha Świętego, chrześcijanie są równocześnie zjednoczeni z Ojcem ...

Z komunii chrześcijan z Chrystusem wywodzi się komunια chrześcijan między sobą; wszyscy oni bowiem są pędami jednej Winorośli, czyli samego Chrystusa”.

Adhortacja apostolska – „Christifideles Laici” nr 18

JEDNOŚĆ

**W łączności z Oblatkami Zakonnkami i z
Oblatkami Świeckimi.**

Jednoczyć na wzór Trójcy Najświętszej

Bóg jest Ojcem, Synem i Duchem Świętym ;
Bóg jest miłością. Bóg w Trójcy Świętej wzywa
nas do Komunii.

Jan 17,21

Aby odpowiedzieć na pragnienia Jezusa
Chrystusa: „*aby byli jedno, aby świat uwierzył*”,
staramy się o prawdziwą miłość braterską i tam,
gdzie jesteśmy, chcemy być zaczątkiem jedności.

Im bardziej staramy się o jedność z Sercem
Jezusa, tym bardziej tworzymy jedno między
sobą i promieniuemy miłością Boga.

***„Najważniejsza
jest jedność
wśród nas”.***

Musimy sobie uświadomić, że tworzymy
Instytut składający się z trzech gałęzi, które
winny umacniać jedność.

Potrzebujemy siebie nawzajem, aby się
uzupełniać i żyć tym samym duchem, duchem
rodzinnym, którego pragnęła Ludwika Teresa.

*„Naszą dewizą jest: „OJCZE, ABY BYLI JEDNO”,
ponieważ jedność wybrał sam Pan nasz Jezus Chrystus
jako środek, aby założyć tu swoje Królestwo”.*

Rozmowa Ludwiki Teresy z Marią Paul Maupetit, 1882

Jednoczyć w klimacie braterstwa.

Spotkania w Instytucie przeżywane intensywnie są bogactwem z którego czerpiemy jak ze źródła. One prowadzą do jedności przeżywanej w harmonii, w szczęściu spotkań braterskich, przyjacielskich, świątecznych, do radości wymiany korespondencji, do tworzenia więzów między dawnym, i nowymi Zjednoczonymi, a także do dzielenia się wiadomościami z całego Instytutu w różnych krajach. Takie „echa” służą wspólnemu posłannictwu.

***„Pogoda dusz
złączonych z
Bogiem jest
mocnym
świadcstwem”.***

Taki klimat życzliwości, będący „owocem Ducha Świętego” zakłada wzajemne zaufanie, wyrozumiałość, otwartość serca.

Każdy i każda jest darem Boga dla drugiego.

Czy razem, czy w rozproszeniu, chcemy trwać w komunii przez modlitwę. Modlitwa jednych za drugich mobilizuje nas do wspólnej modlitwy za świat, w której jesteśmy zaangażowani.

Zależnie od miejsca i okoliczności, utrzymujemy bliższy kontakt z Oblatką Zakonną, Świecką lub Zjednoczoną, ze wspólnotą Oblatek lub grupą Oblatek Świeckich lub Zjednoczonych lub z Małżeństwem Zjednoczonych.

Aby być w sercu świata ”zaczynem jedności”, powinniśmy się starać o pełną jedność wśród nas.

ORGANIZACJA

REGIONY :

Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych są zgrupowane w Regiony. W skład Regionu może wchodzić kilka krajów (np. Francja - Belgia).

ANIMACJA :

Animacja każdego Regionu jest powierzona Odpowiedzialnej Regionalnej.

Odpowiedzialna Regionalna jest mianowana przez Przełożoną Generalną po konsultacji Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych danego Regionu. Jej kadencja trwa 3 lata i może być powtarzana.

Normalnie Odpowiedzialną Regionalną jest Oblatka Zjednoczona. Jeśli brak do tego warunków, Odpowiedzialną może być Oblatka Zakonnica lub Oblatka Świecka.

Nominacja będzie dokonana za zgodą Przełożonej Wikariatru oraz Oblatki Zakonnicy lub za zgodą Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich dla Oblatki Świeckiej.

Odpowiedzialnej Regionalnej będzie pomagała Rada składająca się z dwóch Oblatek Zjednoczonych lub Małżeństw Zjednoczonych wybranych przez Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych danego Regionu. Oblatka Zakonnica mianowana przez Przełożoną Generalną będzie uczestniczyła w Radzie. Ona będzie gwarantką ducha Instytutu.

ROLA ODPOWIEDZIALNEJ REGIONALNEJ

Różne jej funkcje dotyczą między innymi :

- przyjęcia, dyspesy od wieku,
- animacji Regionu,
- celebracji Oblacji,
- czuwania... więzów między Oblatkami Zakonnkami i Oblatkami Świeckimi,
- formacji.

GRUPY MIEJSCOWE

W miarę możliwości Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych tworzą grupy miejscowe. Zjednoczona lub małżeństwo Zjednoczonych przyjmują odpowiedzialność za te grupy.

CYTATY (DOKUMENTY)

DOKUMENTY KOŚCIOŁA:

- Konstytucja dogmatyczna o Kościele: „*Lumen Gentium*” (L.G.)
Rozpoczyna się od słów: „Ponieważ Chrystus jest światłością narodów...”, promulgowana 21 listopada 1964 r. (Sobór Watykański II).
- Adhortacja apostolska : „*Christifideles laici*” (C.F.L.)
Odwołuje się do Synodu Biskupów na temat powołania i misji laikatu w Kościele i w świecie (1987).
Ogłoszona przez Jana Pawła II, 30 grudnia 1988.
- Adhortacja apostolska: „*Vita Consecrata*”.
Jest przedłużeniem Synodu Biskupów o tej tematyce (1994).
Ogłoszona przez Jana Pawła II, 25 marca 1996 .
- „*List do Rodzin*” (Jan Paweł II).
Ogłoszony w Rzymie 2 lutego 1994 w święto Ofiarowania Pańskiego.
Podejmujący temat: „*Familiaris Consortio*”.

LUDWIKA TERESA:

- *Wypowiedzi* na podstawie jej korespondencji i rozmów z pierwszymi oblatkami, cytowane zazwyczaj na marginesie bądź w tekście.

O.PIOTR DESCOUVEMONT:

- „*Przewodnik w trudnościach wiary katolickiej*”.

O.Piotr Descouvemont : Kapłan, kierownik duchowy, współczesny teolog opracował „*Przewodnik w trudnościach wiary katolickiej*”. Rozmodlony i promieniujący duchem modlitwy, od wielu lat animował różne grupy rekolekcyjne: Ogniska miłości, Ekipy Notre Dame, Mnichów z Citeaux, Karmelitów .

Maurycy ZUNDEL :

- „*Ubóstwo jak dar z siebie*” – esej o Maurycem Zundel napisany przez Marka DONZE.

Maurycy ZUNDEL urodzony w 1897 r. w Nauchatel (w Szwajcarii), zmarł w 1975 roku. Został wyświęcony na kapłana 1919 r. i był wikarym w Genewie w latach 1925 do 1946 r., przebywał w Rzymie, Paryżu, Londynie, Neuilly, Jerozolimie, Bejrucie i Kairze. Od 1946 roku był biskupem pomocniczym w Lozannie i tam pracował aż do śmierci. Przez 30 lat był wędrownym kaznodzieją, prowadził wiele rekolekcji. Jest autorem licznych prac, z których najbardziej znane to: „*Poemat o świętej liturgii*”, „*Ewangelia wewnętrzna*” lub „*Matka Mądrości*”.

REGULAMIN WEWNĘTRZNY
DROGOWSKAZÓW ŻYCIA
OBLATEK ZJEDNOCZONYCH
I MAŁŻEŃSTW ZJEDNOCZONYCH
SERCA JEZUSA

WEJŚCIE DO INSTYTUTU

PRZYJĘCIE

Instytut przyjmuje jako Zjednoczonych, kobiety lub małżeństwa wyczułone na wartości ewangeliczne, wezwane do Oblacji, pragnące uczestniczyć w duchowości Instytutu, który pomaga im:

- odkryć bogactwo miłości Boga objawionej w Sercu Jezusa
- świadczyć o miłości Boga i być zaczynem jedności w sercu świata, we wzajemnym uzupełnianiu się z Oblatkami Zakonnymi i Oblatkami Świeckimi.

Mogą być przyjęte:

- kobiety zameżne, celibatariuszki, wdowy.
- rozwiedzione, które nie wyszły powtórnie za mąż, a także samotne matki o ustabilizowanej sytuacji życiowej.
- małżeństwa, w których mąż i żona czują się powołani do Oblacji.

Osoby te winny być katolikami.

Osoby, które pragną żyć duchowością Ludwiki Teresy, ale nie mogą (np. samotni mężczyźni) lub nie mają zamiaru żyć Oblacją w Instytucie, mogą jako zaprzyjaźnieni z Instytutem uczestniczyć w formacji i modlitwie proponowanej Zjednoczonym. Powinna im towarzyszyć grupa Oblatek.

Istotną rzeczą w życiu zjednoczonych jest być dobrze zakorzenionym w wierności obranej drodze i dostatecznie wolnym wewnątrznie by żyć Oblacją.

Należy unikać podwójnej przynależności; do Instytutu i do innej rodziny duchowej.

Przed rozpoczęciem formacji potrzeba pewnego czasu dla wzajemnego poznania się. Może się to dokonywać przez towarzyszenie osobiste lub spotkania z grupą Oblatek.

Pod koniec tego okresu zainteresowana osoba pisze prośbę do Odpowiedzialnej Regionalnej Zjednoczonych o rozpoczęcie formacji.

FORMACJA POCZĄTKOWA

Czas formacji będzie trwał 2 lata pod kierunkiem oblatki odpowiedzialnej za formację.

W tym czasie osobom lub małżeństwom towarzyszy Oblatka Zakonnica, Oblatka Świecka lub Oblatka Zjednoczona wyznaczona przez Odpowiedzialną Regionalną Zjednoczonych za zgodą Wikarii lub Odpowiedzialnej Regionalnej Oblatek Świeckich.

Wiek dopuszczenia do formacji: to 30 do 62 lat. O dyspensę od wieku można prosić Odpowiedzialną Regionalną Zjednoczonych.

OBLACJA – CELEBRACJA

Po formacji początkowej (czasie wzajemnego poznania się, refleksji, spotkań z Instytutem) dana osoba składa prośbę o przyjęcie do Instytutu jako Zjednoczona na ręce Przełożonej Generalnej albo jej delegatki na trzy miesiące wcześniej.

- jeśli Zjednoczona jest małżonką, to na ogół wymaga się zgody współmałżonka (ale są wyjątki).
- jeśli chodzi o małżeństwo, to prośby musi składać każdy z małżonków indywidualnie.

Jeśli prośba została przyjęta to osoba lub małżeństwo składają Oblację w czasie Mszy świętej w obecności grupy Oblatek : ewentualnie znajomych i przyjaciół.

Po złożeniu Oblacji Zjednoczona lub Małżeństwo Zjednoczonych zostają przyjęci do Instytutu przez Przełożoną Generalną lub jej delegatkę i otrzymują Księgę Życia.

Formuła Oblacji:

(zob. Rozdział o Oblacji – Drogowskazy życia).
Każda osobiście redaguje formułę Oblacji. Zawiera ona część wspólną wszystkim Oblatkom oraz wyraża otrzymane wezwanie i odpowiedź daną zgodnie z charyzmatem Instytutu, a także zaangażowanie osoby lub małżeństwa, aby pełniej żyć w Kościele, obecnością w świecie.

Liturgia i miejsce celebracji, będą przewidziane wraz z Odpowiedzialną Regionalną.

Zaangażowanie się w życie Oblacją poprzedzi czas refleksji i modlitwy.

ŻYCIE PO ZŁOŻENIU OBLACJI.

Instytut podtrzymuje Zjednoczonych i małżeństwa Zjednoczonych w modlitwie, w przyjaźni, w braterskim dzieleniu się (gościnności, słuchanie, dialog).

Formacja ciągła specyficzna dla Instytutu jest wspólna dla Oblatek Zakonnic, Oblatek Świeckich i Zjednoczonych.

Ona pozwala na pogłębienie Oblacji, lepszą znajomość duchowości Ludwiki Teresy i historii Instytutu i pomaga do pełniejszego wejścia w posłannictwo.

Formacja ta może objąć także inne dziedziny zgodnie z potrzebami. W tym wypadku należy skorzystać z pomocy specjalistów w danej dziedzinie.

W przypadku zmiany

- sytuacji społecznej (owdowienia, powtórnego małżeństwa),
- ukierunkowania duchowego (przyłgnięcie do innego Ruchu w Kościele)
- lub w przypadku trudności osobistych w kierowaniu się Drogowskazami Życia,

Oblatka Zjednoczona lub małżeństwo Zjednoczonych mogą rozeznąć swoje zaangażowanie w Instytut z Odpowiedzialną Regionalną.

Ostateczna decyzja należy w tym wypadku do Przełożonej Generalnej.

W innej sytuacji, w poważnym wypadku, Odpowiedzialna Regionalna poinformuje, po dialogu z osobą zainteresowaną Przełożoną Generalną, która podejmie ostateczną decyzję wycofania się.

SPIS RZECZY

PRZEDMOWA

Posłannictwo w Kościele (rys historyczny).....	V
Dekret zatwierdzający.....	XI
Prawdziwa kontemplacja	XII

CZĘŚĆ PIERWSZA

CZĘŚĆ WSPÓLNA

DLA WSZYSTKICH OBLATEK SERCA JEZUSA

Oblacja	3
Charyzmat	4
Posłannictwo	6

Struktury zarządu

Władza w Instytucie	8
Kapituła generalna	8
Wybory	11
Przełożona Generalna	12
Konsulta	13
Sekretarka Generalna	14
Konsulta poszerzona	14

Struktury Zarządu – aneks

Zwołanie Kapituły	16
Wybór delegatek	16
Otwarcie Kapituły.....	17
Poszerzona Konsulta	17

CZĘŚĆ DRUGA

KONSTYTUCJE OBLATEK ZAKONNIC SERCA JEZUSA

Charyzmat	21
Modlitwa	22
Oblacja	26
Czystość	28
Ubóstwo	30
Posłuszeństwo	32
Władza we wspólnocie	34
Życie wspólne	35
Posłannictwo	38
Formacja	39
Cel formacji	39
Etapy formacji	39
Postulat	40
Nowicjat	41
Profesja czasowa	42
Profesja wieczysta	43
Formacja ciągła	44
Osoby odpowiedzialne za formację	44
Mistrzynie nowicjatu	45
Władza w Zgromadzeniu	46
Wybory	46
Przełożona Generalna	47
Rada Generalna	48
Ekonomka Generalna	49
Poszerzona Rada Generalna	50
Wikariaty	50
Regiony	52
Władza lokalna	52

Normy prawne

Zarząd dobrami materialnymi	53
Kanoniczne warunki przyjęcia	56
Zarząd	58
Przebywanie poza domem zgromadzenia i wystąpienie sióstr	62

ANEKS DO KONSTYTUCJI OBLATEK ZAKONNIC SERCA JEZUSA

Ubóstwo	67
Posłuszeństwo	69
Życie wspólne	71
Formacja	73
Postulat	73
Nowicjat	74
Śluby czasowe	75
Odnowienie ślubów	76
Duszpasterstwo powołań	76
Władza w Zgromadzeniu	
Wybór delegatek	77
Przełożona Generalna i Rada Generalna	77
Poszerzona Rada Generalna	77
Konsultacje	77
Wikariaty	78
Poszerzona Rada Wikariatu	78
Regiony	79
Zarząd miejscowy	80
Administracja dobrami	81

CZEŚĆ TRZECIA

STATUT OBLATEK ŚWIECKICH SERCA JEZUSA

Charyzmat	85
Modlitwa	86
Oblacja	89
Czystość	91
Ubóstwa	93
Posłuszeństwo	95
Życie siostrzane	97
Posłannictwo	99
Przyjęcie i formacja	100
Odejście i wydalenie	104
Organizacja	105

UZUPEŁNIENIA PRAKTYCZNE STATUTU OBLATEK ŚWIECKICH SERCA JEZUSA

Organizacja	
Rada Międzynarodowa	109
Rada Regionalna	109
Grupy lokalne	110
Odpowiedzialna Regionalna Oblatek Świeckich	111
Zasada pomocniczości	115
Odpowiedzialna bezpośrednia	116
Relacje Oblatki Świeckiej z Odpowiedzialną bezpośrednią	118
Administracja dóbr	120

CZĘŚĆ CZWARTA

DROGOWSKAZY ŻYCIA OBLATEK ZJEDNOCZONYCH I MAŁŻEŃSTW ZJEDNOCZONYCH SERCA JEZUSA

Tożsamość	125
Chrzest	133
Oblacja	137
Zjednoczone i Małżeństwa Zjednoczonych są laikatem powołanym do życia Oblacją	139
Życ Oblacją uczestnicząc w charyzmacie i posłannictwie Instytutu w duchu wierności	143
Modlitwa	151
Posłannictwo	159
Jedność	169
Organizacja	
Regiony	174
Animacja	174
Rola Odpowiedzialnej Regionalnej	175
Grupy miejscowe	175
Dokumenty	176

REGULAMIN WEWNĘTRZNY - DROGOWSKAZÓW ŻYCIA OBLATEK ZJEDNOCZONYCH I MAŁŻEŃSTW ZJEDNOCZONYCH SERCA JEZUSA

Wejście do Instytutu	
Przyjęcie	181
Formacja początkowa	182

Oblacja – celebracja	105
Życie po złożeniu Oblacji	184

NOTATKI

NOTATKI

NOTATKI

NOTATKI

PREZENTACJA KSIĘGI ŻYCIA.

Księga ta jest ukoronowaniem powolnej pracy dojrzewania prowadzonej przez Instytut od czasu Soboru Watykańskiego II. Można w niej dostrzec różne etapy: nową redakcję Konstytucji, Statutów Oblatek Świeckich, a w końcu Drogowskazów Życia Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych. Cała ta praca dokonywała się dzięki temu, co przeżywały Oblatki w różnych formach życia.

W 1965 r. Sobór Watykański II zwrócił się z prośbą do zgromadzeń zakonnych o przeprowadzenie „aggiornamento” (odnowy) przez powrót do źródeł każdego zgromadzenia i przez ponowne przejście Konstytucji.

Wezwano wspólnoty i każdą siostrę do wypowiedzenia się jak żyją duchem zgromadzenia w tym co dotyczy charyzmatu, modlitwy, ślubów, życia wspólnotowego. **Kapituła w 1973 r.** była echem tych wypowiedzi. Zaproszone na nią oblátky nauczycielki i jedna agregowana były dowodem pragnienia większej jedności między członkiniami naszych trzech form życia.

Równocześnie, siostra Helena de Peufeilhoux na prośbę matki Emilii Paweł Chancrin pracowała w archiwum, by szukać słów Ludwika Teresy najlepiej wyrażające charyzmat Instytutu.

Dzięki temu otrzymałyśmy kilka kolejnych „Powrotów do źródeł”.

Od 1967 roku, matka Emilia Paweł z matką Marią Simone Seroïn, powołując się na uznanie przez Stolicę Świętą instytutów świeckich, rozpoczęły pracę dotyczącą Oblatek Nauczycielek i Oblatek Zjednoczeń w przekonaniu, że stanowią one integralną część Instytutu z tego samego tytułu co zakonnice. Rada Generalna z uwagą zgłębiała Konstytucje z r. 1883, aby odnaleźć w nich natchnienie Założycielki. Konstytucje te zawarte były w jednej książce składającej się z trzech części:

1. Głównie idee Pobożnego Zjednoczenia.
2. Reguły własne dla różnych kategorii osób, które należą do Pobożnego Zjednoczenia:
 - Oblatki Profeski,
 - Oblatki członkinie Zjednoczeń,
 - Panie Agregowane.
3. Reguły szczególne odnoszące się do różnych zajęć i

funkcji (one określały tak samo reguły Oblatek Profesek co Oblatek Zjednoczeń).

Oblatki Nauczycielki i Oblatki Zjednoczeń opracowały – uzupełniły nowy Statut i powróciły do nazwy, która występowała już w roku 1891 : Oblatki Świeckie.

Nowa redakcja Konstytucji i Statutu Oblatek Świeckich została przyjęta i uznana przez kapitułę w 1979/80. Kierując się natchnieniem Konstytucji z 1883 r. uznanych także przez tę Kapitułę, w której uczestniczyły 4 Oblatki Zjednoczeń i 6 Oblatek Domów, zaproponowano, aby dać Oblatkom Świeckim udział w zarządzie Instytutem i w wyborach Przełożonej Generalnej. **14 maja 1982 r. Stolica Święta zatwierdziła Konstytucję i Statut**, dzięki czemu w Kapitułę w listopadzie tego roku uczestniczyły Oblatki świeckie i brały udział w wyborze siostry Celeste.

Odnowa Instytutu dokonywała się także z przybyciem nowych Oblatek Świeckich.

Kapituła ta poprosiła także o zredagowanie „**Drogowskazów życia**” dla osób agregowanych, które nazwano **Oblatkami Zjednoczonymi**. Dwie zakonnice zredagowały w październiku 1981 r. małą (pomarańczową) książeczkę, którą poddały osądowi kilku ówczesnym Zjednoczonym.

Celebracja 100-letniej rocznicy śmierci Ludwiki Teresy (1985) i jej beatyfikacja (1990) przyczyniły się do przyjęcia do Instytutu mężatek i celibatariuszek pragnących złożyć Oblację. Trzeba było, aby mogły złączyć całkowity dar z siebie przez Oblację z wymaganiami życia doskonale włączonego w świat. Konieczność specjalnej formacji doprowadziła do refleksji i opracowania tekstów (fiszek) formacji i do zredagowania przez same Zjednoczone Drogowskazów życia.

Kościół rozpoczął wtedy poszukiwania dotyczące osób świeckich zjednoczonych (z charyzmatem różnych (poszczególnych) zgromadzeń).

Projekt Drogowskazów został przedstawiony na Poszerzonej Radzie Generalnej w 1996 r. w Charleroi (w Belgii).

Rola Przełożonej Generalnej, Przełożonej wszystkich Oblatek w różnych formach życia poszerzyła się . Aby zdobyć lepszą znajomość wszystkich, Siostra Socorro chce wizytować nie tylko wspólnoty, ale także grupy Oblatek Świeckich, Oblatek Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych. Odwiedziła także każdą w jej domu i środowisku życia. W ten sposób będzie mogła lepiej ocenić (poznać) warunki życia każdej i wartość (jakość) jej Oblacji.

Rada Generalna poczuła się także do odpowiedzialności (odpowiedzialna) w tym co dotyczy życia świeckich i życia zjednoczonych, a także dopuszczenia do ślubów wieczystych i do Oblacji.

Biorąc to wszystko pod uwagę, trzeba było skierować się ku nowemu etapowi, który pozwoliłby odnaleźć bogactwo początków Instytutu.

To właśnie stało się przedmiotem pracy (zadaniem) Kapituły 2000 .

Oblatki Świeckie już od 18 lat uczestniczyły w życiu Instytutu i jego zarządzie. W 1994 zostały zaproponowane w tym celu nowe struktury, ale wydawało się, że nie są wystarczające i nie mogą być zrealizowane(wcielone w życie).

Trzy Zjednoczone z Francji i jedno małżeństwo Zjednoczonych z Portugalii zostało zaproszone **na Kapitułę 2000**, celem przedstawienia Drogowskazów życia i pewnego uczestnictwa w Kapitułe. Doszliśmy do zaskakującego wniosku: **Drogowskazy życia zostały zatwierdzone** przez Oblatki Zakonnice i Oblatki Świeckie bez udziału w głosowaniu Oblatek Zjednoczonych i małżeństw Zjednoczonych.

Czy dla rozwoju Oblatek Zjednoczonych i małżeństw Zjednoczonych nie powinni być brani pod uwagę także w zarządzie Instytutu? Rada Generalna zastanawiała się nad tą sprawą i zasięgnęła rady o. Dortel-Claudot, który już pracował z m. Marią Simone Seroin nad odnową Oblatek Świeckich.

Opierając się na 2 numerze Konstytucji i Statutu zostały zaproponowane Kapitułe 2000 nowe struktury Instytutu, a zatwierdzone przez Stolicę Świętą w grudniu 2001 r.

Oprócz Rady Generalnej Zakonnicy przewidziano nową Radę dla ożywienia życia Oblatek Świeckich, Zjednoczonych i małżeństw Zjednoczonych, szczególnie w sprawie dopuszczenia do Instytutu. Radzie tej, zwanej Konsultą przewodniczy Przełożona Generalna w asyście Oblatki zakonnicy, Radnej Generalnej, należy do niej także jedna Oblatka Świecka i jedna Oblatka Zjednoczona lub małżeństwo Zjednoczonych.

Kapituła w roku 2000, pod natchnieniem Konstytucji z 1883 r. **przyjęła „Księgę Życia”**. Księga ta, zgodnie z listem Siostry Socorro zawiera 4 części:

1. 1 – To co jest wspólne dla wszystkich Oblatek: Oblacja,

charyzmat, posłannictwo.

2. 2 – To co dotyczy życia zakonnego Oblatek (zaczepnięte z Konstytucji i Aneksu).
3. 3 - To co dotyczy Oblatek Świeckich (zaczepnięte ze Statutu i Uzupełnienia praktycznego).
4. 4 – To co dotyczy Zjednoczonych i Małżeństw Zjednoczonych.

Po aprobachie Stolicy Świętej pozostaje nam przygotowanie druku tej książki w różnych naszych językach. Przygotowanie całości tego dzieła przedstawiało wielką pracę dokonaną przez Sekretarkę Generalną

Ta książka jest o tyle lepsza, że w jednym egzemplarzu zawiera nasze trzy formy życia.

Lepsze poznanie jednych i drugich może przyczynić się do wzmocnienia naszej jedności”:

„Najważniejsza jest jedność wśród nas”.

A propos (odnośnie) Księgi Życia...

12 września 1882 r., ojciec Gautrelet tak zakończył przegląd Reguł:

„...Wszystko zostało ukończone i mówiło się nawet o wydrukowaniu (o wydaniu) *Idei przewodnich*. Dla Służebnicy Bożej *„te Konstytucje są tak piękne, tak kompletne, że mnie zachwycają”*, pisze 10 września do pani Cantelloube. A do pani de Buttet, 12 października: *„Praca jest godna podziwu. Duch naszego Instytutu jest przedstawiony w sposób najbardziej wzniosły i jasny. Trzy stopnie są dobrze określone i zobowiązania Oblatek żyjących wśród świata nie są zmienione, ale w pewnych szczegółach uproszczone”*.

Plan Służebnicy Bożej był następujący: zrobić jedno wydanie Reguł i Konstytucji na użytek przełożonych i równocześnie przygotować wydanie częściowe: dyrektorium Oblatek Zjednoczeń, zwyczajnik i inne (poszczególne partie) części dotyczące różnych kategorii Członków.

Mgr Papa –

Disquisitio str. 882.